

Giới thiệu Mãnh Nam Đầu Gỗ Theo Đuổi Cô Dâu

Truyện Mãnh Nam Đầu Gỗ Theo Đuổi Cô Dâu, tình yêu là một loại tình cảm có thể cảm dỗ bất kì ai kể cả những người lạnh như băng thì cũng bị tình cảm đó làm cho tan chảy và chịu khuất phục, khi yêu thì rất mạnh liệt và nồng cháy có thể được hạnh phúc và cũng có thể chỉ toàn là đau thương.

Anh vốn dĩ chẳng qua là không thích tiếp xúc với người khác, anh có một trái tim lạnh như băng một cái đầu gỗ không biết thể hiện tình cảm với người khác ra sao. Cho tới một ngày anh gặp được một cô gái rất ngốc hiện diện trước mặt anh trong một vụ tai nạn xe và thế là anh đã bị cô ấy kéo vào cuộc tình giữa anh chàng đầu gỗ với cô nàng ngốc.

Rõ ràng là từ xưa đến nay anh rất ghét phải tiếp xúc với người khác vậy mà bây giờ lại phải chịu khuất phục trước cô ấy, có lẽ đó là định mệnh đã đưa họ tới bên nhau. Anh phải làm người đàn ông mạnh mẽ che chở cho cô ấy, cho dù cô ấy có chạy đi đâu chẳng nữa thì anh vẫn cố hết sức đuổi theo cô dâu nhỏ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gỗ Theo Đuổi Cô Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mới tới Sáng sớm đầu mùa hè, gió thổi nhẹ mang đến từng đợt hương thơm ngát của hoa nhài. Đang gục xuống bàn làm bài tập đột nhiên bé trai ngẩng đầu lên, nhìn ra phía ngoài, quả nhiên thấy từ xa có một chiếc xe hơi màu trắng chậm rãi tiến vào cổng, cậu vội vã chạy đến bên cửa sổ, ghé người vào cửa sổ nhìn xuống, lập tức quay đầu gọi một bé trai khác: "Hawke, nhìn mau, phù thủy tóc bạc đến." Một bé trai khác nghe vậy, cũng nhảy xuống ghế, chạy tới, ghé vào bên cửa sổ, tò mò nhìn xuống. Chiếc xe hơi màu trắng dừng lại bên đài phun nước, một phụ nữ xinh đẹp bước xuống, mái tóc màu bạch kim vừa dài lại thẳng, toả sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. "Oa!" Hawke tóc vàng tròn to mắt, lăm bầm nói: "Cô ấy không giống phù thủy, giống tiên nữ hơn." "Ngốc, em chưa có xem truyện cổ tích sao?" Bé trai hơn cậu một tuổi cộc đầu cậu một cái, cau mày dạy dỗ nói: "Tất cả các cuốn truyện cổ tích đều viết mẹ kể rất độc ác." "Có thật không?" Tiểu Hawke năm tuổi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghi ngờ nhìn anh trai Alex. "Dĩ nhiên." Bé trai nghiêm túc gật đầu. "Anh đang nói đến truyện gì vậy?" Tiểu Hawke nhìn tiên nữ xinh đẹp dưới lầu, vẫn không tin cô ấy là mẹ kể ác độc. "Công chúa Bạch Tuyết và Cô bé lọ lem". Tiểu Alex hùng hồn nói. Tiểu Hawke càng nghi ngờ, nhìn anh trai bên cạnh, lầu bầu nói: "Đó là truyện dành cho con gái mà cũng xem." Nghe vậy, tiểu Alex thẹn quá thành giận, "Truyện cổ tích không phân biệt nam nữ, ai cũng có thể đọc!" "Nhưng mà. Chad nói Hạ Lục đi đón mẹ chúng ta mà. . . ." Tiểu Hawke nhìn tiên nữ xinh đẹp dưới lầu, không tin cô là phù thủy. "Hừ." Tiểu Alex khinh thường vron tay chỉ, "Mọi người đều có một đứa con ruột, em nhìn xem." Tiểu Hawke nhìn theo ngón tay của anh trai, chỉ thấy một cậu bé mập mạp bước xuống xe, bàn tay nhỏ bé mập mạp nắm thật chặt tay Hạ Lục, tiểu Hawke nhủ mày, "Cậu ấy là ai?" "Mới tới." Tiểu Alex nói. "Charlotte?" Tiểu Hawke buồn buồn không vui hỏi. "Đúng." Tiểu Alex gật đầu một cái. Tiểu Hawke mím chặt môi, dựa người vào bên cửa sổ, nhìn Charlotte ngồi xổm xuống sửa sang lại cổ áo cho tiểu mập mạp kia, không vui đưa ra kết luận, "Cậu ta rất mập." "Đúng." Tiểu Alex gật đầu đồng ý, sau đó mặt không thay đổi nhìn em trai nói: "Nhưng Tiểu Trư kia là do cô ấy sinh ra, không phải chúng ta." Trong nháy mắt đó, tiểu Hawke quyết định – cậu ghét Tiểu mập mạp kia! trở về. Mặt trời ngả về tây, tia ánh mặt trời cuối cùng biến mất bên ngoài rèm cửa, cách đó không xa trung tâm thành phố đã bắt đầu lên đèn. Trên đường lớn người tan việc rất đông, nhưng trong phòng lại hết sức yên tĩnh, kính cách âm đã chặn hết mọi tiếng ồn bên ngoài, nơi này yên tĩnh như một ngôi mộ, bóng tối, yên tĩnh, khác hẳn với sự náo nhiệt bên ngoài. Đồng hồ điện tử trên đầu giường hiển thị những con số, trong phòng vẫn im lặng như thường. Tích tích tích tích, tích tích tích tích, giọt – Đồng hồ điện tử vang lên, tiếng tích tích rất nhỏ vang khắp căn phòng ở tầng bốn, một bàn tay to vương ra tắt đồng hồ báo thức. Chủ nhân của bàn tay ấy mở mắt ra, vẫn còn buồn ngủ nhìn con số màu xanh đang hiển thị. Bảy giờ đúng. Người đàn ông từ trên giường ngồi dậy, vuốt mái tóc hỗn loạn, sau đó vừa ngáp vừa đi vào phòng tắm. Mở đèn phòng tắm lên, trong gương hiện ra một gương mặt điển trai, người đàn ông có đôi mắt màu xanh nhạt, mái tóc màu bạch kim xốc xếch, anh nhìn chằm chằm chính mình trong gương, sau đó bắt đầu đánh răng, rửa mặt, cạo râu, chải lại mái tóc rối bời, rồi mới ra khỏi phòng tắm, đi tới phòng tập thể hình, mở nhạc giao hưởng lên, chạy bộ một tiếng đồng hồ. Tám giờ, anh tiếp tục tập lực cho tay. Chín giờ rưỡi, anh đi tắm, sau đó đi đến phòng bếp tự rót cho mình một ly cà phê, nướng hai miếng bánh mì. Khi anh đang rót cà phê, phòng bếp tối mờ đột nhiên sáng lên, nhưng anh không có bật đèn, ánh sáng này là ánh đèn của hộ đối diện hắt qua. Anh quay đầu nhìn một chút, cô gái ở đối diện đang ôm một bọc giấy đi tới trước tủ lạnh, lấy thức ăn trong túi bỏ vào trong tủ lạnh, đột nhiên điện thoại của cô vang lên, cô chạy đi nghe điện thoại, vừa nói điện thoại, vừa sắp xếp lại đồ cho tốt. Cát đồ xong, cô rót một ly sữa tươi, vừa nghe xin điện thoại vừa uống, trên môi cô dính một vòng râu màu trắng bằng sữa tươi, cô không phát hiện, chỉ đi rửa ly, sau đó rót một ly nước, đi tới ban công. Anh lui về phía sau, lúi vào một góc tối, im lặng quan sát cô đang tưới nước cho những chậu hoa trên ban công, không biết đối phương nói gì với cô chỉ thấy cô nở nụ cười, sau đó cô nói vài câu liền tắt điện thoại. Tưới nước xong, cô đứng ở trên ban công, ngẩng đầu nhìn về phía anh, anh nghĩ rằng cô sẽ nhìn thấy mình, nhưng một giây sau, cô liền chuyển tầm mắt ra phía cửa, sau đó dựa vào tường màu đỏ, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn về phương xa. Anh không biết cô đang nhìn cái gì, nơi đó không có gì cả, chỉ có trời và biển mà thôi, nhưng hiện tại nơi đó chỉ toàn màu đen, ngoại trừ một vài ánh đèn thì không có gì cả. Sau đó cô nhắm nghiền hai mắt, đón hơi lạnh của gió đêm, về mặt có chút bị thương. Gió đêm phát qua hai má, cuốn bay những sợi tóc của cô. Anh nắm chặt ly cà phê, có một loại khát vọng muốn vượt ve an ủi cô. Cô trước kia không như thế, tâm trạng cô luôn vui vẻ, không có gầy như vậy, trên mặt cũng không mang theo nét buồn nhàn nhạt. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, cũng khoảng vào giờ này, cô gái này ở trong căn phòng đối diện phòng anh chỉ cách một đường đi, cô chuyển đến nhà trọ không đến năm mét này đã ba năm. Tám, chín giờ tối, anh rời giường tập thể dục ăn điểm tâm, phòng bếp đối diện sáng lên, đột nhiên xuất hiện ánh đèn làm anh chú ý, từ cửa sổ nhìn sang, mới phát hiện căn phòng trống kia đã có người chuyển vào, trên sàn phòng khách có năm, sáu chiếc va ly, một cô gái Đông Phương đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, cúi đầu vào một trong số những chiếc va ly đó để kiểm đồ, cô ném tất cả đồ trong va ly sang bên cạnh, cuối cùng lấy ra một cái kéo, nắm mái tóc dài được cột sau lưng lên, cũng không thèm nhìn nó, liền cắt ngang một phát. Hành động của cô làm anh sợ hết hồn, sau đó cô ném phần tóc đã cắt sang một, lại tiếp tục cắt ngắn mái tóc của mình, động tác của cô nhanh chóng gọn gàng, thậm chí không có soi gương, kiểu tóc ngắn này khiến cô giống cậu học sinh nhưng lại tương đối nhẹ nhàng khoan khoái và rất đẹp mắt. Sau khi cắt xong, cô chỉ tùy ý vuốt lại mái tóc, liền cắt cây kéo đi, cầm chổi quét sạch sẽ số tóc vương trên mặt đất, thấy bộ dáng thuần thực của cô, chắc chắn là trước đây đã cắt nhiều lần rồi. Anh vẫn còn sửng sốt, lại thấy cô cúi lưng, không có chút thực nữ há miệng ngáp một cái thật to, sau đó xoay người đi vào phòng, cả

quần áo cũng không thay, liền tê liệt ngã xuống giường ngay cả ga trải giường cũng không đổi liền ngủ thật say. Có lẽ bởi vì mới đến nên trong phòng có ngoại trừ cái giường kia thì không có bất kỳ cái gì, dĩ nhiên cũng không có rèm cửa, hình như cô cũng không chú ý lắm đến việc này, bởi vì tình trạng này đơn sơ duy trì gần nửa năm, sau đó mới bắt đầu từ từ có thêm một ít đồ điện gia dụng. Anh rất khó không chú ý tới cô, bởi vì phòng cô không có rèm cửa, cô lại cứ thoải mái phơi bày cuộc sống riêng tư của mình ra trước mắt anh. Cô nằm ở trên giường đọc tiểu thuyết trinh thám, cô nằm ngửa trên sàn phòng khách không có vật gì làm Sit-Ups, cô tắm xong chỉ quấn một chiếc khăn tắm liền lao ra nghe điện thoại, cô nấu ba bữa ăn, một mình tự ăn, cô sẽ một mình nói chuyện với những chậu hoa trên ban công rồi cười khúc khích, cô vừa phơi quần áo vừa hát, thỉnh thoảng còn dựa vào tường trên ban công, ngẩn người nhìn phương xa phăng phất, hơn nữa trừ chạy bộ buổi sáng và đi ra ngoài mua thức ăn hầu như cô đều ở nhà cả ngày. Sau đó có một ngày, anh không thấy cô. Đồ đạc của cô vẫn còn, nhưng cả ngày đều không thấy bóng người, ngày thứ hai cũng không thấy cô, sau đó ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm. Cô mất tích, anh không giải thích được sự khó chịu trong lòng, anh đang định điều tra xem có phải cô đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn hay không, thì cô đột nhiên xuất hiện sau một tuần biến mất. Trùng mắt nhìn bóng người đang nằm ở trên giường, anh mới có thể thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh nhìn thấy trên va ly ở cuối giường có giấy xuất nhập cảnh của các quốc gia khác nhau, mới có, cũ cũng có. Cho nên, cô đi xa nhà? Cô ngủ cả ba ngày, ngoại trừ đứng lên để ăn, để tắm và đi vệ sinh, cô lúc nào cũng nằm trên giường để ngủ, giống như đã bảy ngày rồi chưa ngủ. Ngày thứ tư, cô lại khôi phục lại việc làm và nghỉ ngơi như bình thường, buổi sáng ra khỏi cửa chạy bộ, sau đó dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm giặt quần áo, tưới nước cho những chậu hoa sắp chết héo trên ban công, cô nghe điện thoại, xem tiểu thuyết, cô ngẩn người, bộ dáng cả ngày một rảnh rỗi nhàm chán không có chuyện gì làm. Không bao lâu, anh phát hiện cô thường thường sẽ biến mất không thấy, nhanh thì một tuần, lâu thì ba tháng, mỗi lần trở lại đều có bộ dáng bộ kiệt sức, anh đoán rằng cô đi công tác xa nhà, chẳng qua là không biết đến tới cùng cô làm việc gì. Lần đó cô đi suốt ba tháng, khi trở về cô gầy một vòng, vừa đen vừa gầy, giống như dân chạy nạn, hơn nữa cũng không còn thấy nụ cười của cô. Anh không biết cô đã xảy ra chuyện gì, sau lần đó sau cô thường giặt mình dậy khi đang ngủ, sức ăn của cô giống như một con chim nhỏ, nhưng dần dần cô đã mập lên, không gầy giống như que củi nữa. Thời gian cô ngẩn người cũng lâu hơn trước, thậm chí không thèm để ý đến những chậu hoa tươi tốt trên ban công đã sớm chết hết kể từ khi cô đi vào ba tháng trước. Mặc dù cô dần dần khôi phục lại như bình thường, nhưng cô vẫn không giống như trước. Cô không còn đi xa nhà, giấy xuất nhập cảnh và va ly hành lý vẫn nằm im ở một góc, cô không hề đụng tới chúng dù chỉ một lần, mặc kệ nó bị bụi bám đầy. Còn một tháng nữa là đến lễ Giáng Sinh, cô cũng không giống năm trước lấy cây thông giả trong va ly ra để trang hoàng, bình thường chưa đến tháng mười hai cô đã trang hoàng thật tốt cho cây thông đó rồi, sau đó làm cho nó có đủ màu sắc, mỗi lần như vậy cô liền nhìn nó cười khúc khích, cô trước kia đều làm như vậy nhưng năm nay cái gì cũng không làm. Reng reng reng reng – Reng reng reng reng – Anh phục hồi tinh thần, điện thoại của cô lại vang lên, cô mở mắt ra, nhận điện thoại, xoay người trở về phòng, biến mất sau cánh cửa. Nhìn cánh cửa khép lại, anh uống cà phê, cầm hai miếng bánh mì, xoay người vào phòng bếp, bật máy tính làm việc. Mặc dù vẫn quan sát cô nhưng anh không có ý định làm quen với cô. Chẳng qua cô chỉ là một người hàng xóm có chút quái dị, khiến anh không tự chủ được luôn nhìn chằm chằm cô. Nói cô quái dị nhưng chính anh cũng không bình thường chút nào, nhưng anh rất thích cuộc sống an nhàn như bây giờ, đa số thời gian đều không có ai quấy rầy, cuộc sống của anh vô cùng quy luật, trừ thứ sáu mỗi tuần nhất định đến công ty, bình thường bảy giờ tối anh rời giường, tám giờ đến chín giờ tập thể hình, sau đó ăn điểm tâm, tiếp tục làm việc đến rạng sáng rồi dùng cơm, cơm nước xong tiếp tục làm việc đến chín giờ sáng, tập thể hình đến mười giờ, mười một giờ tắm xong, lên giường ngủ. Thời gian làm việc và ngày đêm bị đảo ngược, nhưng cuộc sống rất có quy luật, ngày đêm làm việc và nghỉ ngơi bình thường, đối lập hẳn với cuộc sống hết sức rối loạn của cô. Thời gian ra ngoài mua đồ của anh là cố định, còn cô thì nghĩ là ra ngoài mua liền, cho nên mặc dù bọn họ làm hàng xóm ba năm, nhưng lại chưa từng một lần gặp mặt. Thỉnh thoảng, anh sẽ gặp thoáng qua cô ở trên đường, có một hai lần sáng thứ sáu, anh ra cửa đúng lúc gặp cô trở về sau khi chạy bộ, cô cầm một ly cà phê Starbucks, vừa xem tờ báo mới mua trong tay. Cô chưa từng chú ý tới anh, anh nghĩ vậy. Cô luôn chuyên tâm đọc tờ báo trong tay mình, hoặc sẽ chú ý đến con chó Husky ở góc đường đang lắc mạnh cái đuôi với cô, mỗi lần đi ngang qua, cô cũng sẽ ngồi xổm xuống vỗ đầu của nó, chơi với nó hơn nửa ngày. Cho nên, anh không nên kinh ngạc với những hành động của cô xảy ra khi trước mắt mình, cho dù những hành động đó mất đi một ít nhiệt tình nhưng vẫn rất chân thật. Sáng sớm hôm nay, vẫn giống như mọi thứ sáu khác, một đêm không ngủ, uống một ly cà phê, mặc bộ vest, chuẩn bị đến công ty báo cáo cho trợ lý của Lam Tư, anh lái xe ra khỏi bãi đậu xe, mới nhớ ra mình quên mang tài liệu mà Ban Đồn dặn dò, không thể làm gì khác là dùng xe lại xen đường, lên lầu lấy tài liệu. Khi anh đi xuống, mới mở cửa xe, còn chưa lên xe, đã nhìn thấy cô gái kia mặc một bộ quần áo thể thao ngồi chồm hổm giữa đường, trước mặt cô có một chỉ có một con chó, cô đang giúp nó cầm máu. Con chó kia bị xe đụng, anh quay đầu lại nhìn, không phải là Husky ở góc đường, chúng không giống nhau, màu lông cũng không giống. Cô cứ như vậy cố gắng muốn cứu con chó bị thương kia, thậm chí không quan tâm mình đang ở giữa đường, lúc nào cũng có xe chạy nhanh qua, sau đó cô ngừng đầu lên nhìn xung quanh, giống như đang muốn tìm người giúp, nhưng không có ai dừng lại, có vài người chú ý tới, nhưng đều nhanh quay đầu đi chỗ khác. Một giây sau, cô bắt gặp ánh mắt của anh. Anh không cách nào dời tầm mắt, anh tưởng rằng sẽ thấy ánh mắt hốt hoảng của cô, nhưng cô không có hốt hoảng mà chỉ có tức giận, sau đó cặp mắt đen lấp lánh có hồn kia nhìn anh không mang theo tia cầu khẩn, cô thậm chí không có nâng người con chó kia lên, không có bất kỳ động tác nào, chỉ chăm chú nhìn anh. Tay của anh đã sớm đặt trên cửa xe, nhưng không cách nào ngồi vào trong xe, cũng giống như những người khác, giả vờ như không thấy cái gì cả, sau đó nghiêng ngàng rời đi. Anh cũng muốn làm như vậy, anh cũng không phải bác sỹ thú y, anh cũng không nuôi thú cưng, anh căn bản không biết xử lý như thế nào khi gặp phải chuyện như vậy – Khi anh do dự vài giây, anh dường như có thể cảm nhận được nỗi thất vọng của cô càng ngày càng tăng, anh không thích cô nhìn anh giống như đang nhìn người thấy chết mà không cứu. Đáng chết! Âm thầm mắng một tiếng, nín chặt môi, đóng cửa xe cái rầm, cau mày đi qua đường, không cam tâm tình nguyện đi đến chỗ cô. Ông trời, anh ghét nhất loại động vật "Chó" này! "Cần giúp đỡ sao?" Người đàn ông to lớn kia nói, anh giống như một chiếc xe tăng đi về phía cô, về mặt giống như "không trâu bắt chó đi cày", chân mày nhíu chặt, mặt mũi người lạnh, giống như vị tướng quân đang dùng cơm bị người ta quấy rầy. Giọng nói và vẻ mặt, tuyệt không giống như người thật lòng muốn giúp đỡ, chẳng qua cô cũng không nghĩ tới anh thật sẽ đi đến đây, thậm chí mở miệng hỏi thăm cô. "Đúng vậy." Cô nhìn anh nói: "Nó bị xe đụng gãy chân rồi, cần đưa đi phòng khám." Con chó kia còn đang chảy máu, nhiễm đỏ cả hai tay cô. Anh chờ một chút, đáy mắt thoáng qua cảm xúc mà anh không biết tên, sau đó mới mở miệng nói: "Cô biết địa chỉ?" "Ừ." Cô gật đầu. Anh cởi áo khoác ra, đưa cho cô. "Đem bọc con chó lại, tôi đưa cô đến đó." Giọng điệu ra lệnh, vẻ mặt lạnh lùng, mặc dù hành động của anh là giúp đỡ, nhưng bộ dáng anh nhìn sao cũng không thấy giống đang giúp đỡ, anh thủy chung đều đứng để cô ngược đầu nhìn anh. Lúc Anh cởi áo khoác ra, cô tưởng rằng anh sẽ ngồi xổm xuống ôm con chó, nhưng anh không làm như vậy, anh đưa áo khoác cho cô, sau đó chờ. Có một ít còn hơn không, cô nghĩ. Nhận lấy áo vest cao cấp, cô bao con chó bị thương lại, sau đó đứng lên, anh xoay người đi về phía xe của mình, cô ôm con chó đi theo phía sau, con chó này không nhỏ, còn rất nặng, thật may cô đã sớm quen với việc chuyên vác đồ nặng, hơn nữa mặc dù nó bị thương nhưng vẫn rất ngoan. Anh thay cô mở cửa xe, nhưng không thay cô ôm con chó, cô ôm nó, có chút khó khăn leo lên xe của anh. Anh lái một xe màu đen xe jeep, trên xe không có một hạt bụi, giống như mới mua, điều bất đồng duy nhất đó là con số lộ trình của xe, xe mới sẽ không số lộ trình cao như vậy. Liếc nhìn người đàn ông đang lái xe bên cạnh, cơ bắp hiện rõ sau lớp áo sơ mi, chứng pháp phòng theo động tác của anh, anh không nói một tiếng khởi động xe, một đôi bàn tay nhẹ nhàng điều khiển tay lái, lái xe đi. "Đi hướng nào?" Cô mở miệng chỉ phương hướng, phòng khám động vật gần đây nhất chỉ cách mấy quảng trường, không tới năm phút sẽ đến, dọc theo đường đi anh không hề nói một câu, không khí trầm mặc cùng thân hình không lồ của, khiến thần kinh của cô cũng căng thẳng, nhưng tay phải vẫn vuốt ve an ủi con chó bị thương. Trên cổ nó có một cái vòng, con chó này đã có chủ, nó vô cùng ngoan, mặc dù bị thương, vẫn hết sức yên tĩnh, thân thể chỉ run rẩy cùng cặp mắt to đen nhánh cho thấy nó thống khổ, nó thậm chí không có rên. Cổ họng cô căng thẳng, toàn bộ lực chú ý đặt trên người nó, dịu dàng trấn an nó, "Ng ngoan, ngoan, cố gắng chịu một chút, lập tức đến ngay." Xe ngừng, cô ngừng đầu lên, người đàn ông đã xuống xe, sau đó thay cô mở ra cửa xe, cô tồn không ít sức lực ôm con chó xuống xe, anh

đứng ở một bên, giúp cô mở cửa phòng khám động vật. Cô vội vàng đi vào, nói rõ tình trạng của nó cho nhân viên phòng khám, bác sĩ thú y tiếp nhận chú chó, cô mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng phát hiện người đàn ông kia không vào cùng cô, cô quay đầu lại nhìn lên, thấy anh đang ngồi vào xe, anh khởi động xe, trước khi đi, anh nhìn về phía phòng khám, tầm mắt mất hai người chạm nhau. Trong lòng cô chợt giật mình, nhưng lần này anh không dừng lại, chỉ nhấn chân ga nghiêng ngang rồi đi. Cô quên cảm ơn với anh. Nhân viên phòng khám đưa trả lại cô chiếc áo vest cao cấp dính đầy máu, cô sẽ giặt sạch máu trên chiếc áo này, đột nhiên cô nhớ ra, nếu cô giặt sạch chiếc áo này, cũng không cách nào trả lại cho anh. Bởi vì cô căn bản không biết anh là ai, cũng không biết tên của anh. Trên người cô có mùi thơm của hoa lài. Hơn nữa cô không có bấm lỗ tai, anh chưa bao giờ thấy cô đeo hoa tai, anh luôn hoài nghi cô không có bấm lỗ tai, mới vừa rồi đến gần cô, mới chính thức xác định. Vành tai cô tròn nhẵn như ngọc, bởi vì trời lạnh và cô mới chạy bộ xong nên hơi ửng hồng hai gò má cô cũng vậy. Cô có đôi mắt hai mí của người phương Đông, đuôi mắt hơi nhếch lên, hai con ngươi màu đen linh động có thần, mang theo chút thần bí. Mái tóc bị cô cắt ngắn nay đã dài, cô chỉ đơn giản cột tóc đuôi ngựa, nhưng vẫn là có vài sợi tóc vì vận động mà bị rơi ra, nằm trên gò má cô. Thật ra thì, anh cảm thấy kỳ quái bởi vì trong vài phút ngắn ngủi mà anh có thể nhớ nhiều như vậy, rõ ràng như vậy, cho dù đã tới trưa, anh vẫn có thể nghe thấy giọng nói dịu dàng của cô khi trấn an con chó kia. Anh nghe cô ca hát, nhưng mà Lần đầu tiên nghe được cô nói chuyện, thanh âm của cô hơi khàn khàn, nhưng khi nghe lại hết sức thoải mái, mềm mại giống như tơ lụa – "Giám đốc? Adam? Adam - Bart!" Anh khôi phục tinh thần, nhìn thấy Ban Đồn - Blaise sắc mặt khó coi đứng ở trước mặt anh, ánh đèn phản xạ vào gong kính vàng, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng tắp. "Chuyện gì?" Adam gắng giọng phối hợp với anh, mở miệng hỏi. "Đến lúc đi họp rồi." Ban Đồn đề nên tức giận, cũng nhắc nhở anh. Anh nhìn Ban Đồn, sau đó đứng dậy, dưới sự áp giải của Ban Đồn, đi đến phòng họp ngồi xuống ghế da ở giữa phòng, nghe chủ quản các ngành đứng dậy báo tình trạng kinh doanh, lúc cần thiết, hoặc lúc Ban Đồn đá anh, ý muốn anh nhắc anh, anh mới hai câu. Ban Đồn nghe rất cẩn thận những báo cáo này, nhưng anh còn chưa nghe đến mười phút đã buồn ngủ. Ban Đồn - Blaise vốn người của Lam Tư, bởi vì hiểu rõ về những vấn đề liên quan đến việc sản xuất khoa học kỹ thuật nên bị điều tới giúp anh, mặc dù trên danh nghĩa Ban Đồn chẳng qua là trợ lý đặc biệt của anh, trên thực tế Ban Đồn đang điều hành cả công ty, về phần anh, chỉ là tổng giám đốc trên danh nghĩa mà thôi. Anh thích viết lập trình hơn làm quản lý, có hứng thú làm Hacher hơn so với làm tổng giám đốc, đáng tiếc Lam Tư và lão đầu từ kia không muốn thừa nhận hoặc tin tưởng điểm này, mấy năm trước, anh và bọn họ đạt thành một thỏa thuận, anh trở thành tổng giám đốc công ty Khoa Kỹ, một tuần đi làm một ngày, thời gian còn lại anh muốn làm gì thì tùy ý anh, Ban Đồn trở thành trợ lý đặc biệt của anh, trên thực tế là quản lý công ty. Ban Đồn có năng lực trở thành người quản lý chuyên nghiệp, sau khi anh ta tới được mấy năm, công ty phát triển không ngừng, mặc dù ở đây Ban Đồn được đãi ngộ không kém so với CEO, nhưng anh vẫn không hiểu tại sao người này lại nguyện ý chịu thiệt làm người dưới trướng của anh nhiều năm như vậy. Anh đoán nguyên nhân là do Lam Tư hoặc là lão đầu từ. Bất quá nói thật ra, anh không có hứng thú đối với nguyên nhân này. Trên căn bản, chỉ cần Ban Đồn không làm công ty suy sụp, để lão đầu từ cùng Lam Tư tìm đến phiền anh, thì cho dù Ban Đồn lấy hình ảnh ra phóng phi tiêu, anh cũng sẽ không để ý. Chán lại bị đá một cái, anh hoàn hồn, đứng lúc thấy vị quản lý cuối cùng vừa ngồi xuống. Ban Đồn đưa tài liệu trên bàn cho anh, anh nhanh chóng xem qua một lần, sau đó nói cho mọi người quyết định của anh, từ định giá sản phẩm, kế hoạch, quảng cáo, phát triển phần mềm, rồi đến công ty hợp tác, những giải pháp cho nhà máy sản xuất vân vân. Sau khi lập lại những gì có trong tài liệu mà Ban Đồn đưa, anh tuyên bố tan họp, đem văn kiện ném lại cho Ban Đồn, nhanh chóng về nhà. Bước vào thang máy, anh nhìn thấy ban đôn sắc mặt tái xanh đuôi theo, anh đưa tay nhấn nút đóng cửa, không cho tên kia cơ hội mở miệng nói chuyện. Anh biết Ban Đồn muốn nói gì, dù sao chính là mấy câu, cái gì mà hiện tại chưa đến mới bốn giờ mà đã tan việc, cái gì mà anh cũng phải xem hết những mẫu thiết kế của công ty, quan tâm một chút đến việc kinh doanh của công ty, cái gì mà trong phòng làm việc còn số tài liệu cần anh ký tên. Có lúc, anh thật hoài nghi Lam Tư cùng lão đầu từ đã cho Ban Đồn cái gì đó tốt, mới có thể làm Ban Đồn nhiệt tình muốn anh quan tâm đến việc kinh doanh và có hứng thú với việc quản lý như vậy. Không biết tại sao, hình như Ban Đồn nghĩ rằng chỉ cần không từ bỏ ý định nhắc nhở anh, có một ngày anh sẽ thức tỉnh đột nhiên muốn quản lý công ty. Thang máy dừng ở bãi đậu xe, anh đi tới bên cạnh chiếc xe Jeep, mở cửa ngồi lên, cắm chìa khóa vào, khởi động xe, lái xe ra ngoài. Lúc trưa, có cơn mưa nhỏ, đường vẫn còn ướt, bầu trời một mảng mờ mịt. Lúc ở ngã tư chờ đèn xanh đèn đỏ, nhìn thấy một cô học sinh dắt một con chó Schauzer nhảy nhót chạy qua vũng, làm anh nghĩ đến cô hàng xóm và con chó kia. Không biết tình trạng hiện giờ của nó như thế nào? Lúc Anh đạp chân ga, trong đầu hiện lên hồi câu này, anh không khỏi nhún mày.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gỗ Theo Đuổi Cô Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Khi anh trở lại khu phố, trời đã tối, xe vừa mới chuyển qua góc đường, anh từ xa đã nhìn thấy cô ngồi trên thềm đá trước cửa nhà trọ, xe anh còn chưa tới, cô đã đứng dậy cầm cái túi bên chân, đi về phía anh. Bất đắc dĩ anh không thể làm gì khác hơn là dừng xe ở bên đường. "Hi." Cô nói, bên môi nở ra một nụ cười. Anh không nói gì, chỉ ngồi trên xe nhìn chằm chằm cô. Trong nháy mắt hình như cô hơi lúng túng, nhưng vẫn tiếp tục giữ nụ cười, "Cảm ơn anh lúc sáng đã giúp đỡ, này, cái này cho anh." Cô đưa cái túi cho anh, "Xin lỗi đã làm hư áo khoác của anh, vết máu kia giặt không sạch, cho nên tôi đã đến cửa hàng mua một cái mới." Anh nhìn cái túi trên tay cô, không nói lời nào, một lúc lâu sau mới đưa tay nhận lấy. "Tôi đoán anh ở gần đây, cho nên mới ở đây chờ, thật may là tôi không đoán sai." Thấy tay anh nhận lấy cái túi, cô thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười hỏi: "Đúng rồi, anh mới chuyển đến sao? Hình như trước đây tôi chưa từng thấy anh." Tầm mắt của anh chuyển từ cái túi lên trên, cho đến nhìn thẳng vào mắt của cô, mới chậm rãi mở miệng nói: "Không phải." Không biết tại sao, mặc dù trên mặt anh vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, nhưng cô lại cảm thấy hình như anh đang tức giận, khi cô vẫn đang hoài nghi xem mình đã nói sai điều gì, anh đột nhiên lại mở miệng hỏi: "Còn có việc sao?" "À. . . . Không có." Anh không chút khách khí hỏi, giống như cô đang đến quấy rầy anh, đột nhiên cô cảm thấy ngưng ngững, nhất thời nụ cười cứng lại trên mặt. Anh không nhìn cô thêm một lần, khởi động xe. Cô phần nộ xoay người trở về nhà trọ, lại nhìn thấy anh lái xe đèn nhà trọ đối diện, cô dừng bước, chết đứng tại chỗ. Không thể nào? Hình như lâu một kia từ trước đến giờ không mở cửa bây giờ lại mở toang ra để anh lái xe lái vào. Lần này thật mất thể diện quá mà, anh ở đối diện, nhưng mà. . . . Không đúng, không phải nhà trọ này không có ai ở sao? Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy có ánh đèn nào phát ra từ đó, cũng chưa từng có thấy có ai ra vào, cô vẫn cho rằng đó là căn nhà bị bỏ trống. Lâu bốn sáng đèn. Cô mở to mắt ra, mặc dù chỉ từ khe nhỏ của rèm cửa chỉ phát ra vài tia sáng, nhưng chính xác dò ánh đèn từ lâu bốn, tất nhiên đó cũng không phải là căn nhà bị bỏ trống, nhưng từ trước đến giờ cô chưa từng thấy qua – Nhìn chằm chằm ánh đèn xuyên qua rèm cửa sổ, cô lại suy nghĩ một chút, sau đó nghĩ ra, có lẽ cô từng gặp qua, nhưng không đặc biệt chú ý; trên thực tế, hiện tại nếu không phải cô ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm, có thể cũng sẽ bỏ qua ánh đèn phát ra từ cánh cửa sổ kia. Nhưng, chờ một chút, nếu như lâu bốn có người ở, vậy lâu năm cùng lâu sáu thì sao? Cô chuyển bước, dùng tốc độ nhanh nhất leo lên lầu sáu, trở lại nhà mình, đứng ở ban công nhìn về căn nhà đối diện kia dò xét. Vẫn tối, không có sáng đèn. Thật may là người đàn ông kia là ở lầu bốn, nếu như anh ở lầu sáu, không phải cô đã bị nhìn thấy hết rồi sao? Từ

ba năm trước sau khi chuyển đến đây, bởi vì thấy đối diện không có người ở, cho nên cô cho rằng đó là căn nhà bị bỏ trống, vì thế nên lười treo rèm cửa sổ, nếu như đối diện có người ở. Nhưng thật may là không có. Cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó đột nhiên cánh cửa sổ bị người khác mở ra, ánh sáng liền hắt ra. Cái người Arnold Schwarzenegger đó đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, rót một ly nước uống. Cô ngây dại, trong óc một mảnh mờ mịt, một giây sau, anh nhìn thấy cô. Anh cũng không dừng lại động tác uống nước, anh uống hết ly nước, để ly xuống bàn, xoay người biến mất phía sau cánh cửa. Cô từ từ, từ từ quay người lại, phòng khách của cô nhìn không sót gì, sợ rằng phòng ngủ bên cạnh của cô nhìn cũng vậy. Ông trời. Màu đỏ hồng từ từ hiện lên hai gò má và hai lỗ tai, cô ngồi chồm hóm xuống ban công, lúng túng vuốt hai gò má nóng bừng rên rĩ ra tiếng. Cô đã làm những gì trong phòng? Trùm khăn tắm chạy tới chạy lui? Mặc đồ lót tập thể dục? Ở trên giường làm cũng làm động tác đập xe đập? Thật may cô không trần truồng chạy tới chạy trong phòng – khoan, không có sao? Cô chợt ngẩng đầu lên, rất cố gắng nghĩ lại. Ủ, chắc là không có. Vuốt vuốt ngực thăm khen mình, cô hít sâu một hơi, sau đó cầu xin ông trời, không nên để cô có cơ hội gặp lại anh lần nữa, nếu không cô chỉ còn cách chui đầu xuống đất. Còn hiện tại, cô phải đi mua rèm cửa đã! Đã qua ba ngày, phòng đối diện vẫn một mảnh tối đen, không có bất kỳ dấu vết hoạt động nào. Cô xác định anh ở đây, bởi vì ban công nhà cô đối diện với phòng bếp nhà anh, hơn nữa đó là căn phòng duy nhất không có rèm cửa, mặc dù cô không thấy anh ra vào, nhưng những gói cà phê trên bàn ở phòng bếp mỗi ngày đều thay đổi, cà phê không ngừng tăng lên rồi lại giảm bớt, ba ngày qua, nó chưa từng hết. Qua vài ngày cô không nhìn được bên qua nhà hàng xóm hỏi thăm, ngoài dự đoán của cô, anh đã ở đây năm năm, sớm hơn cô hai năm, bình thường không ra ngoài, vì vậy cũng có rất nhiều người giống cô tưởng rằng căn phòng đó bỏ trống. Kinh tế của anh không thiếu thốn, quần áo và xe của anh đều không phải là bình thường, mức lương của anh cũng rất cao. Thứ sáu hàng tuần anh sẽ ra ngoài, lúc anh ra ngoài, sẽ có người tới quét dọn phòng, bổ sung thức ăn. Anh chưa từng mua đồ ở những quán gần đó, anh vô cùng quái gở, dường như không nói chuyện với ai, bởi vì anh cũng chưa bao giờ chào hỏi ai. Không có ai biết người đàn ông kia làm gì, hình như cũng không ai biết tên của anh. Lại liếc nhìn về phía đối diện một cái, cô tiếp tục ngồi trong phòng khách quấy nổi bột mì và bơ. Mua rèm cửa về. Ngày đầu tiên, cô không dám kéo rèm cửa ra, nhưng lại không nhìn được thỉnh thoảng lại nhấc một góc rèm lên nhìn lên, cô vẫn không thấy anh, căn phòng kia vẫn lên lạng giống như đã mấy chục năm không có người ở. Ngày thứ hai, cô bắt đầu có cảm thấy mình quá lo lắng, cho nên kéo rèm cửa ra, phòng anh ở vẫn không có động tĩnh gì. Ngày hôm nay cô đi đến phòng khám thú y thăm con chó kia, lúc đang hỏi thăm tiền thuốc, mới biết chiều hôm đó anh đã ghé qua đây. "Đã trả? Làm sao có thể? Xin hỏi ai đã trả vậy?" "Gi? Cô không biết sao? Buổi chiều hôm Kiều Khả được đưa vào đây, có một người đàn ông khôi ngô đến bấm chuông cửa, cũng thật kỳ quái, đúng không? Phòng khám chúng tôi không khóa cửa, nhưng anh ta cũng không đẩy cửa đi vào, mà cứ bấm chuông. Tôi đi ra ngoài xem coi là chuyện gì xảy ra, thì anh ta hỏi tình trạng của Kiều Khả, sau đó trả tiền thuốc rồi liền đi." Cô không thể nghĩ ra là ai mà lại làm chuyện này, mặc dù có thể là người đàn ông kia, cô hỏi: "Có phải người đó có gương mặt góc cạnh, tóc màu vàng nhạt? Lái chiếc xe Jeep màu đen?" "Đúng vậy, tôi tưởng anh ta là bạn của cô." Cô nhân viên phòng khám bệnh gật đầu nói. Thật kỳ quái, cô cứ tưởng rằng tên kia không thích chó chứ, thoát nhìn anh ta giống như sẽ không quan tâm đến chuyện này, nhưng anh ta lại chạy đến đây giúp Kiều Khả trả tiền thuốc. Lại liếc đến phòng tối đen kia một cái, cô rót bột mì đã quấy xong vào trong khuôn, sau đó đưa vào lò nướng. Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong? Chuông điện thoại vang lên, cô ra khỏi phòng bếp, đi đến phòng khách bắt điện thoại. "A lô?" "Đường Lâm phải không?" Trong điện thoại truyền đến giọng của Á Lệ Toa, cô thờ dãi trong lòng. "Là mình." "Mình nghe nói cậu từ Châu Phi về đã nửa năm, tại sao không gọi điện cho mình? Làm mình thật lo lắng." "Xin lỗi, vì trong người không khỏe, cho nên muốn nghỉ ngơi một thời gian." Cô mở miệng cho có lệ, vừa cầm bình tưới hoa đi tới ban công tưới nước cho mấy cây hoa. "A? vậy sao? Vậy bây giờ đã đỡ hơn chưa?" "Tốt hơn rất nhiều, cảm ơn." "Như vậy đi, dù sao chúng ta cũng đã lâu không gặp, chọn thời gian rảnh ra ngoài ăn cơm đi. Trưa mai thì sao, cậu cảm thấy như thế nào?" "Ồ." Cô vốn định mở miệng cự tuyệt, nhưng nghĩ lại cô cũng lâu rồi chưa ra ngoài ăn cơm, cho nên liền sửa miệng đồng ý, "Được, vậy đi ăn ở đâu đây?" Á Lệ Toa nói tên một nhà ăn, cô đi trở lại phòng khách, cầm lấy giấy bút ghi lại địa chỉ, sau đó cúp điện thoại, không nhìn được ngồi trên ghế sa lon, nhìn bức hình chụp thảo nguyên Châu Phi đang treo trên tường tới ngây người. Sư tử, ngựa vằn, hươu cao cổ, con voi, tê giác, hồng hạc, chó săn, những con vật được sinh ra và lớn lên trên thảo nguyên, sau đó chết đi, tất cả nguyên thủy như thế, chân thật như thế. Ở đó thật sự vô cùng vô cùng xinh đẹp, nhưng cũng hết sức tàn nhẫn. Lòng bàn tay truyền đến đau nhói, cô mới phát hiện mình không tự giác nắm chặt quả đấm, mấy năm qua không nuôi móng tay nhưng nửa năm ở đây móng tay đã rất dài, trong lòng bàn tay xuất hiện những hình bán nguyệt màu hồng là do móng tay đâm vào mà thành. Cô gơ hai tay lên, nhìn chúng, ngay lúc đó lò nướng "tinh" lên một tiếng. Bánh ngọt đã nướng xong, cô cũng không còn hứng để ăn. Không biết vì cái gì? Hình như sau khi nhấn chuông cửa nhà anh, đột nhiên cô mới tỉnh táo lại. Nhìn chăm chăm ngón tay của mình, giống như cô đụng phải thanh sắt bị nung nóng, theo phản xạ rút tay về, cô đang nghĩ muốn cầm đĩa bánh ngọt xoay người chạy trốn, thì máy trò chuyện lại sáng đèn. "Ai đó?" Người đàn ông này đúng là thô lỗ, nhưng anh hỏi vậy cũng đúng. Cô sững sốt, suy nghĩ một chút dù sao thì cũng đã đến, liền đành hắng, mở miệng nói: "Xin chào, tôi là hàng xóm đối diện nhà anh, buổi sáng mấy ngày trước anh giúp tôi cứu một con chó –" "Chuyện gì?" Tiếng nói lạnh lùng của anh cắt đứt lời cô. Trên cơ bản, cô cũng không biết rốt cuộc cô đến tìm anh là có chuyện gì, chẳng qua cô lại không thể nói ban ngày nằm ngủ, mộng du đi đến nhà anh? Trên người cô chỉ mặc một chiếc áo len, mở miệng trong cái rét tháng mười hai, nhưng lại không biết nên nói gì, một giây sau, cô nghe mình nói: "Tôi có làm một ít bánh ngọt." Anh nhất định cảm thấy cô rất kỳ quái. Ngoài tưởng tượng của cô, sau ba giây trầm mặc, cánh cửa kia "tách" một tiếng, mở ra. Làm cô sợ hết hồn, lui về sau một bước, không có ai đi ra, cô quay đầu nhìn đèn của máy trò chuyện bên cạnh chuông cửa, nó đã tắt, cho nên anh là người mở cửa? Cô đang tính đẩy cửa ra, cửa sắt thuận thể mở ra, bên trong hiện ra một cầu thang. Nhà trọ này có kết cấu giống nhà trọ của cô, nhưng cô lại cảm thấy bên trong rất ấm ư, giống như sáo huyết của ác ma, ngay cả đèn trên tường nhìn cũng rất kỳ kỳ, trong đó có một cái lắp lúc sáng lúc tắt, rất rợn người. "Đừng sợ, đây đúng như không phải là sáo huyết của ác ma." Cô lầm bầm, hít sâu một cái, cầm bánh ngọt đi vào, theo hướng cầu thang đi lên trên. Thật không ngờ, mặc dù nhà trọ tương đối cũ, nhưng tay vịn cầu thang lại tương đối sạch sẽ, gần như không có một hạt bụi. Cầu thang dẫn đến lầu ba, cuối cầu thang là một cánh cửa inox dày cộm nặng nề, cửa kia hơi mở ra, từ khe cửa lộ ra ánh sáng nhạt. Mặc dù cánh cửa đó mở, nhưng cô vẫn thử dò xét gõ cửa một cái, "Hello?" "Cửa không có khóa." Thanh âm của anh từ sau cánh cửa truyền tới, không biết vì sao nghe qua có chút khoảng cách. Cô nghi ngại đẩy cửa ra đi vào, lại bị cảnh tượng bên trong dọa cho sợ hết hồn. Nhà trọ này hoàn toàn khác với nhà trọ của cô, bên ngoài thoạt nhìn thì giống nhau, nhưng bên trong lại hoàn toàn khác nhau, cô đứng ở cạnh cửa, cả nửa ngày cũng nói không ra lời. Giữa lầu ba và lầu bốn không có tầng ngăn, đối diện cô là bức tường cao hai tầng, từ sàn nhà đến tường và cuối cùng là trần nhà đều được ốp đá, giữa cô và mặt tường là một đồng thiết bị tập thể hình, máy chạy bộ, cử tạ, xe đạp vãn vãn, chỉ cần đoán thời cũng biết, nơi này thứ gì cũng có, hơn nữa tất cả đều là thiết bị hiện đại nhất, mỗi một thứ đều bị được bảo dưỡng tỏa sáng lấp lánh. Bên tay trái cô còn treo một bao cát để đánh bốc, bên cạnh bao cát treo các loại bao tay mà tuyển thủ hay dùng. Cái này thật quá khoa trương mà! Khó trách anh không ra ngoài cũng có thể là một mãnh nam cơ bắp cuốn cuốn. Người này nhất định là người cuồng vận động, hơn nữa lại có bệnh ưa sạch sẽ, anh là một người có bệnh sạch sẽ và cuồng vận động. Chỉ trong nháy mắt cô đưa ra kết luận này, đột nhiên lại nghe được tiếng động nhỏ truyền đến từ sau lưng, nhanh như tia chớp cô quay người lại, cánh cửa inox dày cộm nặng nề kia tự nhiên đóng lại, không có một tiếng động nào, trừ tiếng động nhỏ lúc này. Người đàn ông này là tên biến thái sao? Trong nháy mắt cái ý nghĩ này hiện lên trong đầu cô, có thể là tên sát nhân, phi tang thi thể, xuất hiện trên trang đầu của cửa tờ báo – dừng lại, dừng lại! Hình như trí tưởng tượng của cô quá phong phú. Tự chế giễu bản thân, cô nhắc mình không nên suy nghĩ lung tung, sau đó hít sâu một hơi, xoay người lại. Trời sinh với sinh cô, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, mặc dù kỳ thật cô còn chưa hiểu tại sao mình lại xúc động mà chạy tới nhà một người đàn ông xa lạ. Sau khi trấn định lại, cô mới phát hiện không có ai ở đây cả, ít nhất tầng lầu này không có. Cô lại quan sát kỹ xung quanh, lần này cô lại phát hiện bên tay phải có một cầu thang xoắn ốc bằng inox, hướng lên phía trên và kết thúc bằng một lỗ tròn trên trần nhà. Cô bụng đĩa bánh ngọt đi tới, lúc lên trên mới phát hiện vì sao mà cô chưa từng thấy ánh sáng từ cửa sổ, bởi vì cửa sổ của tầng ba và tầng bốn đều bị giấy dán tường che kín, anh đang ở trong phòng tập thể hình, một cánh cửa

sổ cũng không có, nhưng cả căn phòng được đèn trên trần nhà chiếu sáng như ban ngày. Vừa mới nghĩ như vậy, khi cô bước lên mấy bậc thang cuối cùng thì đèn vụt tắt, trong nháy mắt dưới chân cô lăm vào một mảnh tối, cảm giác đó giống như đang đi vào một hang động sâu hút. Thật may là còn có đèn trên tầng năm, cô đi nhanh hết mấy bậc thang cuối cùng, bước lên tầng năm của nhà trọ. Thoạt nhìn tầng này rất bình thường, ghế sa lon bằng da màu đen, máy nghe nhạc cao cấp, một ti vi bốn mươi hai inch, bồn thủy tinh hình giọt nước, đồ dùng nhà anh nhìn qua rất lạnh, vói lại có một điều giống nhau là tất cả đều không có một hạt bụi. Người này quả nhiên là có bệnh sạch sẽ – Cô quay người lại, tầm mắt dừng lại trên tường, suy nghĩ cả một buổi. Đó là một tấm hình. Tấm hình này hết sức quen thuộc với cô, gió thổi nhẹ trên thảo nguyên, vào tầng sáng của một ngày mới, ở phía xa chân trời những đám mây đang trôi, một con sư tử đầu đàn đang đứng yên giữa thảo nguyên, bờm của nó tùy ý tung bay, con người màu hổ phách lấp lánh hữu thần nhìn chăm chăm cô, trông nó rất sống động, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đi ra từ bức hình. Dĩ nhiên, chẳng qua đây chỉ là ảo giác, nhưng cô vẫn theo phản xạ lùi về sau từng bước, tấm hình được phóng đại nên chiếm một nửa bức tường, khiến con sư tử kia trông giống y như thật; trên thực tế, tất cả cảnh vật trong tấm hình kia đều giống thật. Một tiếng động rất nhỏ vang lên khiến cô xoay người lại, liền thấy anh đứng ở đó, cách cô không quá hai bước, thân kinh của cô lập tức báo động, người đàn ông này bước đi không có bất kỳ tiếng động nào. Không nhìn được cô nhìn xuống chân anh, thì ra anh đi chân không. "Tại sao?" Đột nhiên anh mở miệng. Cô sợ hết hồn, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, mặt ngây ngô nhìn anh, "Cái gì?" "Cái đó." Hai tay anh rút trong túi quần, mặt không chút thay đổi, hất cằm về phía đĩa bánh trên tay cô. "À." Cô há miệng, suy nghĩ có chút hỗn loạn, mà người đàn ông to lớn trước mặt mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, mà chiếc áo đó có hơn phân nửa số nút áo không cài, để lộ ra lồng ngực cường tráng. "Tôi làm ít bánh ngọt." Cô nhìn chăm chăm lồng ngực của anh, đoán rằng nó ít nhất cũng gấp đôi ngực của cô. "Điều này cô đã nói rồi, tôi hỏi là tại sao?" Giọng của anh hết sức lạnh nhạt, kéo lý trí của cô quay về, cô nháy mắt mấy cái, ép mình nhìn mặt của anh, chứ không phải nhìn những bộ phận khác trên cơ thể anh, sau đó thử tìm ra một lý do có tính thuyết phục. "À. Tôi. Tôi đến thăm hỏi từng hàng xóm, giờ đến nhà anh." Anh không có phản ứng. "Tôi tưởng rằng nhà trọ này bỏ trống." Anh vẫn không có phản ứng. "Tôi nghĩ rằng tôi thiếu anh cái này." Cô đưa bánh ngọt đến trước mặt anh, cố mỉm cười, người đàn ông này làm cô có cảm giác khẩn trương, cô biết mình cười hơi cứng nhắc. "Xin chào, tôi là Đường Lâm." Anh nhìn đĩa bánh ngọt sau đó nhìn thẳng cô, thật lâu sau mới nói: "Ồ đây là Seattle1, không phải là Virginia2, không có ai sau khi dọn đến ở sẽ thăm hỏi hàng xóm cả." "Có tôi." Cô nhìn chăm chăm anh rồi nói. Anh nhíu mày, mở miệng lần nữa hỏi câu trên: "Tại sao?" "Bởi vì ăn trộm sẽ nhân lúc tôi không có ở nhà mà lên vào sau đó quanh mình chính đại lấy sạch đồ trong nhà." Cô nói điều hiển nhiên, "Hơn nữa bà con xa không bằng láng giềng gần, cùng hàng xóm ở chung hòa thuận mới là đạo lý đối nhân xử thế." "Nhà cô có gì để trộm sao?." Anh không nhìn liền được nói. Cô cũng tức giận, lên án nói: "Anh nhìn lên tôi." "Phòng của cô không có gì che lại cả." Anh không đỏ mặt, cũng không thờ ơ gấp nói. Có ý gì? Anh không có nhìn lên, nhưng đúng là anh có nhìn? Cô mặt đỏ tới mang tai nhìn chăm chăm anh, nhưng lại không có cách nào mở miệng trách cứ, bởi vì chính cô lười biếng không treo rèm cửa, cô đờ ra một lúc, mới thốt ra một câu: "Hiện tại có." "Tôi đã thấy." Anh nói. Đột nhiên cô không biết nên nói gì, sau đó anh đưa tay nhận lấy đĩa bánh trong tay cô, xoay người biến mất phía sau cánh cửa inox. "Này—" cô ngăn ra, chạm nửa giây so với cánh cửa kia, khi cô gọi anh cánh cửa đó đã khép lại. Không thể nào? Người đàn ông này lại bỏ cô ở đây sao? Dù nói thế nào đi nữa cô cũng là khách? Anh tại sao có thể xoay người bỏ đi như vậy chứ? Cô không thể tin được nhìn chăm chăm cánh cửa kia, giống như cứ nhìn lâu thì anh sẽ xuất hiện vậy. Thật là thật là quá đáng! Cái người này không có lễ phép! Khốn kiếp, Trư Bát Giới. Cô lại nhìn thấy con "mèo lớn" trên tường, sau đó mới phát hiện không biết lúc nào thì mình lại bắt đầu đi qua đi lại, cô nhìn chăm chăm con sư tử kia, buồn bực đứng lại, dừng lại thói xấu này. Mặt của anh màu hổ phách, giống màu mắt của con sư tử này. Cô chú ý tới tư thế cùng động tác của anh cũng rất giống, dĩ nhiên anh không đi bằng bốn chân, mà đó là đó tư thế ung dung và động tác ưu nhã. Một mảnh nam vạm vỡ tại sao lại có thể có tư thái ưu nhã như vậy, anh cũng giống. giống một tên thô lỗ và cứng nhắc! Hơn nữa, người đàn ông đó lại tập cơ ngực để có bộ ngực to lớn như vậy làm cái gì? Hại tầm mắt của cô không biết nhìn vào đâu. Đúng là tên đáng ghét mà! Cô xoay người tỉnh rời khỏi đây, lại nhìn thấy cánh cửa kia không tiếng động mở ra, người đàn ông kia đi ra, một tay cầm dao cắt bánh, tay kia cầm đĩa và nĩa. Cô ngây ngẩn cả người, đi theo mới phát hiện phía sau cánh cửa kia là thang máy. Anh ngồi vào trên ghế sa lon, lấy một miếng bánh nhỏ trên đĩa đưa cho cô. Đường Lâm đại ra, theo phản xạ đưa tay nhận lấy. Anh lại lấy một miếng khác cho mình, mở ti vi, xem tin tức của kênh CNN và bắt đầu ăn, không liếc nhìn có một cái. Trong lúc nhất thời, cô đi cũng không được mà ở cũng chẳng xong. Đối với sự tồn tại của cô người đàn ông này làm như không thấy, lại nhìn miếng bánh ngọt trên tay mình, cô hơi chần chờ, rồi dứt khoát đi tới ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống. Ti vi không ngừng phát những tin tức mới nhất trên thế giới, anh trầm mặc ăn bánh, cô mới ăn hai miếng, anh đã giải quyết xong cái trên tay, rồi lấy cái tiếp theo. "Anh tên là gì?" Khi ăn được một nửa, cô không nhìn được mở miệng hỏi. Anh liếc cô một cái, "Adam." "Tôi tên là Đường Lâm." Cô nhìn chăm chăm màn hình TV nói. "Cô đã nói qua." "Thật sao?" "Ừ." Cô không nói gì nữa, anh cũng không, sau mấy phút, chỉ còn âm thanh tin tức của ti vi vọng trong không khí. Lúc xuất hiện quảng cáo thức ăn cho chó, cô nhớ tới lời nói của cô nhân viên phòng khám thú y, buộc miệng hỏi, "Tại sao anh lại trả tiền thuốc cho Kiều Khả?" Anh không biết Kiều Khả là ai, nhưng anh đoán là con chó kia. "Đúng lúc đi ngang qua thôi." Cô lại trầm mặc một hồi lâu, mới nói: "Cám ơn, ngày mai tôi sẽ trả lại tiền thuốc cho anh." "Nó không phải là chó của cô." Cô không cần thiết phải nói cảm ơn với anh, anh cũng không đề ý số tiền lẻ này. "Sắp là của tôi rồi." Cô nhìn anh ăn hết miếng bánh cuối cùng, gần như là lăm bằm lâu bầu nói: "Hai ngày trước tôi có liên lạc với người chăm sóc nó, mới biết Kiều Khả là chó dẫn đường, hôm đó thừa dịp chủ nhân của nó đến bệnh viện tái khám, họ mang nó đến công viên đi dạo, ai ngờ sau khi nói chuyện phớt lờ lại phát hiện nó mất tích, bọn họ không nghĩ tới nó lại bị tai nạn, tôi đoán nó là muốn tự mình đến bệnh viện để tìm chủ nhân, lại bị cái người vờn đèn đó kia đụng phải. Bác sĩ nói tuy vết thương nó đã lành, nhưng vì sợ hãi, nên không thể dẫn đường được nữa, tôi muốn nuôi nó, nhưng thì tục còn có chút vấn đề." Anh không nói gì, chỉ xem tin tức trên ti vi, sau đó ăn miếng bánh cuối cùng. "Ăn ngon không?" Cô hỏi anh. "Ừ." Anh trả lời. Người đàn ông này thật sự không biết cách nói chuyện, nhưng nhiều lúc cô phát hiện, thật ra anh không có ác ý, chẳng qua là anh không nói lời nào cùng với mặt lạnh nhạt khó tránh khỏi làm cho người khác hiểu lầm. Mặt dù không thể nói là anh đẹp trai, nhưng cũng không khó nhìn, gương mặt góc cạnh, khiến anh thoạt nhìn rất có cá tính. "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, bánh anh cũng ăn xong rồi." Cô đứng lên, khẽ mỉm cười, cầm cái đĩa ban đầu đựng bánh trên bàn lên, đi về phía cầu thang. "Cái này tôi mang về, còn dao và nĩa kia liền làm phiền anh." Cô ngừng lại ngay cầu thang, bởi vì bên dưới cái cầu thang xoắn ốc này vẫn là một mảnh tối đen. "Xin lỗi, nhưng mà—" cô xoay người lại muốn hỏi anh có thể mở đèn lên không, ai ngờ anh lại đi đến ngay sau cô từ lúc nào không biết, cô không đoán được rằng anh sẽ cùng đi đến đây, nên sau khi xoay người liền đụng vào anh, cô hốt hoảng lùi về phía sau, muốn giữ thăng bằng, lại cô quên rằng phía sau mình là cầu thang, dưới chân một khoảng không, cô kêu lên thất thanh. "A—" Nhanh như tia chớp anh vươn tay ôm lấy eo cô, kéo cô trở về. Đường Lâm ôm chặt lấy cái cổ trắng kiện của anh, dọa cô sợ đến mặt trắng bệch, cái đĩa trên tay rơi xuống cầu thang thành mảnh vụn, những mảnh vụn lăn xuống tầng hai, tiếng leng keng vang lên liên tiếp không ngừng, một lúc lâu sau mới dừng lại. Anh vẫn đứng vững vàng, chỉ dùng một tay liền ôm cô đứng vững. Tim cô nhảy lên đập mạnh liệt như đánh trống, cả người dính vào người anh, đôi môi đỏ mọng chỉ cách hấu kết chỉ có năm xen-ti-mét, cô có thể nhìn thấy nhịp đập của mạch máu sau gáy anh, ngửi thấy mùi hương trên người anh, bị đè ép trong ngực anh bầu ngực cô cũng có thể cảm giác được nhịp tim đập của anh. Chẳng biết tại sao, có chút choáng váng. Hai tay cô vẫn ôm cô lấy cổ anh, anh vẫn ôm cô như cũ. "Cô vẫn khỏe chứ." Anh nói, giọng lại êm ái lạ thường. Cô trấn lấy lại tinh thần, buộc mình buông tay ra, trấn định nhìn anh nói: "May mà anh nhanh tay." Anh lăm vào trầm mặc, cô không biết anh đang nghĩ gì, sau đó anh buông lỏng tay. Cô lui ra từng bước, lần này rút kinh nghiệm tránh xa cầu thang, cô nhìn thấy cái đĩa đã biến thành những mảnh vụn, vôi ngổ xuống dọn dẹp. "Xin lỗi đã biến nhà anh thành như vậy, nhà anh có chổi hay máy hút bụi không, tôi—" Cô còn chưa kịp ngồi xuống, cánh tay đã bị anh bắt lấy. "Không cần, tôi sẽ kêu người đến dọn." Cô nhìn chăm chăm bàn tay anh, người này thật thô lỗ. Hình như ý thức được mình dùng sức hơi quá, liền buông tay ra, xoay người đi về cánh cửa inox phía bên kia, "Cô đi theo hướng này." Cô không có lựa chọn nào khác là phải đuổi theo, sau khi cô tiến vào cánh cửa inox kia liền đóng lại, sau khi anh nhấn cái nút, thì thang máy liền đi xuống, đến lầu một thì mở ra. Ngay lúc cánh cửa thang mở ra, thì

đồng thời đèn lầu một đèn cũng sáng lên, ngoài cửa sổ ba chiếc mô tô, phía sau mô tô là chiếc xe Jeep màu đen. Anh lại nhấn một cái nút, cửa nhà xe nâng lên. Cô không biết nên nói gì với anh, tim của cô vẫn đang đập nhanh, suy nghĩ có chút hỗn loạn, cho nên chỉ qua loa nói lời cảm ơn và tạm biệt, sau đó liền vội vã đi ra ngoài, sau khi cô đi cửa nhà để xe cũng chậm rãi hạ xuống, lúc rời đi cô thoáng thấy anh vẫn đứng ở cửa thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gỗ Theo Đuối Cô Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hàng cây ngoài cửa sổ đang rụng những chiếc lá cuối cùng. "Mình nghe nói cậu đã từ chức tại tạp chí 'Vòng quanh trái đất' rồi." "Mùa đông năm nay rất lạnh, không biết mấy hôm nữa có tuyết rơi không?" Đường Lâm cắt bỏ bớt thịt, hỏi một đường trả lời một nẻo. "Thật sao?" Á Lệ Toa không để ý đến sự né tránh của cô, tiếp tục mở miệng hỏi tới. Đường Lâm dừng động tác cắt thịt bỏ, nhìn mỹ nữ tóc vàng trước mặt, biết cô ấy sẽ không buông tha, Đường Lâm thu tầm mắt lại nhìn đĩa thịt bỏ bớt thịt của mình, tự nhiên lại không muốn ăn nữa. "Đúng vậy." Cô trả lời. "Tại sao?" Cô để dao nĩa xuống, thờ dài trong lòng, rõ ràng có thể nhận thấy bữa ăn này đã bị phá hủy. "Cậu biết tại sao mà." Cô không tin Á Lệ Toa lại không biết nguyên nhân, dù sao cô cũng công khai bí mật rồi. "Cho nên đó là sự thật. Cậu không thể cầm máy chụp hình được nữa? Không thể bấm máy được nữa?" Á Lệ Toa cũng để dao nĩa xuống, thu hồi nụ cười, nghiêm nghị nhìn người trước mặt từng được khen là thiên tài chụp ảnh thế hệ mới. Nhìn Đường Lâm cam chịu, cô đơn giản không thể tin được. "Đường Lâm, ngay cả khi cậu bị gấu đuổi, bị thỏ dân vây bắt, bị voi rượt, thậm chí đi lạc trong rừng mà bị sốt rét và thương hàn nhưng vẫn tiếp tục kiên trì chụp hình, bây giờ cậu lại nói từ bỏ? Đừng có nói đùa!" "Tại sao cậu lại quan tâm đến vấn đề này?" Cô giương mắt nhìn Á Lệ Toa, nói thẳng vào vấn đề. Á Lệ Toa là bạn cùng phòng với cô khi học đại học, nhưng hai người không phải là bạn thân, sau khi tốt nghiệp tình huống có liên lạc cũng vì cả hai đều ở Seattle mà thôi. Á Lệ Toa trời sinh giống như nữ vương, bốn năm đại học cô ấy liên tục là hoa khôi của trường, cha là trùm truyền thông, tiền trong nhà nhiều đến nỗi có thể chất đầy căn phòng các cô ở lúc đó, cô ấy đi tới đâu đều có một đám ruồi bọ chạy theo để lấy lòng. Cho đến bây giờ Đường Lâm cũng không hiểu vì thiên kim tiểu thư này tại sao lại không chịu ở trong ngôi biệt thự sang trọng mà lại chạy đến chen chúc với các cô trong cái phòng ký túc xá nhỏ như lồng chim. Mặc dù xét về cá tính hay gia thế hai người đều khác nhau rất xa, cuộc sống đại học vẫn là mệnh ai đó sống, sau khi tốt nghiệp đương nhiên cô xin làm việc tại một phòng chụp ảnh nhỏ này, Á Lệ Toa lại khiến mọi người kinh ngạc, từ bỏ sự che chở của cha, từ một nơi xa xôi chạy đến Seattle, xin làm một phóng viên nho nhỏ của một tờ tạp chí, quyết tâm làm từ chức thấp nhất làm lên. Trong thành phố này không có mấy người biết Á Lệ Toa là con gái của ai, Đường Lâm vẫn tưởng rằng cô ấy sẽ giống như những vị đại tiểu thư khác làm được vài tháng sẽ từ bỏ, không ngờ rằng cô ấy không từ bỏ mà chỉ trong vòng vài năm đã làm cho tạp chí ấy sinh động hẳn. "Tại sao lại quan tâm đến vấn đề này?" Á Lệ Toa trừng mắt nhìn cô, sau đó cười. "Bởi vì mình muốn hợp tác với cậu." Cô nhún mày, "Hợp tác?" Nhìn thấy cô cũng không muốn động đến thức ăn trên bàn, Á Lệ Toa ngoắc tay, phục vụ lập tức đi tới, dọn thức ăn trên bàn xuống. "Mình mới được thăng chức cách đây vài ngày." Á Lệ Toa cầm khăn ăn lau miệng, sau đó mới lấy danh thiếp đưa cho cô. "Bây giờ mình làm Tổng biên tập. Công ty của mình định làm một chuyên mục mới về địa lý, mình cần một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, nhất định người đó có thể lên núi xuống biển, và không có tính tình cổ quái, có thể chụp được tấm hình có chất lượng tốt, hiểu rõ vị trí địa lý, hơn nữa còn phải có thể đột nhiên đi công tác vài tháng." Đường Lâm cầm tấm danh thiếp mới tinh kia, im lặng một lúc lâu, sau đó cười khổ nói: "Cậu biết mình không có cách nào." "Những lời đồn bên ngoài đều là những lý do hoang đường vốn không thể thuyết phục được mình." Á Lệ Toa nhìn cô, nghiêm túc nói: "Mình biết cậu vì chụp ảnh mà phải hy sinh những gì, mình không tin cậu có thể dễ dàng từ bỏ như vậy." Cô nhìn cảnh ngoài phố, tự giễu nói: "Sự thật là, mình đã từ bỏ." "Mình đã xem qua những tấm hình cậu chụp, mình nghĩ cậu rõ ràng hơn mình thế giới này không giống như trong hình. Mình biết sự kiện kia đã kích rất lớn đến cậu, nhưng theo mình thấy đó chỉ là việc rất nhỏ, gặp phải thử thách cậu phải vượt qua nó, trốn tránh không phải là cách hay, cậu càng trốn, nó càng sẽ bám theo cậu cả đời." Không tự chủ nắm chặt nắm đấm, cô vẫn nhìn cảnh ở ngoài, im lặng. Á Lệ Toa thấy thế, cũng không ép cô, lui từng bước nói: "Như vậy đi, chuyện này thật ra cũng không cấp, cậu không cần phải trả lời mình ngay bây giờ, chỉ ít đồng ý với mình cậu sẽ xem xét." Cô cười khổ, cái gì cũng không nói.///////Tuyệt rồi. Mới vừa đi được năm cây số, bầu trời liền xuất hiện bông tuyết đang nhẹ rơi. Cô dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời, tuyết trắng như vàng sáng toả ra nhẹ rơi, bám trên người của cô, cô thở ra làn khói trắng. Nếu là lúc trước, cô sẽ không thể chờ đợi mà chụp ngay những bông tuyết đầu mùa, nhưng hiện tại cô lại rất khó nhìn thế giới này qua ống kính. Á Lệ Toa muốn cô suy nghĩ, nhưng không biết cô đã sớm biến thành tiểu quý nhất gan. Hít một hơi thật sâu, cô nhắm mắt lại, những hình ảnh trước đây lại hiện ra trước mắt —— Một chiếc xe dừng lại bên cạnh cô, nghe thấy tiếng xe, cô lấy lại tinh thần, mở ra mắt, nhìn thấy người đàn ông tên Adam, và chiếc xe Jeep màu đen. Anh ngồi trên xe nhìn cô, chân mày nhíu chặt lại. Cô hòng có cơ rút, tâm tình còn chưa hồi phục như cũ, nhất thời không hiểu tại sao anh lại ở đây, sau đó cô nhớ hôm nay là thứ sáu, ngày mà anh đi đến một nơi nào đó bí mật. "Lên xe." Anh nói. Cô đứng im tại chỗ, biết nhất định mình xem ra có chút mờ mịt, bởi vì chính xác cô cực kỳ mờ mịt, sau đó mới nghĩ đến có lẽ anh muốn đưa cô về. Cô lên xe, bởi vì càng lúc tuyết rơi càng lớn rồi. Anh không nói gì, chỉ là lái xe ra ngoài, rồi mới cầm khăn lông đưa cho cô, để cô lau đi những bông tuyết trên người đang bắt đầu tan chảy. Trên khăn mặt có mùi Lavender, cô hơi kinh ngạc, không khỏi liếc mắt nhìn anh, anh chuyên tâm lái xe, gương mặt người lạnh không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì. Có lẽ cô không nên quá kinh ngạc, bởi vì cô nhận thấy rằng người đàn ông này hết sức tốt bụng, anh là con cháu nhà giàu, có tiền đến mức có thể thuê người đến dọn dẹp, hưởng thụ cuộc sống an cư cô độc. Thu hồi tầm mắt, cô nhìn vào kính chiếu hậu thấy hốc mắt mình hơi đỏ lên, đành quay mặt đi nhìn cảnh ngoài cửa sổ, cô hi vọng anh không chú ý tới, bởi vì cô không biết nên giải thích như thế nào. Mặc kệ như thế nào, anh thủy chung không có hỏi, chỉ giữa đường dừng xe lại, cô không hỏi anh tại sao lại dừng xe, anh cũng không nói gì, cứ như vậy xuống xe rồi đi. Chỉ chốc lát liền trở lại, trong tay cầm một ly cà phê Starbucks và một phần sandwich, đưa cô. Cô không biết nên nói gì, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh, anh đem cả phê và sandwich nhét vào tay cô, ngồi lên ghế lái rồi khởi động xe chạy đi, lần này xe một đường chạy thẳng về nhà trọ. Khi xe dừng lại, cô hơi lo lắng hoài nghi, cầm trong tay cả phê và sandwich anh đưa, cô nhìn anh, cảm thấy mình nên nói gì đó, nhưng lại không biết nói gì, cô chần chờ một chút cuối cùng vẫn quyết định nói cảm ơn. "A. Cảm ơn cả phê và sandwich của anh." Anh nhìn cô với nét mặt kỳ lạ, trong nháy mắt cô tưởng anh sẽ đưa tay lên sờ mặt mình, nhưng cuối cùng tay anh vẫn không rời vô-lăng, chỉ mở miệng nói câu: "Không có gì." Cô không biết mình đang mong chờ điều gì, cô xuống xe, anh lái xe rồi đi lưu lại vết bánh xe trên mặt tuyết, không lâu sau tuyết đã che lấp dấu vết đó. Ngược lại cảm thấy buồn bực, cô thở sâu, cầm lấy cả phê và sandwich xoay người đi vào cửa. Tuyết rơi cả ngày, khiến toàn bộ cảnh sắc ngoài cửa sổ biến thành thế giới màu trắng. Cửa sổ nhà đối diện vẫn bị che khuất, lâu ba, lâu bốn dùng ván gỗ còn lâu năm và lâu sáu được rèm cửa sổ che kín không có một khe hở. Cả ngày, Đường Lâm đều dọn dẹp phòng, cô phải khiến mình bận rộn để không suy nghĩ lung tung, nhưng cách này cũng không có hiệu quả như mong đợi, cô không có nghĩ đến đề nghị của Á Lệ Toa, mà trong đầu đều là hình ảnh của cái người thích sạch sẽ và cuồng vận động. Cô không tự giác vẫn cứ liếc nhìn về phía nhà anh. Chín giờ sáng, đội dọn vệ sinh nhà anh đến, tổng cộng có ba người, cô thấy có một người trong số họ đi vào phòng bếp

sắp xếp và bổ sung thêm thức ăn. Hai giờ chiều, họ cũng giống như khi tối nhanh chóng rời đi. Gần đến hoàng hôn thì anh trở về. Khi anh vào cửa thì cô mới phát hiện mình giống như một người cuồng rình trộm cứ nhìn chằm chằm nhà anh cả ngày. Thật là, cô đang làm cái gì đây? Ném cuốn tiểu thuyết trinh thám căn bản không được cô xem lấy một trang xuống. Đường Lâm từ trên giường nhảy dựng lên, đi đến phòng bếp đi nấu cơm, lần nữa khiến mình phải làm việc bận rộn. Cô cố ý chọn món mì Ý để nấu vì nó hơi khó, khi cô chuẩn bị tốt tất cả các nguyên liệu thì phát hiện trong nhà đã hết dầu ô liu, không thể chuẩn bị rồi mà không nấu, tuy bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, cô lấy áo choàng dài khoát vào, mang theo bóp tiền xuống lầu đi đến cửa hàng gần nhất để mua. Khi quay về, vô tình thấy một cô gái đứng ngoài cửa nhà anh. Cô gái đó có dáng người nhỏ nhắn, mái tóc màu đen, có gương mặt của người phương Đông, cô ấy đưa tay nhấn chuông cửa, nhưng cánh cửa vẫn không mở ra, từng mảnh bông tuyết bay xuống đậu trên người cô ấy, cô gái kia nở một nụ cười bất đắc dĩ. Đường Lâm biết anh đang ở nhà, cũng không đi ra ngoài, chắc anh là không muốn mở cửa. Cô cảm thấy tò mò, đang chần chừ không biết có nên đi qua đó hay không thì cô gái kia đã lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, mở cửa đi vào trong. Đường Lâm xách dầu ô liu sững sờ tại chỗ, mãi cho đến khi có một chiếc xe chạy ngang qua, cô tỉnh táo lại, vội vàng xoay người vào cửa, đi lên cầu thang về nhà mình. Cởi áo khoác ra, cô cầm dầu ô liu đi vào phòng bếp, bật bếp, cho dầu vào chảo, xào rau. Tại sao cô gái kia lại có chìa khóa nhà anh? Cô lấy thìa gỗ đảo ớt chuông ba màu trong nồi, chúng nó nhảy múa theo tay cô, cô đồ chừng ra đĩa để cho nguội, rồi lại cho thêm dầu vào chảo, rồi bỏ thịt gà ướp muối và hương thảo đã cắt nhỏ vào chảo. Có lẽ cô ấy là em gái của anh. Hoặc là chị họ, em họ. Cô nhìn chằm chằm thịt gà trong nồi, y như bọn chúng có thâm thù đại hận với cô bị cô cho vào chảo xào. Ngốc! Nhìn anh như thế nào cũng không giống người có dòng máu Phương Đông. Nói không chừng họ chỉ là bạn bè bình thường. Có chìa khóa nhà mà là bạn bè bình thường? Hơn nữa còn là nữ? Đường Lâm, tại sao cô lại không chịu thừa nhận cô gái đó là bạn gái anh! Thật ra sự thật đúng là như vậy cũng không có gì kỳ lạ, tuy rằng anh thích sạch sẽ lại cuồng vận động, hơn nữa lại trầm mặc cô độc nhưng cũng sẽ có người yêu, huống chi bộ dáng anh lại không khó xem, có bạn gái cũng là chuyện bình thường. Đúng vậy, thế nhưng cô lại cho rằng anh có tình cảm với cô. "Đáng chết!" Cô bị dầu nóng bắn lên tay, vội vàng rút tay đi đến vòi nước rửa nước lạnh. Cô phải bắt mình không suy nghĩ lung tung nữa! Vết sưng đỏ trên mu bàn tay mãi một lúc lâu sau mới bớt, cô tắt vòi nước, cô nhăn mày lấy thịt gà xào đặt lên bàn, sau đó đem sợi mì đã nấu chín trứng qua nước lạnh. Bỏ tay vào đó, quấy, quấy, quấy. Một phút, hai phút, ba phút. Nói đi nói lại, cô gái kia có thể chỉ là một người bạn khác giới rất thân với anh mà thôi, có lẽ cô đưa ra quyết định khá sớm rồi. "Hừ hừ hừ." OK, thật tốt, cô đang cười lạnh sao? Đường Lâm tròn trĩnh mắt với chính mình, vội vàng đổ mì ý ra, bỏ vào đĩa, cho thêm một ít tiêu trắng đặt thịt gà hương thảo và ớt chuông lên trên rồi rắc một lượng vừa đủ phô mai cắt nhỏ, sau đó đặt tất cả vào lò nướng. Đợi trong vài phút lý, trong đầu không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc mì Ý cũng chín, cô hít sâu, hạ quyết tâm lấy nó ra, xoay người đi ra khỏi phòng bếp, đi đến phòng khách ăn, nhưng hai mắt không không chế được cứ nhìn về nhà đối diện vẫn không có động tĩnh gì. Nhìn đi, cái gì cũng chưa xảy ra? Có lẽ gái kia đã đi rồi. Cô lấy đĩa ăn mì Ý còn nóng trước mặt, tự an ủi bản thân. Thời gian trôi qua càng lâu, tâm tình cô cũng dần dần tốt lên, đột nhiên đèn sáng lên, không phải phòng bếp, mà là một gian phòng khác. Cái đĩa cô đang cuốn mì Ý dừng lại giữa không trung, bởi vì cô gái kia kéo rèm cửa lầu sáu của anh ra sau đó từng cái từng cái, từng phòng từng phòng. Không lâu sau, anh xuất hiện về mặt tức giận tranh cãi với cô gái kia. Hy vọng nhỏ nhỏ mới vừa rồi thiếu chút bị dập tắt nhanh chóng bùng lên, cô trừng lớn mắt, bùng đĩa mì trước mặt tìm một vị trí thuận lợi ngồi xuống, nhìn lên kia hai người. Ai ngờ cô ngồi chưa nóng đít, đã bị anh phát hiện, một giây sau, anh bá đạo kéo rèm lại, giống như tát cho cô một gáo nước lạnh. Từng cái từng cái, một phòng lại một phòng, mỗi cánh cửa sổ thấy được mặt cô đều bị anh kéo rèm che lại, anh cũng không hề nhìn cô lấy một lần. Cô gái Đông Phương kia cũng không kéo rèm ra nữa, chỉ là khuôn mặt đanh lại. Buồn bực khiến cô đem phần thức ăn còn dư lại trước mặt bỏ đi, sau khi Đường Lâm rửa toàn bộ chén đĩa, nồi niêu xoong chảo, chậu rửa, rồi lại dùng sức cọ rửa phòng bếp, bếp ga rồi đến tủ chén, trần nhà rồi sàn nhà, không bỏ sót chỗ nào, thậm chí cô còn lau cả chụp đèn, cho đến khi hết sức lực, cô mới trở lại phòng tắm nhanh qua nước ấm, rồi ngã xuống giường ngủ. Không may, rèm cửa trong phòng cô không kéo lại, khi cô nằm trên giường, thấy rõ căn phòng đối diện kia, trên rèm cửa in rõ hình ảnh một đôi nam nữ đang ôm hôn nhiệt tình. Được rồi, có lẽ trên thực tế, cô có tình cảm với anh, cô mới đúng là người cô đơn hiu quạnh. Thở dài, cô thương tiếc cho tình yêu đơn phương của mình còn chưa bắt đầu đã kết thúc, rồi mặc kệ thân thể mệt mỏi rã rời, gằn cốt đau nhức, đứng dậy, kéo rèm cửa lại lại. Khuya ngày hôm qua tuyết đã ngừng rơi, chẳng qua những chậu hoa của cô đã chết hết một nửa vì lạnh nguyên nhân là do hôm qua cô quên mang chúng từ ban công vào trong nhà. Cô thử tìm cách cứu chúng nó nhưng không có cách nào, đa số chậu hoa đã nằm trong thùng rác. Chín giờ sáng, khi cô đang dọn bồn hoa thì phòng bếp nhà anh có tiếng động, là cô gái kia, cô ấy đang làm bữa sáng, mùi thức ăn theo làn gió bay đến mọi ngõ ngách. Tầm mắt của hai người chạm nhau, cô gái kia mỉm cười thân mật thay cho lời chào hỏi, Đường Lâm cười ngượng ngạo gật đầu chào lại đối phương, rồi mới nén số hoa đã chết vào thùng rác. Mười phút sau, cô mặc áo khoác vào, choàng khăn quàng cổ, ra ngoài đi bộ đến phòng khám thú y thăm Kiều Khả. Trên đường không có nhiều người, không khí lại lạnh, tuyết đọng trên đường dày đến ba cen-ti-mét, một chiếc xe dọn tuyết đang chậm chậm chạy qua đường, nơi nó đi qua lộ ra màu đen của nhựa đường trên mặt đường. Hàng cây bên động lại sương, những cành cây tương đối to còn phủ đầy bông tuyết. Khi đi ngang qua quán coffee ở góc đường, đột nhiên cô dừng lại, nhìn bóng người khôi ngô đang ngồi bên trong, vào lúc này anh không nên xuất hiện ở đây, là cái người thích sạch sẽ và cuồng vận động, anh đang ngồi bên cửa sổ đánh máy tính, bên cạnh máy tính là một ly cà phê nóng đang bốc khói, cầm anh mọc ra vài sợi râu. Thật không ngờ cô lại gặp anh ở đây, cô nghĩ rằng giờ này anh đang ở nhà với cô gái châu Á không rõ quốc tịch kia. Trông anh rất mệt mỏi, giống như cả đêm không ngủ, nhưng anh vẫn tập trung nhìn màn hình máy tính ở trước mặt, đôi tay gõ bàn phím rất nhanh, rồi tự dưng dừng lại, nhăn mày nhìn màn hình, hình như là gặp phải vấn đề khó nhưng không lâu sau đó anh lại tiếp tục gõ bàn phím. Cô không biết mình ở đó đứng bao lâu, lúc anh ngừng động tác đưa tay lấy cà phê thì anh nhìn thấy cô. Một tay anh giay giày giữa trán, tay kia cầm ly coffee, không nhìn chằm chằm cô. Chân cô giống như bị dán dính vào mặt đường, bởi vì anh không cử động nên cô cũng không cử động, hai người cứ nhìn nhau qua cánh cửa kính không biết qua bao lâu anh buông ly coffe, thông thả gõ mấy chữ trên bàn phím cặp mắt màu hổ phách kia không rời khỏi người cô dù chỉ một giây, bàn tay vẫn giay giày trán, sau đó anh quay màn hình máy tính về phía cô, trên màn hình hiện ra hai chữ—— "Vào đây". Cô tròn mắt nhìn hai chữ kia, rồi lại nhìn gương mặt anh, anh không có bất kỳ hành động và biểu tình gì, chỉ nhìn cô. Người đàn ông này muốn cô đi vào? Tại sao? Cô có nên đi vào không? Biết rõ là mình nên rời khỏi, nhưng cô lại muốn biết tại sao anh lại ở đây? Tại sao không ở nhà? Tại sao không ở bên cô gái kia? Cô gái kia có phải là bạn gái anh không? Hay cô ấy là người vợ tốt của anh? Cô hoảng sợ vì cái kết luận bất thành linh trong đầu mình. Kỳ quái, dù trong đầu đầy dấu chấm hỏi nhưng cô vẫn luôn chú ý đến ánh mắt anh, nó không chỉ đơn thuần là màu hổ phách mà còn có vài điểm màu đồng, cô nghĩ muốn nâng khuôn mặt của anh lên mà phát tiết dục vọng của mình. Hoang đường! Cô buộc mình dời tầm mắt, xoay người tránh đi. Đừng để ý đến anh, đừng để ý đến anh, cho dù cô đi vào thì có thể làm gì? Nói Hello với anh sao? Hay là nói xin chào, thời tiết hôm nay thật đẹp. Còn có năm bước là đến cửa rồi. Đi qua, đi qua, trực tiếp đi qua. Còn có ba bước. Trực tiếp rời khỏi có quá đáng lắm không? Hay là đi vào chào hỏi một tiếng rồi rời đi. Còn có hai bước. Nếu cô nói lung tung thì làm sao đây? Nếu cô hỏi sai vấn đề thì làm sao bây giờ? Nếu cô không nhận được hỏi anh cô gái kia là ai, nếu bị anh phát hiện cô có tình cảm với anh thì bị làm sao bây giờ? Còn có một bước. Đáng chết, vẫn là đứng vào tốt hơn, lần sau nếu anh có hỏi, thì cô nói là mình đang vội—— Đến cửa, đúng lúc có một đôi tình nhân từ trong quán đi ra, chặn đường của cô khiến cô dừng lại, cô chỉ dừng lại hai giây, nhưng tầm mắt của anh hình như muốn thiêu đốt lưng của cô. Đương nhiên, đó cũng chỉ là cảm giác của cô, anh không có khả năng vẫn đang nhìn cô, cô lại chưa nói mình muốn đi vào, thậm chí cô còn chưa gật đầu. Có khả năng sao? Một cổ kích động khiến cô quay đầu lại. Anh đang nhìn. Tim đập nhanh, cô theo quán tính nín thở, hơi hoảng hốt vội vàng quay đầu. Đôi cặp đôi chặn đường của cô đi qua, cô cất bước đi tiếp, nhưng lại như bị thôi miên, không tự chủ được xoay người đi vào trong quán. Đương nhiên anh đang ở đây. Mà còn hấp dẫn sự chú ý của cô. Đáng giận, người đàn ông này rất hấp dẫn, khiến người khác không thể bỏ qua! Cô phải giải quyết nó, ít nhất phải hỏi rõ sự tình, để cô chặt đứt dục vọng cuồng dã và những suy nghĩ lung tung của mình. Thở sâu, bước chân của cô trở nên kiên quyết và nhanh chóng, vội vàng đến trước mặt anh. "Hi, Chào buổi sáng." "Chào buổi sáng." Đường Lâm thật

không dám tin mình vậy mà vẫn cười được, cô lại càng không thể tin được, sau khi chào buổi sáng, thế nhưng không nhìn được bật thốt lên hỏi: "Cô gái kia là ai?" Cô không dám nhìn anh, gấn gượng chống đỡ. Cô biết mình đang đỏ mặt, trời mới biết cô có tư cách và lý do gì để hỏi anh câu đó, nhưng lại không đầu không đuôi há mồm liên hồi. Cô nghĩ muốn tự giết mình! Đang tính co giò chạy, "Chị dâu tôi." Anh trả lời mắt cũng không chớp. Cô ngây người hai giây, sau đó thờ ra, "Anh ngoại tình với chị dâu của mình sao?" "Cái gì?" Về mặt anh kinh ngạc nhìn cô. "Đêm qua rõ ràng tôi thấy anh ——" cô hơi dừng lại, nhìn anh anh, rồi nói, "Hôn cô ấy." "Tôi không có." Anh nhủ mảy, rồi mới gạt mình hiểu ra, mắng một câu rồi mới nói: "Đó là anh tôi." "Anh của anh?" "Đúng." Cô vẫn đang đứng, còn anh thì ngồi, trái tim cô mãnh liệt nhảy lên, anh chỉ nhìn cô mà thôi nhưng cô lại cảm thấy toàn bộ tế bào trong cơ thể đang sôi hết cả lên. Quả nhiên trực giác của con gái luôn đúng, người đàn ông này có tình cảm với cô. "Tôi không muốn làm người thứ ba." Cô nói với giọng khàn khàn. "Tôi cũng vậy" Khi ra khỏi tiệm cà phê, Đường Lâm biết chắc mình sẽ lên giường với người đàn ông này, nhưng cô chỉ cảm thấy mình rất kỳ quái tại sao lại không cùng anh đi thuê phòng ở gần đó mà lại nói anh trước hết đi thăm chỗ với cô. Anh đồng ý, cùng cô đi đến phòng khám thú y, đứng ở bên ngoài chờ cô, sau đó lại cùng cô trở về nhà, giữa đường cô cô ghé vào siêu thị gần đó mua một hộp bao cao su, đã lâu rồi cô không ở chung với đàn ông, trong nhà cũng có bao nhưng chúng đã sớm hết hạn sử dụng. Anh một câu cũng không nói, chỉ nhìn cô rồi lấy một hộp size tương đối lớn. Cô trừng mắt, anh không thấy xấu hổ mà cảm đến quẩy thanh toán, cô im lặng để lại hộp đang cầm trên tay lên kệ, không không chế được ảo tưởng trong đầu. Từ lúc ra khỏi quán đến giờ anh không có chạm vào cô, cô biết vì sao, anh không dám, cô cũng không dám, bởi vì sợ khi đã đụng rồi thì sẽ không dừng được nữa. Cô dừng lại trước cửa nhà trọ, cổ họng khô khốc hỏi, "Bên nào đây?". "Nhà anh có người". Anh nói. Đứng rồi, anh trai và chị dâu của anh. Cô đi về phía nhà trọ của mình, leo cầu thang một mạch lên đến lầu sáu, cô biết anh đi phía sau cô như một lò lửa không lò, khiến ai cũng không thể bỏ qua, cô không quay đầu lại nhìn anh, mãi cho đến khi tới trước cửa nhà, móc chìa khóa ra mở cửa, đi vào, chưa kịp xoay người lại, cô đã nghe thấy anh đóng cửa, chìa khóa rơi xuống. Chuyện kể tiếp giống như một cơn lốc xoáy, cô không nhớ rõ trình tự, giống như củi khô gặp phải lửa, chìa khóa của cô rớt xuống đất, máy tính của anh cũng vậy, hai người nhiệt tình ôm hôn, điên cuồng cởi quần áo của nhau, áo khoác, khăn quàng cổ, quần, giày, cô không biết hai người làm sao mà vào được phòng ngủ, có lẽ anh ôm cô vào, bởi vì cô không nhớ rõ chân mình có đứng đất hay không, cô theo khát vọng của mình vuốt ve thân thể anh, cho nên khi đó chính cô cởi quần áo của anh, đợi khi cô phát hiện ra điều đó thì cô đã ở trên giường, trên người chỉ còn lại quần lót và áo len. Anh bước xuống giường kéo rèm cửa lại, cơ bắp rắn chắc, khỏe mạnh cơ thể xinh đẹp không gì sánh được. Cô nửa quỳ nửa ngồi trên giường, tìm đập rất nhanh, cả người nóng lên, khi anh quay lại cởi bỏ chiếc áo lông là vật cuối cùng trên người cô xuống, hôm nay ra ngoài cô không mặc áo lót, bởi vì mặc nhiều lớp quần áo, cô không muốn trên người bị trời buốt thêm. Anh nhìn chăm chăm cô, đứng im tại chỗ, ánh mắt muốn thiêu trụi người cô. Đường Lâm không khỏi lo lắng, bỗng rồi hiện lên không đầu, nếu anh cảm thấy đáng người cô không tốt thì làm sao bây giờ? Cô khẩn trương theo bản năng liếm đôi môi đỏ mọng, nghĩ muốn đưa tay che đi bộ ngực rất tròn của mình, anh nhào đến bắt lấy cổ tay cô, nhìn cô, rồi lại buông tay cô ra, dưới cái nhìn chăm chú củ cô âu yếm hôn bầu ngực cô, sử dụng dục vọng mãnh liệt nhất khiến cô quên hết thảy mọi lo lắng. Giữa chừng anh dừng lại mạnh bạo, khi cô còn chưa hoàn hồn anh đã đi vào trong cô, cơ thể cô đã chuẩn bị tốt để nghênh đón anh tiến vào, họ làm tình cuồng dã mà trực tiếp, giống như muốn tất cả của đối phương. Sau khi hoan ái cực độ, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại cô phát hiện anh vẫn nằm cạnh mình, ngủ say như một đứa bé. Bên ngoài trời vẫn sáng, cô đưa mắt hình đồng hồ báo thức ở đầu giường, mới một giờ chiều. Xem bộ dáng của anh hình như rất mệt mỏi, cô đoán anh một đêm không ngủ, nói thật thì đêm qua cô ngủ cũng không ngon, cho nên suy nghĩ một chút, cô liền nằm xuống, rút vào ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gỗ Theo Đuối Cô Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Hoàng hôn buông xuống cũng là lúc Adam tỉnh lại. Điều đầu tiên anh ý thức được là bên cạnh có người, một cô gái, nhỏ, rất ấm áp, cô rúc vào trong ngực anh, hơi thở thơm như hoa lan, tay cô đặt trên ngực anh, trên người có mùi hoa lài. Anh mở mắt ra, thấy cô, mới nhớ được trước đó đã phát sinh chuyện gì. Anh đã từng nghĩ đến cảm giác khi được ở bên cạnh cô, nhưng lại không nghĩ rằng nó đẹp đến vậy. Phản ứng nhiệt tình của cô, gần như khiến anh lập tức đạt tới cao trào, anh chưa từng có ham muốn dục vọng với ai như với cô, cảm giác này rất mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi khiến anh sợ hãi. Sau khi điên cuồng làm tình, lần thứ hai họ thả chậm tốc độ, nhưng lần thứ hai so với lần thứ nhất càng làm cho anh kinh hoàng, bởi vì cái loại cảm giác này chẳng những không giảm mà ngược lại càng tăng. Anh dời tay cô ra, bước xuống giường mặc quần áo. Anh không thích như vậy, sự tình hình có phần không không chế được rồi. Vốn là anh không tính làm quen với cô, nhưng vụ tai nạn kia đã thay đổi mọi thứ. Đáng chết, anh không muốn cùng dây dưa với người khác quá nhiều, nhưng khi đó cô lại dùng vẻ mặt như vậy nhìn anh, suy nghĩ của anh căn bản không hoạt động được, dục vọng của cô khiến đầu óc anh nhất thời hôn mê, hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả. Cô không phải đối tượng tình một đêm của anh, hơn nữa cô lại ở đối diện nhà anh. Anh thích nơi này, mọi thứ ở đây đều tốt, thật sự anh không muốn chuyển đi nơi khác, đặc biệt nguyên nhân là vì một cô gái. "Hi, chào buổi sáng." Phía sau vang lên giọng nói lười biếng và khàn khàn, anh nhanh chóng xoay người. Cô đã dậy, nhưng vẫn nằm trên giường, giống như một con mèo mới tỉnh giấc, ôm chiếc gối đôi mắt sáng khép hờ, lười biếng ngáp một cái, mỉm cười, "Hoặc là em nên nói chúc ngủ ngon mới đúng." Cái chân trượt xuống trước ngực cô, tóc dài đến vai xoa trên gối trắng, nhìn cô vô cùng gọi cảm, phía trên ngực phải vẫn in lại dấu hôn thô lỗ của anh. Anh nhìn cô, ngưng lại động tác cài nút quần, chỉ cảm thấy chỉ cảm thấy cổ họng khát khô, muốn trở lại giường kích động một phen, đúng lúc đó cô xuống giường, đưa lưng về phía anh, lấy áo choàng tắm đang vắt trên ghế dựa mặc vào, vừa cột tóc thành đuôi ngựa vừa hỏi: "Anh có đói bụng không? Trong tủ lạnh còn nguyên liệu để nấu mì Ý, anh có muốn ăn một chút không?" Anh không nói gì, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là muốn lột bỏ áo choàng tắm trên người cô, để cô lên giường một lần nữa. Không thấy anh trả lời, cô quay đầu, khi nhìn thấy anh hơi hơi đỏ mặt. Cô liền biết hiện tại anh muốn ăn cái gì rồi. Cuối cùng bọn họ vẫn không ra ngoài. Sau đó, khi anh đi tắm thì cô nấu mì Ý, tay nghề của cô tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, mãi đến sáng hôm sau anh mới trở về nhà trọ của mình. Cặp vợ chồng bắt lương kia đã đi rồi, một người thì mắng chửi anh một trận bằng cách đánh chữ trên máy tính, còn một người thì để lại giấy ghi chú trên cuốn tạp chí, muốn anh về nhà vào lễ Giáng Sinh. Anh định vứt bỏ tờ giấy ghi chú đó, vốn cũng muốn bỏ tờ tạp chí đó đi, nhưng cuối cùng vẫn cất chúng vào trong ngăn kéo. Anh không xác định được nên làm gì với cô. Hiện nhiên anh mê luyện thân thể cô, còn có nụ cười và tài nấu nướng của cô, có lẽ còn có những thứ khác nữa nhưng anh không rõ.... Anh chưa từng trải qua chuyện như vậy, ít nhất những cô gái anh quen chưa có ai giống cô. "Em muốn xem phim" Sau khi anh trốn tránh cô ba ngày thì cô đến trước cửa nhà nhấn chuông, anh nhìn qua màn hình máy tính thấy cô đứng trước cửa nhà, vốn định không lên tiếng, nhưng cô biết anh ở nhà, cho nên anh mới nhấn nút nói chuyện, ai biết được cô lại nói những lời này. Anh không biết nên trả lời như thế nào, cô lại tiến lại gần chuông cửa nói thêm một câu: "Anh có muốn đi cùng không?" Anh không xem phim, ít nhất chưa bao giờ ra khỏi nhà đi xem phim anh đang muốn từ chối thì lại thấy cô lấy tay day day thái dương, hơi ảo não căn môi dưới, sau đó thì thảo không biết đang nói gì.

Cô không biết trên cửa có gắn camera, gắn camera là vì bảo đảm an toàn, kỹ thuật rất tốt, không có dụng cụ dò xét đặc biệt thì không thể nhìn ra. Bộ dáng cô trên màn hình rất hồi hộp và lo lắng, vẻ mặt yếu ớt. Anh nhất thời xúc động, đưa tay mở cửa. Cô giống y như lần trước, đầu tiên là sợ hoảng sợ, sau đó chần chờ một lúc mới đi vào. Anh nhất định là điên rồi. Adam nhìn cô lên cầu thang, tắt máy tính, mở cửa lầu ba cho cô, rồi đứng dậy ra khỏi phòng làm việc, thuận tay đóng cửa lại đi đến phòng khách chờ cô. Khi cô xuất hiện ở cửa cầu thang, tìm anh dừng lại, cô mặc một chiếc áo khoác có nón màu nâu nhạt, bên trong là áo len màu đỏ và quần dài cũng màu nâu nhạt, gương mặt cô ửng hồng không biết vì leo cầu thang hay vì ngoài trời quá lạnh. "Hi." Cô cười nói. "Hi." Adam buộc mình bỏ hai tay vào túi quần, không được vuốt ve cô. "Xin lỗi, lúc nãy em quên hỏi anh, anh đang bận sao?" Cô đứng ở cửa cầu thang, mỉm cười che giấu sự mất tự nhiên, hơi bất an nói: "Nếu anh đang bận thì thôi đi." Lúc này nhìn cô còn động lòng hơn so với trên màn hình máy tính, cũng xinh đẹp hơn so với trí nhớ của anh. Anh nên nhân cơ hội này mà cự tuyệt, nhưng miệng lại nói là... "Không có" Đáng chết! Anh đang làm cái gì? "VẬY... Anh có muốn đi cùng em không?" Cô hơi chần chờ. "Anh không muốn ra ngoài." Anh nói. Lần này nói đúng, nhưng anh lại cảm thấy tâm tình kém vô cùng, bởi vì nụ cười trên mặt cô cứng ngắt, giống như vừa mới bị người khác tát một cái. "Nếu như em không ngại, có thể xem ở nhà anh nhưng anh chỉ có phim cũ thôi." Đầu chưa kịp nghĩ nhưng miệng anh đã thốt ra. Cô mỉm cười, thờ ơ một hồi, nhẹ nhàng bước lên bậc thang cuối cùng. "Được, nhà anh có phim gì?" Anh thật sự không biết mình bị làm sao, nhưng lời đã nói ra, anh cũng chỉ có thể cầm lấy điều khiển từ xa, mở học tủ khác trên tủ ti vi ra để cho cô chọn phim trong số những VCD anh cất giữ. "Oa, sao anh lại có nhiều phim như vậy?" Cô trừng lớn mắt, không thể đoán được mình có thể nhìn thấy nhiều phim như vậy, cô giống như một đứa trẻ phát hiện được kho báu, hưng phấn lục tìm bộ phim mình thích. "Hứng thú." Anh đứng phía sau cô, vẫn còn đang tự hỏi tại sao mình lại hành động như vậy? "Chim, Bắc Phi mưu ảnh, Loạn thế giai nhân, Roman Holiday, Chiến tranh và hòa bình..." Cô đọc tên từng bộ phim, đáng vẻ như lượm được báu vật, sau đó hai mắt cô sáng lên, lấy ra một bộ phim, kinh hô ra tiếng. "A, Quốc vương và em, em rất thích bộ phim này, diễn xuất của Vưu Bá rất tốt, mỗi lần ti vi phát lại em đều xem, chúng ta xem cái này được không?" Anh không phản đối, cũng không có lý do phản đối, anh cho đĩa phim kia vào đầu đĩa, ngồi trên sofa xem phim với cô. Thật ra anh không nhớ nổi nội dung của bộ phim này, trước kia xem phim là biện pháp anh dùng nhằm trốn tránh hiện thực, anh đã xem rất nhiều, đa số anh đều đã quên nội dung. Nhưng khi phim bắt đầu chiếu, anh liền dần dần nghĩ tới, anh bắt đầu đứng ngồi không yên, anh không thích nội dung phim này. Vị Quốc vương kia rất giống cha anh, bảo thủ tự kiêu, nhiều vợ, giàu có, còn có một đồng con. Nữ chính mang con đến sống trong gia đình kia, cũng giống như năm đó mẹ anh mang anh vào sống trong Bart gia, khác biệt là nữ giáo sư kia trong phim không có kết hôn với Quốc vương, và cuối cùng là Quốc vương chết. Anh nhớ rõ trước kia anh rất hâm mộ bé trai người Anh kia vì không trở thành con riêng của Quốc vương, lại cảm thấy Quốc vương chết là xứng đáng, anh đã từng hy vọng cha anh cũng có vận mệnh giống vị Quốc vương này, đáng tiếc trời không thuận lòng người, người tốt sống không lâu, người xấu thì sống dai. Anh không muốn xem bộ phim này nên anh xem cô, lại không đoán được cô lại mê mẩn như thế, cô mỉm cười trước sự vụng về của Quốc vương, cô hồi hộp thay họ vì quốc yến, cô vì cái vận mệnh lần đẹn kia mà đỏ hốc mắt. Khi Quốc vương học khiêu vũ với giáo sư cô bật cười ra tiếng, Quốc vương muốn trừng phạt người vợ bỏ trốn, giáo sư dùng thân mình ngăn cản, cái roi vươn ra lại chậm chạp quất xuống, cô không tự chủ được mà nắm chặt tay anh, cảnh cuối phim Quốc vương chết, nước mắt cô rơi xuống không một tiếng động. Khi bộ phim kết thúc, nhạc phim vang vọng cả căn phòng, nhưng cô không có cách nào ngừng khóc, anh không biết mình ôm cô vào lòng lúc nào nhưng cảm giác thật sự rất tốt cho nên vẫn không buông tay. Cô tựa đầu lên vai anh, giọng nói khàn khàn vang lên: "Lúc nhỏ em vẫn không hiểu tại sao Quốc vương nhất định phải chết, thật sự không biết người xưa nghĩ như thế nào nữa. Sau này lớn lên mới biết nội dung phim này đã sửa đổi dựa trên truyện cổ tích. Khi đó em nghĩ mình đã trách lầm tác giả rồi. Rồi em lại lớn thêm chút nữa mới biết thì ra Quốc vương kia là một người rất già, không có khả năng này sinh tình yêu mãnh liệt với giáo sư cho nên mới phải sửa nội dung. Thật sự hại em đen mặt." Cô bật cười, rồi sau đó thờ dãi nói: "Chẳng qua em vẫn rất thích xem phim này." "Anh không thích Quốc vương." Anh nói. "Tại sao?" Cô hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh. Anh mỉm cười, không muốn trả lời, nhưng thấy cô chờ đợi, nên thuận miệng nói đại một lý do: "Ông ta trọc đầu." Đường Lâm kinh ngạc bật cười, ngồi thẳng người, vỗ vỗ ngực anh, nói đùa: "Này, anh sao lại có thể kỳ thị người đầu trọc! Vưu Bá là người đầu trọc đẹp trai nhất mà em thấy từ nhỏ đến giờ, em cực kỳ sùng bái ông ấy nha! Nếu không phải ông ấy mất sớm, em nhất định sẽ chạy tới hỏi ông ấy có muốn cưới em hay không?" Không biết vì sao, anh càng ngày càng ghét vị Quốc vương kia. Anh đưa tay kéo cô vào lòng mình, hôn cô. Hương vị của cô còn mê người hơn so với trí nhớ của anh, anh rên rỉ ra tiếng, đưa tay vào trong áo len của cô, cách lớp nội y vuốt ve bầu ngực cô. Cô ở dưới thân thể anh thờ gáp, mặt ửng hồng, anh thích vẻ thẹn thùng của cô giống như không có cách nào kháng cự lại anh. Anh và cô mây mưa triền miên trên ở trên ghế sofa, sau đó anh lại ôm cô vào phòng ngủ. Ban đêm đi qua rất nhanh, sau khi cô ngủ say anh vẫn tỉnh táo, anh còn phải viết lập trình. Anh vào phòng tắm, sau khi tắm xong đi ra cô vẫn nằm trên giường ngủ say, hơn nữa nhìn rất đáng yêu. Chư từng có người phụ nữ nào ngủ trên chiếc giường này, nhưng anh lại cảm thấy cô ngủ trên đó vốn không có gì bất ngờ, anh hoang mang đứng bên giường nhìn cô thật lâu, lại không biết nên làm gì với cô. Thôi, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, hiện tại anh cũng chỉ có thể nhìn. Đáng ghét! Phiền não xoa xoa mái tóc ẩm ướt, anh nhủ thầm mắng một câu, xoay người ra khỏi phòng ngủ, quay trở lại phòng làm việc. Bắt đầu từ ngày đó, cứ cách hai ba ngày cô lại hẹn anh ra ngoài, anh không thích ra khỏi cửa vì thế họ đều đồng ý ở nhà anh xem phim rồi cô sẽ nấu bữa tối. Sau đó chuyện này đã trở thành thói quen. Ngoại trừ lần trước cô ngủ ở nhà anh thì đến giờ cô vẫn không qua đêm ở đó. Mỗi sáng anh sẽ thấy cô mặc đồ thể thao chạy bộ, cô từng rủ anh rèn luyện cơ thể bằng cách chạy bộ nhưng anh từ chối, hình như cô nhận thấy anh không thích ra ngoài nên cũng không nhiều lời. Cô biết anh đem ngày đêm đảo ngược thì trừng lớn mắt nhưng cũng không nói gì, trái lại từ đó không bao giờ cô đến gõ cửa nhà anh vào ban ngày. Cô hỏi anh làm nghề gì, anh nói mình là nhà thiết kế co cũng chỉ "Ừ!" một tiếng. Sau vài lần như vậy anh phát hiện anh thích cô lắm lắm, không chỉ là bạn trên giường mà anh thích cùng cô xem những bộ phim cũ, cùng cô ăn cơm, nghe cô kể về những chuyện mà cô đã nhìn thấy trong ngày. Cuộc sống của anh cũng không có thay đổi gì lớn, chỉ là có sẽ thường xuyên xuất hiện trong nhà anh, mỗi tối khi anh thức dậy cô sẽ đứng ở ban công đối diện chào hỏi anh. Anh thờ ơ một hồi, như vậy cũng tốt, anh không thay đổi. Mãi đến đêm kia, anh phát hiện lại không thấy cô nữa. Ngày đầu tiên, anh nghĩ rằng cô có việc nên đi ra ngoài, nhưng đã một ngày một đêm cô cũng chưa trở về, va li của cô vẫn còn trong nhà, nhưng cả ngày anh lại không thấy cô, ngày hôm qua cũng không thấy hôm nay cũng vậy, cô cũng không đến nhà tìm anh, lâu sáu đối diện không hề có động tĩnh gì trong ba ngày liên tục. Anh khó tránh được nôn nóng, anh muốn biết cô đang ở nơi nào, sau đó lại phát hiện mình không có cách nào để liên lạc với cô, anh không biết số di động cũng như không biết cô làm việc ở đâu và càng không biết số điện thoại bàn nhà cô, anh chỉ biết cô ở đối diện nhưng cô lại không về nhà. Anh không có tâm trạng làm việc, lo lắng không biết cô có xảy ra chuyện gì không, anh thậm chí xâm nhập vào mạng của các bệnh viện gần đây, tìm kiếm xem tên cô có xuất hiện trong danh sách những người được đưa vào phòng cấp cứu hay không? Anh càng thêm hoảng sợ khi nghĩ rằng cô chết ở giữa đường mà không ai phát hiện ra. Trời sáng rồi lại tối, đối diện vẫn một mảng hắc ám và yên tĩnh, đang lúc anh định lấy chìa khóa đi ra ngoài tìm cô thì thấy đèn nhà cô sáng lên, sắc mặt anh xanh mét, sai bước đi qua nhà trọ đối diện, đi lên lầu gõ cửa nhà cô. "Adam?" Cô mở cửa thấy anh thì rất kinh ngạc. "Em chạy đi đâu vậy?" Vẻ mặt anh lạnh lùng, kiểm chế để khỏi bùng nổ tức giận. "Newyork." Cô nói, mắt hạnh tròn lên. Anh rất tức giận, bộ dáng và vẻ mặt cô như không biết xảy ra chuyện gì, khiến anh càng thêm nổi giận. "Vì sao không nói với anh tiếng nào?" Đường Lâm nhìn anh, tròn lớn mắt, giống như là hiểu ra điều gì đó, liền nói: "Xin lỗi, em không ngờ anh lại lo lắng..." Cô giờ tay lên sờ nhẹ lồng ngực của anh, giống như là muốn trấn an cơn giận của anh, âm giọng giải thích, "Em vốn là định đi về trong ngày, nhưng lại bị bạn giữ lại cho nên ở thêm hai ngày." Anh biết mình không có lý do để tức giận nhưng chính anh lại cảm thấy tức, "Ít nhất em phải gọi điện cho anh." "Em có nghĩ đến nhưng lại không có số điện thoại của anh." Anh á khẩu không trả lời được đành trừng, một giây sau anh tức giận nói: "Đưa di động của em đây." Cô lấy di động trong ba lô ra đưa cho anh. Adam mở di động của cô lên lưu số điện thoại riêng của mình vào, anh không thích như vậy, trước đây anh chưa từng cho người phụ nữ nào số điện thoại riêng của mình nhưng anh lại không thích cảm giác của ba ngày qua. "Hết tức giận rồi hả?" Sau khi nhận lại di động thì cô dùng vẻ mặt vô tội hỏi. Anh mỉm cười, khóe mắt giật giật, "Anh không có tức giận." "A" Cô cúi đầu cất điện vào ba lô. "À cái

gi?" Anh nhú mồm, thề rằng cô gái này đang cười trộm. "Không có." Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, "Anh có muốn vào không? Hay là muốn tiếp tục đứng ở đó?" Anh trừng cô, cô lại mỉm cười, "Em đang nấu hoành thánh." Cô gái đáng chết. Anh âm thầm mắng, nhưng vẫn xoay người đi vào nhà cô. Nhà cô rất ấm áp hơn nữa lại có rất nhiều màu sắc khác nhau. Lần trước hầu như anh chỉ ở trong phòng ngủ của cô, không có cơ hội ra phòng khách, nhưng anh vừa vào nhà thì cô liền đi đến phòng bếp, anh không muốn đi theo cô đành đợi ở phòng khách. Ánh đèn dịu dịu chiếu rọi những kỷ vật kỷ quái được sưu tập từ các nơi, mặt nạ gỗ, vỏ ốc và một sợi lông vũ có màu sắc rực rỡ được dùng làm đồ trang sức hình như đã nhiều năm, hoa văn điệu khác rồi tung nhưng vẫn nhìn ra đó là phong cách châu Âu giống như chuông đồng của nước Đức, đồ trang sức bằng thủy tinh của Austria, đèn trong một giáo đường nhỏ ở Ý. Mỗi thứ mang một phong cách khác nhau nhưng cô lại để chung chúng với nhau, xem ra rất bình thường. Anh ở trong nhà trọ của mình đã nhìn chúng rất nhiều lần, nhưng cảm giác đó lại khác với cảm giác bây giờ. Những thứ này có vài thứ lại lúc cô dọn đến đã mang theo còn lại là cô mang về trong ba năm ở đây. Cô lấy dây thép ghép hai tầng đá lại thành chân ghế rồi lấy tầng đá tròn hình cánh hoa đặt lên, trước kia anh hoài nghi chiếc ghế này có thể ngồi sao? Bền đi qua ngồi thử nhưng không ngờ chiếc ghế này ngồi rất thoải mái, cái bàn và ghế sa lon còn lại trong phòng khách là do cô tự chế. Mùa hè cô sẽ cất nệm ghế và gối ôm đi khi mùa đông đến cô lại mang chúng ra. Hai tháng trước cô làm một con thú nhồi bông màu xanh lá bụng màu trắng, nhìn nó tròn tròn béo béo giống như con lật đật, con gấu bông có cặp mắt tròn tròn nhỏ nhỏ, lỗ tai nhọn hoắt, trên đầu còn có một cái lá sen, bên mép có mấy sợi râu nhìn nó hơi ngốc, cao chừng mét rưỡi, cô đặt nó trên sofa chiếm mất một phần ba ghế. Anh ngồi xuống sofa, thấy bức tường phía sau ti vi có một tấm ảnh thảo nguyên châu Phi, từ nhà trọ của anh thì không thấy được tấm hình này! Anh biết cô hay nhìn nó đến gần người, anh nhận ra được tấm ảnh này cùng với tấm ảnh ở nhà anh là cùng một vị nhiếp ảnh gia chụp nếu nói đến điều bất đồng thì tấm ảnh này chụp cảnh hoàng hôn còn bức của anh là cảnh bình minh. Anh không biết rằng cô cũng thích ảnh của L.T, vị nhiếp ảnh gia kia ra một loạt bộ sưu tập ảnh, mỗi bộ ảnh đều có một bản, hai tấm ảnh này nằm trong cùng một bộ. Anh ngả người về sau, ghế sofa lung lay lờm xuống, anh liếc nhìn phát hiện một cái đuôi, tròn trịa lông lá lớn hơn quả dưa hấu một chút. Con gấu bông này có hình dạng rất kỳ quái. Chi lớn như vậy làm gối gối đầu cũng khó, muốn làm gối ôm thì nó cũng không đứng được, thực không hiểu tại sao lại có người làm ra nó, càng kỳ quái hơn là còn có người lại mua nó. Anh biết cô sẽ nói chuyện với nó, khi rảnh thì cầm bàn chải nhỏ lau sạch cho nó. "Đó là Long Miêu." Anh quay đầu lại, thấy cô đang bụng một nỗi hoành thánh đi tới. "Em có VCD về nó, anh có muốn xem không?" Anh không có ý kiến, dù sao cũng không có việc gì, cô quay lại nhà bếp lấy chén và thìa, sau đó đi tìm VCD bỏ vào đầu đĩa. Đó là bộ phim hoạt hình tiếng Nhật, nhưng có phụ đề tiếng Trung, cô phải là người phiên dịch cho anh, vì anh nói với cô anh không biết tiếng Nhật và tiếng Trung. Họ vừa ăn hoành thánh vừa xem bộ phim hoạt hình kì quái kia, đây đúng là bộ phim hoạt hình kỳ lạ, anh xem đến đoạn Long Miêu chờ xe buýt thì không nhịn được bật cười thành tiếng. Sau khi xem xong thì anh biết tại sao cô lại nói chuyện với nó. Long Miêu là thần bảo vệ rừng, lá sen là ô dù. "Nhân vật trong phim do Cung Khi Tuấn vẽ đây, anh ta đúng là thiên tài mà!" Cô nói: "Em có toàn bộ tác phẩm của anh ấy!" Không biết vì sao đột nhiên anh lại cảm thấy rất có thể cô cũng có toàn bộ tập ảnh của L.T, chẳng qua anh không có hỏi. Anh lại cùng cô xem một bộ phim hoạt hình khác tên là "Phong chi cốc", nhưng chưa xem xong thì cô đã dựa vào anh ngủ thiếp đi. Anh không gọi cô dậy anh biết cô rất mệt mỏi, ba mươi phút sau, anh thấy đó một điều may mắn, anh cũng không muốn nói cho cô biết anh xem phim hoạt mà hốc mắt ửng hồng. Hết phim anh tắt ti vi rồi ôm cô vào phòng ngủ. Cô ngủ rất say, một cử động nhỏ cũng không có, mặc dù anh rất muốn gọi cô dậy, suy nghĩ cả buổi lại thấy cô mệt mỏi như vậy cuối cùng anh quyết định cởi hết quần áo cô ra thay đồ ngủ cho cô, sau đó nằm lên giường với cô, kéo chăn bông lên đắp cho cả hai, gió ngoài cửa sổ thổi vù vù, từ đây nhìn sang chỉ thấy nhà trọ anh tối đen, Adam biết mình nên quay về làm việc, nhưng anh lại không muốn rời xa cô, hiện tại không muốn. Giường của cô cực ấm, ôm cô cũng rất ấm, trên người cô cũng có hương vị ấm áp. Ôm chặt cô anh nhắm mắt lại, nghĩ đến... Thật ra thì ở cùng một chỗ với cô cũng không có gì không tốt... "Adam, Adam..." Anh mở mắt ra, ít khi thấy ánh nắng chiếu trên giường nên có chút thích ứng không kịp, sau đó anh thấy cô khom người đứng bên giường, đôi tay nhỏ bé đặt ở trên mặt anh, mỉm cười nói, "Dậy thôi." Trên người cô mặc bộ quần áo thể thao, trừ cái cổ lộ ngoài áo anh không nhìn thấy gì cả, anh hí hửng cau mày, đưa tay kéo cô lên giường, hôn cô. "Này, chờ một chút." Mặt cô ửng hồng muốn ngăn cản anh. Anh không muốn chờ dù chỉ một chút, anh đã chờ cả buổi tối rồi, anh lật người đặt cô dưới thân, găm cắn vai cô, "Adam, em nói thật mà... đừng nháo... a... ghét..." Cô dùng hết tất cả biện pháp để kéo tay anh, nhưng không có cách nào ngăn cản miệng anh, thấy anh càng ngày càng quá, cô đành sử dụng tuyệt chiêu, cắn anh. Chiều này rất hữu dụng, anh dừng lại, trừng mắt nhìn cô lên án, "Em cắn anh." "Em muốn anh nghe em nói." Hai tay vẫn bị anh giữ chặt, mặt cô đỏ bừng, thở gấp. Anh thích "Em muốn anh" chứ không thích mấy chữ ở phía sau, mặt anh nhăn lại tức giận hừ hừ một tiếng. "Chuyện gì?" "Hôm nay là thứ sáu." Cô nhú mồm, nhắc nhở anh, "Em nghĩ rằng anh có việc." Anh cứng người, ngẩng đầu muốn nhìn đồng hồ trên cổ tay nhưng lại không thấy. "Đồng hồ ở trên đầu giường, em để lên nó, nó khiến em không thoải mái." Biết anh đang tìm cái gì, cô liền nói, "Tám giờ rưỡi, anh có thể để em đứng lên không?" Anh không cử động, đang suy tính mới tám rưỡi, còn kịp... "Còn chưa ăn sáng." Mặt đỏ ửng vội vàng mở miệng, giống như là cô biết được anh đang nghĩ gì trong đầu, "Em làm chân giò hun khói, trứng, cà phê, sandwich cá Kinh, súp bắp..." Anh lại hôn cô, hôn cho đến khi đầu óc cô choáng váng, mới dốc hết sức bình sinh rời khỏi cô, bước xuống giường mặc quần áo và rửa mặt. Trước khi đi, cô đưa túi thức ăn cho anh, "Một mình em ăn không hết." Anh đưa tay nhận lấy, liền xoay người rời đi, nhưng cô lại gọi anh lại: "Adam, từ từ..." "Nút áo của anh." Cô gờ tay lên cài lại hai nút áo cuối cùng cho anh, chỉnh lại cổ áo hơi nhếch lên giúp anh thuận tiện đưa tay vuốt lại mái tóc toán loạn của anh, sau đó phát hiện về mặt si mê của anh ngón tay dừng lại trên tóc anh. "Sao vậy?" Cô dịu dàng khẽ hỏi. "Tối đây một chút." Một tay anh cầm áo khoác, một tay cầm đồ ăn sáng, cúi đầu nhìn cô. "Hả?" Cô cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn nhích lại gần. "Thêm chút nữa." Giọng của anh hơi khàn khàn. Cô không hiểu nhưng vẫn lại gần thêm chút nữa, cả người hình như đều dán lên người anh, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười hỏi: "Như vậy được chưa?" "Được." Anh nói sau đó liền cúi đầu hôn cô. Đường Lâm đứng đi lung tung. "Nói xong xoay người rời đi, không đến hai giây liền biến mất ở cửa cầu thang. Đường Lâm sững sờ khẽ vuốt cánh môi đỏ mọng của mình, bỗng nhiệt độ cơ thể tăng cao, thật lâu sau cũng chưa giảm xuống...."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gỗ Theo Đuối Cô Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Cơ thể người đàn ông này thật là sinh đẹp. Một tay cô chống mặt, mồm nghiêng nhìn anh đang ngủ say. Trong đêm tối, đèn đường mờ ảo xuyên qua cửa sổ chiếu lên thân hình hoàn mỹ của anh. Ngũ quan rõ ràng, dáng người phập phồng hấp dẫn, lồng ngực rộng lớn cơ bụng rắn chắc, cánh tay cường tráng cái mông vênh cao, toàn thân trên dưới không có một tí thịt thừa, da tay anh co giãn, hơn nữa cũng không có sẹo ít nhất đến bây giờ cô chưa từng thấy một vết sẹo nào. Anh siêng năng luyện tập nên cơ thể rất cơ bắp, trên thực tế cô thường hoài nghi tại sao quần áo trên người anh không bị những bắp thịt to khỏe đó xé nát. Đôi khi ở cùng nhau cô cảm thấy mình như một mảnh thú luôn vuron móng vuốt chuẩn bị làm thịt con mồi, sức lực của anh luôn làm cô

kinh hãi, nhưng anh vẫn rất cẩn thận không chế sức mạnh của mình, nhưng cũng có thời điểm không khống chế được. Thân thể của họ rất phù hợp, có khi làm tình lại hết sức cuồng dã. Mỗi lần anh phát hiện mình lưu lại vết thương trên cơ thể cô thì sẽ lấy thuốc bôi cho cô, nhẹ nhàng xoa bóp cho đến khi vết thương tiêu hết mới thôi, nhưng mấy ngày sau đó anh sẽ kiểm tra lại lần nữa. Anh giống như một võ sĩ khiến người khác kinh ngạc nhưng lại rất cẩn thận và dịu dàng. Ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve từ trán chuyển xuống cánh mũi thẳng tắp rồi lại đến đôi môi mọng lưu luyến chuyển xuống cằm anh rồi đến yết hầu và dừng lại ở lồng ngực phập phồng. Cô mở tay ra, lòng bàn tay có thể cảm nhận được nhịp tim của anh. Kỳ thật thì anh không tính là đẹp trai, chỉ có thể xem là thuận mắt, tuy nhiên dáng người cao to khôi ngô lại rất tao nhã. Khe khẽ thờ dài, ngón tay tiếp tục miêu tả cơ ngực và cơ bụng của anh. Người đàn ông này đúng là bụng sáu múi nha, người này toàn thân đều phát ra sức quyến rũ nam tính mê hoặc đầu óc của cô. Anh lại giống người bí ẩn, không thích nói chuyện cũng không thích ra khỏi nhà, anh chưa bao giờ nói về chuyện của mình, cho đến bây giờ cô cũng chỉ biết anh tên là Adam, ở đối diện nhà cô, không thích ra ngoài, thích xem phim điện ảnh cũ, thích sạch sẽ và cuồng vận động. Đúng rồi anh còn không cam tâm tình nguyện mà cho cô số điện thoại. Nghĩ đến biểu tình lúc đó của anh, cô không nhận được bất cười ra tiếng, khi đó cô còn tưởng rằng chiếc di động nhỏ xinh của mình đã bị anh phá hỏng rồi chứ. Cho nên... có phải anh quan tâm cô không? Mấy ngày ở Newyork, cô thật sự muốn gọi điện cho anh nhưng lại không có số điện thoại của anh, sau lại cảm thấy có lẽ anh không phát hiện mấy ngày nay cô không có ở nhà, không nghĩ tới... Mỗi hồng gương nhẹ, cô lại nằm xuống giường, tâm tình rất vui vẻ. Lúc đầu cô hơi lo lắng, cho rằng chỉ có mình nhiệt tình, cũng may không phải như vậy. Không phải sao? Cô lại lo lắng nhìn anh. Tốt nhất không phải. Bởi vì cô không có thói quen quan hệ với người khác đơn thuần chỉ là quan hệ trên giường. Hi vọng không phải như vậy... Vào trung tuần tháng mười hai thời tiết rất ẩm áp, nhưng hai ngày nay lại có một đợt không khí lạnh. Mặc dù lạnh nhưng cô vẫn dậy sớm, mặc đồ thể thao ra ngoài chạy bộ. Trời lạnh nên ở trên đường không có nhiều người, mây dày đặc giống như bất cứ lúc nào cũng có thể có mưa tuyết, mỗi lần cô thở ra đều tỏa ra một làn khói trắng. Hai chân có quy luật luân phiên nhau, cảnh vật gần biến mất ở phía sau, sau khi chạy được một vòng cô lại suy nghĩ lung tung... Cuộc sống, mỗi ngày đều trôi qua: Buổi sáng, cô sẽ chạy bộ khi về thuận tiện mua bữa sáng cho Adam rồi cùng anh nói chuyện và ăn sáng. Sau đó anh nghỉ ngơi còn cô đến phòng khám thăm Kiều Khả rồi về nhà làm một số chuyện vặt và xem tiểu thuyết trinh thám. Buổi tối khi anh thức dậy sẽ qua nhà cô có đôi khi cô qua nhà anh. Cuộc sống, thật sự có chút nhàn nhã. Cô từng nghĩ đi tìm việc làm, trừ chụp hình kỳ thật cô không biết mình có thể làm công việc gì. Không phải cô chưa từng thử cảm lên máy chụp hình, ngày đó Á Lệ Toa lại gọi điện đến dò xét ý tứ của cô, tuy nhiên cô vẫn từ chối, chiều hôm qua cô mở cái rương đã đi theo cô hơn nửa địa cầu, chỉ là mở ra chứ cô không có cách nào cầm máy chụp hình lên được. Cô đấu tranh thật lâu, cuối cùng vẫn là đóng cái rương lại. Dù tiền tiết kiệm cô gửi ngân hàng vẫn đủ để cô sống, cô trốn tránh, tự nhủ với bản thân như vậy sau đó tiếp tục cuộc sống an nhàn. Kỳ quái là cho đến bây giờ người đàn ông kia vẫn không hỏi cô làm nghề gì, có lẽ là không cần thiết đi... Nghĩ vậy cô liền thờ dài. Cô luôn không hiểu anh đang nghĩ gì, tuy rằng anh cho cô số điện thoại nhưng sau đó họ không có tiến triển gì. "A, xin lỗi!" Không cẩn thận đụng phải người khác, lấy lại tinh thần vội nói xin lỗi, đối phương và cô cùng nói. Cô vừa nhìn đã nhận ra đối phương là bác sĩ ở phòng khám thú y. "Jonathan?" Cô hơi sững sốt. "Đường Lâm?" Jonathan mỉm cười, "Thật trùng hợp." "Đúng nha, anh cũng chạy bộ sao?" Thấy anh đỏ mặt hơi ướt đầm bộ quần áo quần áo thể thao, cô hơi kinh ngạc trong thời tiết như vậy đa số mọi người đều không ra khỏi nhà, lúc trước bởi vì có liên quan đến nghề nghiệp cần phải duy trì thể lực tốt cho nên cô mới có thói quen chạy bộ mặc kệ gió mưa, tuy nhiên bây giờ cô đã không cầm máy chụp hình nữa nhưng nó đã trở thành thói quen. "Đúng rồi, thói quen chạy bộ từ nhỏ, nếu không chạy bộ tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu." Anh cười nói. "Ừ!" Cô nở nụ cười, gật đầu tán thành. "Cô cũng chạy bộ mỗi ngày sao? Tại sao trước giờ tôi chưa từng thấy cô?" "Chắc tại chúng ta chạy khác đường! Tôi đều từ..." Khó khăn lắm mới gặp được người cùng sở thích, hai bắt gặp trao đổi từ chuyện chạy bộ đến Kiều Khả rồi từ Kiều Khả tới các động vật khác, đợi đến khi cô phát hiện thì họ đã chạy đến dưới nhà cô rồi. "Chúng ta hẹn thời gian ngày mai cùng chạy bộ đi?" Trước khi rời khỏi anh đề nghị. Cô sững sốt, nghĩ lại cũng không có gì bất tiện liền gật đầu đồng ý, "Được thường ngày mấy giờ anh bắt đầu chạy?" "Sáu giờ." Anh mỉm cười nói: "Ngày mai gặp nhau ở đầu đường." "OK!" Cô cười cười, phất phất tay với anh mới xoay người vào nhà. Tên kia là ai? Khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa sổ Adam hí mắt nhìn người đàn ông cùng về với Đường Lâm, ngực cảm thấy buồn bực. Hình như cô nói chuyện với người đàn ông kia rất vui vẻ, bọn họ còn đứng trước cửa nói chuyện hơn mười phút hơn nữa còn cười liên tục. Không biết vì sao anh lại cảm thấy khó chịu. Thậm chí khi cô đã vào nhà tên kia còn đứng ở đó một lúc lâu mới lưu luyến rời đi. Người đàn ông kia có ý với cô, cách sáu tầng lầu anh cũng thấy được điều đó. Vốn là anh thắc mắc sao hôm nay cô còn chưa mang bữa sáng đến cho nên mới ra cửa sổ nhìn xem, ai ngờ lại nhìn thấy cô và tên khốn khiếp kia vừa nói vừa cười lại còn quên bữa sáng của anh. Rốt cuộc tên đầu heo kia từ đâu chui ra vậy? Nửa tiếng sau cô mang bữa sáng đến nhưng chỉ có một phần. "Jonathan nói với em thủ tục của Kiều Khả đã làm xong rồi, vết thương của nó cũng đã khỏi, em phải đến đó đón nó về." Cô đưa bữa sáng cho anh. "Jonathan?" Anh hơi híp mắt lại. "Bác sĩ thú y." Nhớ mình chưa bao giờ nhắc với anh, cô mỉm cười bổ sung. "Vừa rồi ở trên đường em gặp được anh ấy." Thì ra tên kia là Jonathan? Cô thân thiết đến nỗi gọi tên anh ta. "Chân Kiều Khả chưa bình phục hoàn toàn, Jonathan đã đồng ý giúp em đón Kiều Khả về, nhưng còn chưa đến một tiếng nữa phòng khám của anh ấy phải mở cửa rồi, cho nên em phải nhanh đi qua đó." Chó! Đáng chết! "Hôm nay em sẽ bận vì chuyện của Kiều Khả cho nên anh có chuyện gì thì gọi điện cho em nha!" Cô hớn lên má anh một cái, mỉm cười, xoay người rời đi. Cả ngày? Bận lo cho con chó kia? "Ừừừ..." Anh để bữa sáng xuống bàn, cảm áo khoác lên, đi về phía cô. "Anh và em cùng đi." "Anh muốn đi?" Cô ngây ra một lúc, đứng im tại chỗ, hoài nghi vừa rồi mình nghe lầm. "Anh có xe." Anh nói, kéo cô đi về hướng thang máy. Cô không tìm ra lý do để từ chối chỉ là anh luôn luôn không ra khỏi cửa hưởng chỉ là ban ngày, hôm nay cũng không phải thứ sáu, "Anh xác định muốn đi?" Vào thang máy với anh, cô hoài nghi hỏi lại. Anh im lặng nhìn cửa thang máy đóng lại, một lúc lâu sau mới lạnh nhạt hỏi lại, "Em không muốn anh đi?" "Không phải vậy?" Đường Lâm lắc trộm anh, anh vẫn nhìn phía trước không quay đầu lại có chột nhứu mấy bộ hai tay vào túi áo khoác, nhún vai mỉm cười nói: "Anh nguyện ý giúp em, đương nhiên em phải vui rồi!" Cửa thang máy mở ra, anh đi ra ngoài như cô lên xe, cô đi phía sau anh cũng lên xe, anh dùng điều khiển từ xa mở cửa nhà xe ra, khởi động xe lái đi. Cô giới thiệu anh với Jonathan, về mặt anh vẫn lạnh lùng như trước còn Jonathan thì vẫn duy trì nụ cười trên môi. Tuy nhiên hai người đàn ông này cùng cô mua thức ăn cho chó sau đó đem ra xe, không biết tại sao không khí lại cứng ngắc. Kiều Khả thấy cô đến liền vẫy đuôi, Jonathan mở lồng thả nó ra vừa nói cho cô biết những điều phải chú ý. "Kiều Khả bị thương nên phải quay lại đây kiểm tra định kỳ, hiện tại có gắng đừng để nó vận động mạnh, hàng năm phải chích ngừa cho nó. Không có nhiều chó ngoan lại thông minh, đặc biệt là loại đã huấn luyện như Kiều Khả, chẳng qua nếu có vấn đề gì muốn hỏi cô có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào." Anh vừa nói vừa đưa cho cô một tấm danh thiếp. "Trên đó có số di động của tôi, bất luận là vấn đề nhỏ nhất gì cô cũng có thể gọi điện đến hỏi, cho dù là nửa đêm cũng không sao, không cần cảm thấy ngại." "Cảm ơn." Đường Lâm mỉm cười nhận danh thiếp. "Anh yên tâm, nếu tôi có thắc mắc gì nhất định sẽ gọi điện đến hỏi." "Không khách khí." Jonathan vẫy vẫy tay với cô, "Đi đường cẩn thận." "Bye." Một tay cô dắt Kiều Khả nói tạm biệt với anh, vừa quay người phát hiện Adam đã đứng ở cạnh cửa, anh chỉ gật đầu với Jonathan xem như chào hỏi, sau đó xoay người mở cửa, sau khi thấy cô dắt Kiều Khả đi rất xa anh mới đi theo cô ra xe. Cô để Kiều Khả ngồi phía sau, nó tương đương nghe lời mặc dù cái đuôi vẫn vẫy, nhưng vẫn nghe lời cô ngồi ở phía sau. Không biết tại sao hình như Adam rất để ý Kiều Khả, cô thấy anh luôn nhìn kính chiếu hậu xem Kiều Khả ngồi ở ghế sau. Nhưng anh chưa từng chủ động hỏi về tình trạng bị thương của Kiều Khả, từ lúc Kiều Khả được thả ra từ lồng tre cho đến khi họ về đến nhà cô anh đều không đến gần nó. Ở trong phòng bếp lấy thức ăn cho chó, khi cô cầm chén thức ăn đi ra phòng khách thì thấy anh đứng ở mép ban công, chỉ thiếu chút nữa anh liền muốn lùi về sát ban công, Kiều Khả ngồi trước mặt anh lắc mạnh đuôi, thế nhưng anh chỉ trừng nó, hai tay đút vào túi áo khoác, cũng không nhúc nhích. "Nó thích anh." Cô nhìn anh rồi nói: "Nó hy vọng anh vuốt ve nó." Anh vẫn không động, môi mọng mím chặt. "Ngày đó anh cứu nó." Cô ngồi xuống bên cạnh Kiều Khả, sau đó đặt thức ăn xuống để nó ăn rồi đứng dậy nhìn anh nói: "Em nghĩ nó vẫn nhớ mùi của anh." Anh nhún nhún vai, cuối cùng cũng mở miệng, "Người cứu nó là em." "Nếu không có anh giúp đỡ, em cũng không đưa nó đến phòng khám được." Cô nói. Anh nhứu mày, vẻ mặt giống như lão đại khó chịu. Thấy bộ dáng này của anh, trong lòng cô bỗng dưng lo lắng, nhớ đến phản ứng của anh từ khi gặp Kiều Khả đến giờ liền bật thốt lên: "Chẳng lẽ anh sợ

chó?" Anh im lặng thật lâu sau đó sắc mặt khó coi tung ra mấy chữ: "Không phải sợ mà là không thích." Anh sợ chó. Thật là khiến người khác không ngờ. Tuy nhiên anh nói anh không sợ nhưng đến tận buổi chiều trước khi rời khỏi nhà cô, anh đều không đến gần Kiều Khả, bất kể cô tắm hay cho Kiều Khả ăn anh vẫn đứng bên cạnh nhưng lại thủy chung đứng cách nó một thước hoặc lớn hơn. Hiện tại nhớ lại ngay từ đầu người đàn ông kia đều không chạm tới Kiều Khả, lúc trước anh không đi vào phòng khám thú y, hôm nay không hiểu tại sao lại đi cùng cô. "Thật kỳ quái." Cô nhìn nhà trọ đối diện, khó hiểu lắm lắm. Kiều Khả nghe thấy tiếng cô, tò mò ngẩng đầu nhìn cô, cô xoa xoa đầu nó, nghi hoặc hỏi: "Không biết tại sao anh ấy lại sợ chó?" Nó lộ ra vẻ mặt vô tội. Đường Lâm nhìn mà bật cười, "A, tao hiểu được, coi như hỏi mày, mày cũng không biết." Cô gãi cằm nó, sau đó lại quay đầu nhìn đối diện. Không biết nếu cô hỏi anh có nói không? Nói chung là không thể nào... Cô cười khò, đứng lên đuổi người một cái. Aizz, thôi, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, nếu anh muốn thì tự dưng sẽ nói, nếu anh không muốn thì cô có hỏi cũng không có kết quả. Chỉ là, cô thấy anh càng ngày ít tới đây....

"Adam?" Một buổi sáng tỉnh mơ, cô mới vừa mở cửa thì thấy anh đứng trước cửa rồi, Đường Lâm rất kinh ngạc. "Có chuyện gì sao?" "Không phải trước kia em tìm anh cùng chạy bộ sao?" Anh nói. Lúc này cô mới để ý trên người anh trên người anh mặc bộ quần áo thể thao. cô nhìn anh không chớp mắt trong lòng tràn đầy nghi ngờ, đúng, cô có tìm anh nhưng đó là hai tuần trước nha. "Anh nghĩ thỉnh thoảng ra ngoài chạy bộ cũng không tồi" Anh bổ sung một câu. Chú ý thấy trên mặt anh không hề cứng nhắc, cô đành nuốt xuống câu hỏi đã đến miệng, chỉ mỉm cười nói: "Vây đi thôi, em có hẹn với Jonathan, anh ấy đang chờ ở đầu đường." Anh biết, liên tục trong ba ngày anh nhìn thấy vị bác sĩ thú y kia quay về cùng cô, liền biết tên kia đều chạy bộ cùng cô, anh thấy vậy liền phát hỏa, buồn bực, suốt một ngày một một đêm. Cho nên mới sáng sớm anh không nghỉ nhiều, mặc quần áo chạy qua đây, nhưng vừa đến trước cửa nhà cô lại không hiểu mình đang làm cái gì, vừa muốn rời đi thì cô lại mở cửa, anh đành mở miệng. Đáng chết, anh tuyệt đối không muốn ra ngoài. Nhưng mà lời đã nói ra, cô cũng bắt đầu xuống lầu, anh đành vác bộ mặt xanh mét đi theo, điều duy nhất khiến tâm trạng anh vui là khi tên bác sĩ thú y kia thấy anh và cô xuất hiện thì nụ cười liền cứng nhắc. Nội tâm Adam rất sáng khoái, bắt đầu chạy không bao lâu, đáy lòng anh liên tục nguyên rủa, một giờ sau, toàn thân anh buộc chặt, mọi nơi mọi lúc đều trong tình trạng báo động, thật vất vả mới quay về nhà được anh phải kiểm chế lắm mới để cho cô trò chuyện cùng với tên kia, sau đó ôm eo cô lướt qua tên kia đi thẳng lên nhà trọ của anh. Anh ngầm hi vọng tên kia thức thời, tốt nhất sau này đừng xuất hiện nữa, anh không muốn buổi sáng ngày mai lại nếm trải loại kinh nghiệm ác mộng này. Đáng tiếc sự việc không đơn giản như anh nghĩ, sáng sáng ngày thứ hai vị bác sĩ thú y kia lại tới nữa, sau đó ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm.... Anh không thể chịu được. Đứng trong phòng tắm Adam để cho nước ấm xối lên thân thể mình, toàn thân vẫn buộc chặt, cho đến khi làn da đỏ lên anh mới tắt nước lấy khăn lông lau tóc đi ra ngoài, vừa mở cửa liền thấy cô ngồi trên giường anh. Anh đứng ở cạnh cửa nhìn cô một tay vẫn đặt ở trên đầu. Bình thường sau khi chạy bộ xong nếu cô đến nhà anh thì sẽ tắm ở một phòng tắm khác sau đó ở phòng khách đợi nhưng hôm nay cô lại vào phòng anh chỉ mặc áo choàng tắm ngồi trên giường khuôn mặt không có nét cười. "Anh có gì muốn nói với em hay không?" Không nghĩ rằng cô vừa ở miệng lại hỏi câu này, Adam im lặng tiếp tục lau tóc. "Không có thì thôi." Cô đứng lên, lướt qua mặt anh đi ra ngoài, lạnh lùng nói: "Ngày mai anh có thể không cần đến, tạm biệt." Anh hoảng hốt vội vơ tay bắt lấy tay cô. "Buông tay." Về mặt cô lạnh lùng, đôi mắt đen sáng lên khác thường. Cô đang tức giận, anh co rúm lại nhưng vẫn không buông tay. Anh chưa từng nghĩ rằng cô cũng sẽ tức giận, kỳ lạ là cô tức giận với anh, anh lại cảm thấy cô rất đẹp, hơn nữa còn chết tiệt... gọi cảm "Anh nghĩ cũng đừng nghĩ." Cái gì anh cũng chưa làm, đột nhiên cô lại mở miệng, lạnh giọng nói: "Buông." Lúc này anh mới phát hiện vừa rồi cô nói "Tạm biệt" là sự thật, trong lòng anh căng thẳng, sắc mặt xanh mét, "Là em muốn anh chạy bộ với em, hiện tại anh chạy, sao tự nhiên em lại gây chuyện?" Đường Lâm nghe vậy tức giận đến nổi trợn lời đanh, buộc miệng liền mắng: "Em không ép anh đi cùng em! Lúc em hỏi anh anh lại nói không cần sau hai tuần lại đột nhiên chạy đến nói muốn đi, khi đi lại có bộ dáng thống khổ, mỗi lần trở về liền lập tức lên nhà giống như lừa thiêu mông, thật sự em không biết anh đang sợ cái gì, anh còn dám nói em tức giận? Em đến hỏi anh là vì em quan tâm anh nếu là người khác thì kệ mẹ nó chứ..." Adam nghe vậy mặt lúc trắng lúc xanh, anh vẫn cho là mình che giấu rất kỹ không ngờ cô lại sớm biết anh sợ hãi, anh mím môi nhủ mày trừng cô, người phụ nữ này cũng không chịu yếu thế trừng lại. Trời đánh! Anh buồn bực thầm mắng trong lòng, thật lâu mới không cam tâm tình nguyện ôm ôm mở miệng "Anh không thích ra ngoài." "Em biết, anh đã nói rồi." Cô vẫn đang quắc mắt nhìn anh, nhưng lửa giận trong mắt đã giảm bớt. "Sau đó thì sao?" Anh tức giận nhìn cô, "Em không thể chấp nhận cái đáp án đơn giản này sao?" "Không thể." Cô mắt không chớp, mặt không thay đổi nói. "Tại sao?" Anh nổi giận hỏi. Cô cái gì cũng không nói chỉ nhìn anh với vẻ mặt đau thương, sau đó rũ mắt xuống, tự giễu giật giật khoe miệng. "Thôi, anh không muốn nói cũng không sao, em nghĩ chúng ta không còn gì để nói." Anh không thích nét mặt này của cô, giống như cô phải đi là do lỗi của anh nhưng anh lại không đuổi cô đi! Anh không hiểu cô đang so đo cái gì, không hiểu tại sao cô nhất định phải truy cứu nguyên nhân, chẳng lẽ anh không thích ra ngoài cũng không được sao? Trùng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh giận dữ buông tay ra. Cô đi, không quay đầu lại. Anh quay lại phòng tắm vớt khăn lông trên đầu vào giỏ đựng quần áo, cầm lấy máy sấy sấy tóc, nhưng về mặt vừa rồi của cô liên tục hiện lên trong đầu anh, anh càng nghĩ càng tức, không cẩn thận liền bóp hư máy sấy. Shit! Anh trừng mắt, không chịu nổi nghiêng người bóp máy sấy một cái nữa, nỗi giận giật đứt dây máy sấy đang cắm trong ổ điện, đem ném tất cả vào sọt rác, sau đó nổi trận lôi đình đi về phòng, lên giường đi ngủ. Thật con mẹ nó không hiểu cô gái kia đang suy nghĩ cái gì! Không muốn cô coi trọng tên bác sĩ thú y khôn kiếp kia, cho nên mới tùy tiện tìm một lý do. Nói không chừng cô còn có suy nghĩ ở chung với tên kia, sau này con chó chết tiệt kia có thể khám bệnh miễn phí, đồ dùng của chó cũng không mất tiền mua! Anh nghĩ rằng cô vừa ra khỏi cửa nhà anh liền vội vàng chạy đến tìm tên kia, nghĩ vậy Adam liền tức giận trợn mắt gân xanh, một giây sau anh liền xoay người nhảy xuống giường, kéo màn cửa sổ ra, nhưng lại vừa mới kéo ra thì lại kéo lại ngay. Anh đứng tại chỗ thật lâu, mới dám dùng ngón tay nhắc rèm cửa lên để lộ ra một góc nhỏ không ai có thể phát hiện. Cô đang ngồi trên giường, con chó kia ngồi trước mặt cô, không biết cô nói gì với nó, nhưng xem ra con chó này rất chuyên tâm lắng nghe. Trên người cô vẫn mặc áo choàng tắm của anh. Adam sùng sốt, chậm nửa nhịp chú ý tới chuyện này, sau đó mới hiểu ra mới vừa rồi cô cứ như mặc áo choàng của anh đi trong gió rét về nhà. Đột nhiên anh biết cô nói gì với con chó kia rồi. Tám phần là oán giận anh... Anh nhủ mày, sau đó trở lại giường, năm phút sau anh đến phòng tắm cô mới dùng qua, cầm lấy quần áo của cô bỏ chung vào giỏ đựng quần áo của anh. Quần áo của anh toàn là màu đậm, nhưng của cô là màu hồng nhạt mà còn rất nhỏ. Quần áo của mình cũng không mang đi, tắm xong đồ lót cũng không mặc, mới vừa rồi nhất định là cô rất tức rồi. Mím môi, anh xoay người trở về phòng, lại không chịu được đi đến bên cửa sổ kéo góc rèm cửa ra, con chó kia đã mệt mỏi nằm xuống rồi, cô vẫn còn nói nhảm với con vật đáng thương kia.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gõ Theo Đuổi Cô Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Cô gái chết tiệt, trời đánh, ngu xuẩn, ngoan cố ngu ngốc! Mấy ngày trước anh thức dậy phát hiện cô đã kéo rèm cửa lại, anh cực kỳ tức giận lao xuống lầu, sau đó mới nhận ra cô không có nghĩa vụ kéo rèm cửa ra để cho anh nhìn. Anh bực mình quay lại phòng tập thể dục, chạy hơn hai mươi kilomet, đột

nhien muốn gọi điện cho người trước kia lắp camera và máy nghe lén ở nhà cô, nhưng sợ cô phát hiện sẽ tức giận vì vậy đành từ bỏ. Anh buồn phiền mấy ngày liền, sau đó nghĩ ngợi lung tung cả buổi tối, sáu giờ sáng hôm sau anh đến bên cửa sổ chờ, anh tưởng rằng cô sẽ chạy bộ cùng tên kia ai ngờ cô không xuất hiện, anh đợi cả ngày vẫn không thấy bóng dáng cô. Anh nghĩ nên gọi điện cho cô thử xem, nhưng lại cảm thấy nếu mình gọi trước thì đã thăm thứa nhận hôm đó cô rồi đi là lỗi của anh, anh nhìn điện thoại nhưng vẫn không đụng đến nó. Kết quả từ đầu tới cuối anh chỉ có thể trừng mắt nhìn bức màn cửa chường mắt kia cái gì cũng không thấy. Anh muốn châm một mồi lửa để bức rèm kia cháy rụi. Cuối cùng sáng hôm nay cô cũng kéo rèm ra một chút, anh thấy lò mờ động tĩnh bên trong, tuy nhiên bức rèm được kéo ra khoảng ba mươi centimet nên anh cũng chỉ thấy cô nằm trên giường hình như cô không khỏe anh thăm nghĩ. Đến chiều, cô ngồi dậy xuống giường, sắc mặt kém vô cùng còn liên tục ho khan lúc này anh mới phát hiện cô bị cảm. Cô gái ngu xuẩn, cô gái ngốc. Nhìn cô ho giống như sắp phun ra máu, anh tức giận trừng cô, không lâu sau anh xoay người lấy quần áo của cô đã sớm được giặt xong, xuống lầu đi đến phía đối diện, lên lầu sáu nhấn chuông cửa nhà cô. Anh đợi một lúc lâu cô mới ra mở cửa. Khi cô thấy anh thì sợ hết hồn, ho một cái rồi mới hỏi: "Có chuyện gì?" "Tai sao trước khi mở cửa em không nhìn xem người bên ngoài là ai?" Anh tức giận nói. Cô trừng anh, sau đó dùng sức đóng cửa lại. Anh cho một chân vào trong cửa vừa vặn ngăn cô đóng cửa lại. Hai tay cô đều nắm tay cầm cửa cả người tựa vào cửa, liều mạng muốn đẩy anh ra ngoài hai mắt bốc lửa mắg: "Tránh ra!" "Không." Anh nói, sau đó dễ dàng đẩy cửa ra lách người đi vào. Sức anh mạnh hơn nữa cô đang bị ốm toàn thân vô lực, kết quả là khi anh lách người đi vào cô xém nữa là ngã, anh kéo cô lại, Đường Lâm cảm tức đẩy anh ra, "Ra ngoài, nếu anh không ra ngoài em sẽ gọi cảnh sát. Anh mặt lạnh lấy đi động ra bấm 911 sau đó đưa cho cô. Người đàn ông này cho rằng cô không dám gọi sao? Đường Lâm giận giữ nhìn anh, đưa điện thoại lên tai. "911." Trong điện thoại vang lên giọng của một cô gái. Anh không nhúc nhích, chỉ dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô, Đường Lâm mấp máy môi dưới, mở miệng nói: "Thực xin lỗi, tôi gọi lộn số." Cô nói xong vội cúp máy, anh vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng đó, cô lại không nhậ được ho lên, tức giận ném điện thoại lại cho anh, "Rốt cuộc anh đến đây làm gì?" "Trả lại em cái này." Mặt anh không thay đổi sắc đưa túi lớn trong tay cho cô. Cô nhận lấy mở ra, bên trong là quần áo của cô còn có đồ lót, cô đỏ mặt, Đường Lâm cúi đầu xuống vẻ ngượng ngùng ngừng đầu lạnh lùng nói: "Cảm ơn anh đã đến đây trả đồ, còn có chuyện gì không? Nếu không còn em muốn nghỉ ngơi, làm phiền anh có thể ra ngoài được không?" Con ngoi màu hồ phách hiện lên ánh lửa màu vàng, cô vội lùi một bước xem nữa giẫm lên Kiều Khả, lúc này hai người mới chú ý đến sự tồn tại của chú chó này. Nó ngoan ngoãn đứng sau cô hướng bọn họ lắc mạnh cái đuôi, cô chú ý thấy anh cứng người lại, trong nháy mắt cô muốn bảo Kiều Khả đuổi anh ra khỏi nhà, nhưng đáng tiếc là tuy Adam không thích nó nhưng nó lại có ấn tượng tốt với anh, mới đến đây vài ngày nó vẫn không rõ ai mới là chủ nhân của nó. Hơn nữa, được rồi cô cũng không muốn làm như thế thật, cô không muốn anh càng sợ chó. Cho nên khi Kiều Khả lại muốn đi tới cô theo thói quen mở miệng ra lệnh cho nó ngồi xuống. "Stay." Hình như anh cũng nói cùng lúc với cô, cô sững sốt, anh không phải người bình thường sẽ nói sai câu chữ mà là người huấn luyện hoặc có học qua khóa huấn luyện chó mới nói chính xác từng chữ như vậy, cô chợt ngừng đầu nhìn anh, anh chỉ hí mắt trừng cô, "Anh nói rồi anh chỉ không thích." Mới là lạ! Cô lại nhủ này, sau đó lại ho, còn chưa ngừng thì anh đã bế ngang cô lên, vòng qua chú chó kia đi vào phòng ngủ. "Khụ khụ khụ... thả em... Khụ khụ... thả em xuống..." Cô nhăn mày vừa ho vừa nói. "Câm miệng." Anh nói, nhưng vẫn đặt cô xuống giường. "Anh muốn làm gì?" Khi anh bắt cô nằm xuống, cô liền kháng nghị. Cô đang định ngồi dậy lại bị anh đè xuống giường, kéo chăn đắp kín cho cô, đè đầu vai của cô không cho cô ngồi dậy, lớn tiếng ra lệnh, "Nằm xuống, không được nhúc nhích." Lúc này cô mới chú ý thấy đầy mắt anh hiện lên vẻ quan tâm, cô nhìn anh, vẻ mặt dịu xuống, mặt anh thoáng qua tia không tự nhiên nhưng không bỏ tay đặt trên vai cô xuống. Đường Lâm im lặng hai giây sau đó mới nói: "Em muốn uống nước." Không biết tại sao, con tức của cô vui đi hơn nữa. Có thể là nhìn anh giống như ngủ không ngon. Người đàn ông này ngày đêm đảo lộn lại không thích ra ngoài, mặc dù giống như đầu gấu, da lại trắng trẻo, trước kia cô cho rằng anh cũng giống như những mảnh nam khác có nước da màu đồng, thế nhưng anh lại trắng từ đầu đến chân, kỳ lạ là mặc dù anh rất trắng nhưng lại không khó coi, cô hoài nghi anh có huyết thống với bộ tộc Viking ở Bắc Âu. Cũng bởi vì vậy nên rất dễ nhận thấy mắt anh có quầng thâm. Cô nghĩ rằng vì anh phát hiện cô bị cảm mới qua đây. Đùng là con người ngoan cố. Liếc người đàn ông đang rót nước cho cô, kỳ thật cô rất tò mò muốn biết rốt cuộc anh đứng đó nhìn cô bao lâu? Nếu sớm biết anh nhìn cô đã ở trên giường mùa thoát ý cho anh xem rồi. Đảm bảo ngày thứ nhất đã chạy tới. "Nước." Anh đưa nước ấm cho cô. Cô ngồi dậy nâng cốc nước, hơi ấm của nước truyền qua đôi bàn tay lạnh lẽo của cô, cô vừa uống nước vừa nhìn anh, chuông cửa lại vang lên. Cô nghe thấy định xuống giường, anh lại trừng cô, trách móc: "Ngồi xuống." Vẻ mặt hung ác của anh khiến cô lập tức ngoan ngoãn ngồi lại giường, đắp kín chăn tiếp tục uống nước. Anh thấy vậy mới vừa lòng đứng dậy đi mở cửa. Tuy không nhìn thấy nhưng cô vẫn cố nghiêng người nhìn xem ai lại đến vào giờ này, kết quả là xém chút nữa rơi xuống giường, cô vội vàng bám vào tủ đầu giường, trước khi anh quay lại cô đã nằm lại đắp kín chăn. Vị khách kia cũng vào cùng anh, gương mặt râu kia, khoảng bốn mươi tuổi. Cô không biết người này. Vẻ mặt Đường Lâm nghi ngờ đang muốn nói với Adam cô không biết người này thì đôi phương mang theo vẻ mặt tươi cười đi đến, đưa tay ra nói: "Xin chào, tôi là John, John- Đạo Cách Lạ Tự." "A, xin chào." cô mỉm cười, theo lễ nghi bắt tay cùng ông ta nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Adam. "Bác sĩ." Adam mở miệng nói, "Anh mới vừa gọi điện bảo ông ta tới đây." Cô không thấy anh gọi điện nha, coi như là lúc anh đi rót nước nhưng cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy. Đường Lâm trừng mắt nhìn, sau đó chợt hiểu anh gọi điện trước khi đến đây. Quả nhiên anh biết cô bị bệnh mới qua đây. Cô giật mình nhìn anh, người đàn ông kia hơi không được tự nhiên, lại không mở tâm mắt chỉ hí mắt trừng cô, cô lại cảm thấy tim ấm áp, môi hồng mỉm cười. "Adam nói với tôi cô bị cảm, có thể để cho tôi xem một chút không?" John ngồi xuống mép giường vẫn tươi cười rạng rỡ nói. Cô lại liếc Adam, sau đó rất phối hợp để bác sĩ khám bệnh, trả lời ông có ho khan hay không, có sốt không, lúc bắt đầu có những triệu chứng đó là khi nào. "Lần này đang có dịch, triệu chứng tương đối nghiêm trọng, đa số cũng phát sốt, toàn thân không có sức lực, để tôi kê đơn thuốc cho cô. Có gắng uống nhiều nước một chút, nghỉ ngơi nhiều, không nên ăn thức ăn nhiều dầu mỡ." "Tôi biết." Cô gật đầu. Thái độ của vị bác sĩ John- Đạo Cách Lạ Tự này tương đối thân thiết, ông chăm chú cho cô rồi viết đơn thuốc cho Adam, muốn anh đi đến quầy thuốc gần đây mua thuốc. Adam trở lại phòng, nhốt Kiều Khả cũng đang muốn vào ở ngoài. "Anh đi mua thuốc." Anh nhấn mặt nói: "Em nằm xuống." Cô ngồi trên giường nhìn anh sau đó nghe lời nằm xuống, kéo chăn lên đắp, nhưng khóe môi vẫn mỉm cười. Thấy cô cười anh hơi buồn bức thì thào tự mắng rồi xoay người, nhưng lại nghe thấy cô gọi anh. "Adam." Anh quay đầu lại, thấy cô mở to đôi mắt to đen lúng liếng vẻ mặt vô tội nói: "Hôm nay em còn chưa cho Kiều Khả ăn cơm." Anh trừng cô, cứng người hai giây, sau đó nói: "Anh sẽ cho nó ăn." "Cảm ơn." Cô mỉm cười nói. Anh rên lên một tiếng, xoay người mở cửa, Kiều Khả ngồi trước cửa thấy anh liền lắc mạnh cái đuôi. Phía sau truyền đến tiếng cười của cô, anh âm thầm nắn rồi ra lệnh cho nó tránh ra. Nó nghe lời làm theo nhưng anh lại càng tức giận. Cô gái trời đánh! Con chó chết tiệt! Dưới sự ép buộc của anh, Đường Lâm ngoan ngoãn ở trên giường mấy ngày. Mấy ngày nay, anh vẫn bên cạnh chăm sóc cô, thay cô nấu ăn, ngủ cùng cô, sau đó lại lớn tiếng ra lệnh con chó kia tránh xa anh một chút. Mấy ngày trôi qua, cô lại phát hiện ra bộ mặt khác của anh. "Em sẽ lấy bệnh cho anh." Khi anh muốn ở lại ngủ cùng cô, cô liền nói, Anh chỉ nhìn cô nhưng vẫn tiếp tục coi áo sau đó leo lên giường hoàn toàn không để ý đến kháng nghị của cô, ôm cô vào lòng, nằm xuống ngủ. "Adam..." "Câm miệng." Anh cắt ngang lời nói của cô, hung tợn nói: "Nói nữa anh liền hôn em." Cô trở mặt nhìn anh, thấy trong con mắt anh màu hồ phách hiện lên tia đe dọa thì ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Nói thật mấy ngày nay trời rất lạnh, mặc dù không bị sốt nhưng chân tay cô luôn lạnh ngắt, nếu anh không sợ lây bệnh thì cô cũng mừng rỡ rúc vào ngực anh để sưởi ấm. Cho nên anh vẫn thành công ngủ trên giường cô, còn mang cả mấy vi tính sang nhà cô, khi không có việc gì làm thì anh đều gõ bàn phím nhanh liệt, viết những lập trình mà căn bản cô không hiểu gì cả. Bởi vì bị bệnh nên khẩu vị của cô cũng không được tốt, anh nấu thử một bữa cô nhìn qua lại không muốn động vào, ngày hôm sau anh từ bỏ việc tự mình nấu, gọi điện đặt cơm, vừa đến thời gian dùng bữa chuông cửa vang lên anh ra ngồi mở cửa, sau đó bưng một phần cơm còn đang bốc khói vào phòng. Là cháo, hơn nữa còn là cháo trắng bên cạnh còn có vài món ăn khác. Khi cô nhìn thấy món ăn quen thuộc thì vừa vui vừa kinh ngạc, anh không nói gì, chỉ im lặng ăn cháo cùng cô, khi ăn xong hốc mắt cô hồng hồng, vì anh để tâm cũng mang theo nỗi nhớ quê và cháo trắng rau dưa. Mặc dù anh không muốn đến gần Kiều Khả, nhưng mỗi ngày đều cho nó ăn, mang nó ra ngoài đi dạo, vốn cô định nhờ Jonathan tới giúp nhưng Adam lại kiên trì nói muốn mang nó ra ngoài đi dạo

thậm chí còn nguyện ý mang nó đến chỗ Jonathan để tái khám. "Không phải anh sợ..." Cô kinh ngạc nhìn anh. "Không phải sợ mà không thích." Anh cắn răng kiên trì nói. Nhìn thấy mặt anh xanh mét, lúc này Đường Lâm mới giật mình phát hiện anh đang ghen. Cô không bác bỏ, bởi vì bản nín cười, anh rầu rĩ không vui tròng mắt nhìn cô, vội vàng dắt Kiều Khả ra ngoài. Liên tục ba ngày, anh vừa về đến liền chạy vào phòng tắm để tắm, giống như trước đây chạy bộ buổi sáng với cô rất muốn hỏi tiếp nhưng cuối cùng đành bỏ qua. Hiện tại anh đang chăm sóc cô, cô không muốn cãi nhau với anh, cho nên cô đành bỏ qua, làm bộ như không thấy mỗi lần quay lại thấy anh dắt Kiều Khả ra ngoài đều cứng người. Anh muốn cậy mạnh, cô cũng hết cách với anh. Sau đó thứ sáu thần bí đã đến, sau khi mang Kiều Khả ra ngoài trở về, anh lại không có ý muốn ra ngoài, sau khi tắm xong liền leo lên giường, nằm sấp xuống bên cạnh cô rồi ngủ. "Adam, hôm nay là thứ sáu nha, anh không ra ngoài sao?" Tắm giờ năm mươi phút, cô đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh, mở miệng nhắc nhở. Anh mở một con mắt, nhìn cô một lúc lâu, sau đó giọng nói khàn khàn vang lên: "Không cần." Tại sao không cần? Cô rất muốn hỏi anh, càng hiểu kỳ muốn biết vào ngày anh chạy đi đâu, như thấy bộ dáng anh hình như rất mệt, mấy ngày nay cô thường đột nhiên phát sốt, anh vẫn chăm sóc cô hầu như đều không ngủ, cho nên anh chỉ lau tóc và sấy khô nhưng không có chải, vì vậy mái tóc vàng của anh giống như một đồng cỏ dại. Anh giờ tay lên nhẹ nhàng cảm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau. "Em còn sốt không?" Anh khàn giọng hỏi. "Đỡ nhiều rồi." Cô mỉm cười, muốn anh an tâm. "Nếu cảm thấy không thoải mái thì phải gọi anh dậy liền nghe không." Anh lo lắng dặn dò. "Em biết mà." Cô dịu dàng nói, "Anh ngủ đi." Không nhìn rõ cảm xúc trong mắt anh, hình như anh muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nhắm mắt lại, không lâu sau anh liền ngủ. Đường Lâm thấy về mặt anh mệt mỏi ngủ, không hiểu tại sao lại đau lòng, thật ra thì cô không gọi anh nhưng lại vẫn mơ mơ màng màng tỉnh dậy vì lo lắng cô không được thoải mái, anh ngủ không sâu nhưng lại không hoàn toàn tỉnh táo. Ngón tay vẫn đan xen, cô chậm rãi đưa tay anh lên môi, lặng lẽ đặt lên đó một nụ hôn. "Không được... Đúng, tôi không thể qua đó được... Những vấn đề kia anh tự mình sử lý đi..." Mơ hồ nghe được âm thanh trầm thấp của Adam, cô chậm rãi tỉnh lại thấy anh ngồi bên giường đối diện với cửa sổ, quay lưng về phía cô đang nói chuyện điện thoại. Không biết đối phương nói gì với anh, anh im lặng một lúc lâu mới nói: "Vào đem những tài liệu đó đến đây, tôi không ở nhà mà ở nhà kè bên." Anh nói địa chỉ nhà cô, sau đó tắt máy, nhưng anh vừa mới tắt máy thì điện thoại lại đổ chuông. Anh lấy tay day trán, bức bối nhìn số máy hiển thị trên màn hình, thì thảo mắng nhưng vẫn nhận. "Có chuyện gì?" Anh im lặng nghe đối phương nói, sau đó đáp ngắn gọn: "Tôi đang bận." "Không biết." "Có lẽ không biết." "Để xem đã, đến lúc đó hãy nói." "No-ell vui vẻ." Anh đặt điện thoại xuống lại có một cuộc gọi nữa, anh lập lại những câu vừa mới trả lời sau đó cúp máy, rồi cứ ngồi trên giường im lặng một lúc lâu. Không biết anh đang nghĩ gì? Thân hình to lớn của anh che hết ánh sáng, không biết vì sao cô thấy bóng lưng kia thật cô đơn, không kim lòng được giờ tay lên đụng vào anh. Anh quay người lại, thấy cô đã thức lập tức đưa tay lên trán cô. "Sao lại thức dậy, lại sốt sao?" "Không có." Cô khẽ lắc đầu, tay nhỏ bé đặt lên bàn tay anh. Adam nhìn cô gái trước mặt, không hiểu sao ngực bỗng thắt chặt lại. Cô nằm trên cái gối trắng như tuyết, mái tóc đen hơi rối ôm khuôn mặt hình trứng ngỗng, ánh sáng nhạt xuyên qua bức màn chiếu lên người cô khiến cô trở nên mờ lung. "Adam." Cô nhìn anh, nhẹ giọng gọi tên anh. Cô dùng vẻ mặt dịu dàng lại yếu ớt nhìn anh, khiến anh động lòng, anh khàn giọng đáp lại: "Hả?" "Em..." Cô mới mở miệng thì chuông cửa vang lên, anh không cử động chỉ nhìn cô. Đường Lâm cười nhạt lắc lắc đầu, "Thôi anh đi mở cửa trước đi." Vốn anh muốn hỏi cô định nói gì nhưng chuông cửa lại vang lên anh đành đứng lên đi ra ngoài, cứ tưởng là Ban Đồn mang tài liệu đến ai ngờ vừa mở cửa thì thấy ngoài Ban Đồn còn có một vị mỹ nữ tóc vàng vì leo cầu thang mà thở hổn hển. Cô ấy thấy người mở cửa là anh thì sững sốt một chút, sau đó nhìn lại số nhà, xác định mình tìm đúng mới hỏi: "Xin hỏi Đường Lâm có ở đây không?" "Cô là ai?" Anh nhận gì đó trong tay Ban Đồn mặt không đổi sắc nhìn cô. "Á Lệ Toa." Cố gắng không thờ ơ, mỉm cười lấy danh thiếp đưa cho anh, lại đưa một tấm cho Ban Đồn, "Hai vị là?" Không ai trả lời cô. Ban Đồn nhìn thấy tên công ty và chức vị của cô trên danh thiếp thì lập tức nhìn qua phía Adam. "Cô tìm cô ấy có chuyện gì không?" Adam hỏi một đằng, trả lời một nẻo, hỏi lại cô. Nhảy bèn phát hiện thái độ của hai người này rất lạ Á Lệ Toa nhũn mày, bày ra bộ dáng vô cùng lễ phép nhưng lại nở một nụ cười nghi ngờ và lạnh lẽo nói: "Tôi là bạn của cô ấy." Anh mỉm cười, tròng một lúc lâu sau đó mới nghiêng người để cho cô vào nhà. Ban Đồn cũng vào theo, Adam không thèm nhìn anh ta một cái, bỏ lại hai người kia và Kiều Khả ở phòng khách. Anh vào phòng ngủ Đường Lâm ngồi ở trên giường khỏi giường. "Có một cô gái tên Á Lệ Toa - Spacek đến tìm em." Anh nói. "Á Lệ Toa đến đây?" Đường Lâm vừa nghe vậy liền cảm thấy nhức đầu. "Nếu em không muốn gặp cô ta, anh có thể nói cô ta đi về." "Thôi, dù sao cô ấy cũng đến đây rồi." Cô cười khổ. "Em ra ngoài gặp cô ấy một lát." "Em đường xuống giường." Anh nhũn mày, "Để anh đi gọi cô ta." Không đợi cô đồng ý anh đã đi ra ngoài khiến cô muốn từ chối cũng không được. Cô chỉ bị cảm mà thôi người đàn ông này lại xem cô như búp bê pha lê rồi. Cô nghĩ cô nên tức giận khi anh trông đông quân tây nhưng bên ngoài luôn nở nụ cười, tâm trạng đang tốt nhưng khi nhìn thấy Á Lệ Toa bước vào thì liền tiêu tan hết. Nhìn mỹ nữ tóc vàng trước mặt, nói cô ấy là tổng biên tập nhưng thực tế cô ấy giống người mẫu trong các tạp chí người mẫu hơn. "Người ở bên ngoài nhìn giống ông Arnold là ai vậy?" Á Lệ Toa vừa mở miệng liền hỏi thẳng cô: "Bạn trai của cậu hả?" Bạn trai? Có coi là vậy không? Không biết Adam có đồng ý không, Đường Lâm âm thầm thờ dài, nhếch môi hỏi vấn đề khác: "Sao cậu biết địa chỉ nhà mình." "Mình hỏi James." Á Lệ Toa tròn mắt hạnh lên, sau đó mới nhận thấy sắc mặt của Đường Lâm hơi tái lại ngồi trên giường, "Cậu bị sao vậy?" "Cảm mạo." Đường Lâm nhìn cô, vừa nói xong cũng ho lên. Á Lệ Toa lùi lại một bước, "Cậu có khỏe không?" Thấy Á Lệ Toa hơi luống cuống, Đường Lâm liền nghĩ không biết nếu mình ho thêm vài cái người phụ nữ này có rời khỏi đây sớm một chút hay không? Nhưng đó chỉ là nghĩ thôi chứ cô không có làm như vậy, đành phải nhìn Á Lệ Toa cười nói: "Mình ổn mà." "Cậu đi khám chưa?" Cô ta hỏi. "Khám rồi." Đường Lâm mà nói: "Nếu cậu muốn nhắc đến đề nghị hôm trước thì đáp án của mình vẫn vậy, tốt nhất cậu nên đi tìm người khác." "Không cần." Á Lệ Toa hí mắt, kiên quyết nói: "Mình muốn tìm người tốt nhất." Đường Lâm rút khăn giấy, cố ý dùng lực hi mũi, sau đó nói: "James mới là người tốt nhất, coi như không phải anh ta thì vẫn còn nhiều người khác, cậu đừng quá để mắt đến mình." "Tại sao cậu lại ngoan cố như vậy?" Á Lệ Toa buồn bực nhìn cô. "Người ngoan cố chính là cậu." Đường Lâm buồn cười nói. Mặt Á Lệ Toa hiện lên tia khó xử, sau đó thờ dài ngồi xuống trên cái ghế gần đó. "Mình nói thật với cậu, cha mình muốn mình quay lại Newyork kết hôn với người nói nghiệp của ông ấy, ông ấy vẫn cho rằng công việc này của mình chỉ là trò chơi, mình cãi nhau với ông ấy một trận, ông ấy cho rằng mình tuyệt đối không làm được trò chống gì, mình nói mình nhất định sẽ làm mục tiêu này đi lên, ông ấy nói nếu mình không đạt được mục tiêu thì nhất định phải trở về nghe theo sắp xếp của ông ấy, mình đã đồng ý." "Sau đó thì sao?" Đường Lâm nhìn cô, biết nhất định có phần sau. Á Lệ Toa cắn giận bất bình nói: "Ông ấy nói ông ấy muốn thấy thực tế, sau đó mình trở về mới biết ông ấy đã lên tiếng phong bế mình, hiện tại không có một nhiếp ảnh gia nào dám hợp tác với mình, không phải mình không tìm được người khác nhưng không ai muốn đắc tội với ông ấy." Khó trách cô ấy không tìm được người. Robe - Spacek có thể lực vô cùng lớn, ông ta được xưng là hoàng đế truyền thông cũng không sai, thật sự nếu có người giúp Á Lệ Toa thì chẳng khác nào tự hủy tương lai của mình. "Cậu là hy vọng cuối cùng của mình." Á Lệ Toa nghiêm nghị nói: "Coi như không vì mình, cậu cũng nên vì chính bản thân mình mà suy nghĩ, cậu có thể buông tha máy chụp hình sao? Đây không chỉ là suy nghĩ của mình mà cũng chính là suy nghĩ của James." Đường Lâm mỉm cười không nói. "Anh ta muốn mình tiện thể nhấn lại lại cho cậu." Á Lệ Toa đứng lên, thành khẩn nhìn cô nói: "Nếu cậu cứ buông tha như vậy đó chính là thua, trốn tránh nó không bằng đối mặt nó, cậu sẽ phát hiện kỳ thật nó sẽ không khó khăn như trong tưởng tượng." "Tôi tưởng là anh sợ chó." Nhìn thấy chú chó đáng yêu trong phòng khách, Ban Đồn không nhịn được ngồi xổm xuống vừa gãi gãi cổ và lỏ tai nó vừa tò mò nhìn Adam. "Không phải tôi sợ." Adam trừng anh ta. "U! Đúng rồi anh không sợ chỉ là không thích." Ban Đồn đứng lên, sửa lại cho đúng. Mặt Adam không thay đổi ngồi xuống ghế sofa, lấy bút ra cũng không nhìn anh ta mà đặt tài liệu gì liền ký tên lên đó. "Anh không xem qua sao?" Ban Đồn thấy vậy không đồng ý nhũn mày, "Anh không sợ tôi bán công ty của anh sao?" "Công ty này vốn không phải của tôi." Về mặt Adam lạnh lùng, vừa ký tên vừa nói: "Tiền vốn không phải của tôi, người quản lý công ty cũng không phải tôi." "Công ty này đương nhiên là của anh." Ban Đồn cau chặt mày, nghiêm mặt nói: "Có lẽ ban đầu tiền vốn là của cha anh, nhưng lợi nhuận có được là do bán phần mềm của anh, tôi chỉ được giao phó đến đây quản lý mà thôi." "Phần mềm không phải mình tôi viết." "Đúng, chỉ là phần mềm bán được nhiều nhất đều do anh viết." Ban Đồn giật giật khóe miệng nói. Adam liếc anh ta, không nói gì nữa, chỉ là ký tên lên phần tài liệu cuối cùng, sau đó đóng lại, trả toàn bộ lại cho anh ta. Ban Đồn đưa tay nhận lấy, trước khi đi nhìn về phía cửa phòng ngủ, không nhịn được quay người lại hỏi: "Anh có

quan hệ gì với cô gái ở đây?" Adam khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng mở miệng: "Chuyện này không liên quan đến anh." Ban Đón đẩy đẩy gọng kính màu vàng trên sống mũi, "Bạn cô ấy làm việc cho tòa soạn, lại phụ trách tạp chí bất quải, trừ khi anh muốn những thứ này lên trang bìa, nếu không nên chú ý một chút." "Anh nói xong chưa?" Adam lạnh lùng cảnh cáo. "Chưa." Ban Đón nhìn thẳng anh: "Cha anh muốn tôi chuyển lời cho anh, lễ giáng sinh muốn họp mặt gia đình, nếu anh không quay về ông ấy sẽ đến đây. Lời tôi đã chuyển anh muốn làm sao thì làm." Nói xong anh ta còn vỗ vỗ đầu Kiều Khả, mới cầm tài liệu xoay người rời đi. Đáng ghét! Cái lão già chết tiệt kia. Adam trừng mắt đóng cửa lại, không nhìn được thăm mắng. Khi anh còn bé việc gì cái lão già kia cũng quản, giờ lão bắt từ đã về hưu nhưng không biết có phải cuộc sống rất nhàm chán hay không lại bắt đầu trông đông quân tây. Khẩu ca thì nói gì cũng không động, Lam Tư thì không nghe những gì lão già nói, căn bản Alex không cho ông ta nói còn Hawke thì xem lời nói của ông ta như gió thoảng qua tai, con mẹ nó xui xẻo nhất chính là con út anh đây. Trước kia một năm anh không nói chuyện với lão già chết tiệt đó được vài câu, bây giờ đụng tý là lão già kia lại gọi điện cho anh nói là nhớ anh, anh lại không thể không bắt máy vì lão già kia có bệnh tim. Nếu không phải mùa hè năm ngoái anh tận mắt thấy lão già lên con đau ngắt đi thì anh thật hoài nghi không biết có phải lão già bệnh vì muốn khiến mọi lời nghe theo lời lão hay không? Năm ngoái Alex cũng theo chân Khẩu ca và Hawke cưới vợ, không biết tại sao ba người phụ nữ kia lại cùng một giuộc với lão già, rõ ràng các cô ấy cùng tuổi với anh thậm chí có người còn nhỏ tuổi hơn anh, lại dùng thân phận chị dâu vênh mặt hất hàm sai khiến anh. Vừa nghĩ tới khi về nhà lớn đối mặt với ba người họ thì anh liền cảm thấy nhức đầu, anh tình nguyện đón giáng sinh ở đây, ít nhất nơi này cực kỳ yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gỗ Theo Đuổi Cô Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Bầu trời buổi chiều giống như một quả cầu lửa thiêu đốt trên đường chân trời. Xe tải chạy băng băng trên thảo nguyên đầy cát bụi, đất đai khô nứt, nhìn phía xa chỉ thấy một mảnh màu trắng, sau đó xe dừng lại. Cô và người đồng hành bước xuống xe, đây là một thôn xóm cách xa thành thị, trong có mấy ngôi nhà xây bằng đất, xung quanh yên tĩnh, gà không có, chó cũng có, khắp nơi đều im lặng. Lâm... Có người gọi cô, cô xoay người lại, nhóm người đồng hành đang chuyển đồ trên xe xuống, người gọi cô là James, cô đi về phía anh ta đang đi lại bị một mùi hôi gây chú ý, mùi này được truyền tới từ mấy nóc nhà bằng đất kia, cửa căn phòng mở không quá nửa, bên trong có một đứa bé ngồi trên chiếu dựa lưng vào tường, cô dừng lại đưa tay mở cửa rộng ra thêm chút nữa. Lâm... Đứa bé kia gây đến nỗi chỉ còn da bọc xương, bụng hơi lồi ra, đôi mắt to đen trống rỗng mờ mịt nhìn cô, bờ môi nó khô nứt, xung quanh ruồi nhặng bay đầy, khi đến gần còn thấy một người phụ nữ gầy gò tàn tật đang nằm gần nó. "Lâm! Tỉnh tỉnh!" Khi cô tỉnh dậy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nước mắt rơi đầy mặt, toàn thân run rẩy, điều duy nhất cô cảm nhận được là hơi ấm trong ngực anh. Xung quanh tối đen, cảnh tượng trong trí nhớ lại rất rõ nét thậm trí cả mùi hôi cũng rất rõ ràng. Cô muốn ới. Cô đẩy anh ra lão đảo bước xuống giường chạy vội vào nhà tắm quỳ trên sàn ghé mặt vào bồn cầu ới thốc ới tháo, trong có những gì cô đều ới ra hết đến mặt cũng muốn ới ra nhưng vẫn không có cách nào ngừng nồn khan, cho đến khi ngừng ới cô cũng không có cách nào quên đi cảnh tượng hãi hùng ấy, cô bắt lực ngồi co lại trên sàn khóc nức nở, sau đó anh vào. Cô không muốn thấy anh, không muốn thấy bất kỳ ai cô chỉ muốn một mình. "Đừng đụng vào tôi.... Tránh ra..." Cô che kín khuôn mặt đầy nước mắt, khàn giọng đuổi người, "Tránh ra..." Anh không đi ra mà ngồi xổm xuống lấy khăn lông lau mặt cho cô, cô tức giận đẩy anh ra thế nhưng anh lại đi rót nước ép cô súc miệng, sau đó bế cô lên cô không đẩy anh ra nữa để mặc anh ôm mình về giường. Sau khi đặt cô lên giường anh im lặng quay lại phòng tắm dọn dẹp những thứ cô mới ới ra rồi đi vào phòng tắm lấy cho cô ly sữa nóng lại bỏ chút rượu Brandy vào đó. Cô nằm trên giường co thành một cục, nước mắt không ngừng rơi, toàn thân run rẩy, cô không nghĩ đến ý đến anh, anh ngồi lên giường kéo cô vào lòng, đưa ly sữa đến bên môi cô. "Uống đi." Anh nói. Cô im lặng rơi nước mắt, chỉ lắc đầu. "Một chút thôi cũng được." Anh ôm cô, nhẹ giọng dụ dỗ. "Em không có cách nào..." Cô vẫn lắc đầu, ngón tay cứng ngắc nắm chặt áo sơ mi đen của anh, vùi đầu vào ngực anh, nghẹn ngào run giọng nói: "Em sẽ ới..." Anh thấy vậy, không ép cô nữa rồi để ly sữa sang một bên, im lặng ôm cô vào lòng. Cô giống như đứa trẻ ở trong lòng anh rơi nước mắt nhưng vẫn không khóc ra tiếng. Trước kia anh thấy cô ban đêm khi ngủ thường gặp ác mộng rồi tỉnh, mỗi lần anh ở đối diện nhìn cô co rúc trên giường khóc không ra tiếng anh luôn hy vọng mình có thể an ủi cô, hiện tại anh ở đây nhưng chưa bao giờ cảm thấy vô lực như bây giờ. Anh biết nhất định ác mộng này có liên đến công việc trước kia của cô, cũng không biết được rốt cuộc khi đó cô gặp phải tình huống gì, chết tiệt thậm chí anh không biết trước kia cô làm nghề gì! Anh vô duyên vô cớ lại cảm thấy bức mình. Ngoài cửa sổ mưa phùn bay lất phất, trên thủy tinh đọng lại nước mưa như trên mặt cô. Nước mắt cô thấm ướt lồng ngực anh, giống như lửa thiêu đốt con tim anh, anh nóng nóng lại ảo não không biết nên làm gì với cô, chỉ có thể ôm cô vào lòng, im lặng ôm cô, hy vọng cô cảm thấy dễ chịu hơn. Phương tửc để nén, khóc không ra tiếng khiến anh cực kỳ hoảng sợ, cô khóc một lúc lâu mới từ từ thở lại bình thường. Sau đó anh thấy chủ chó kia gác đầu lên giường nhìn họ với ánh mắt đau thương mới phát hiện mình quên đóng cửa, anh vẫn ôm cô, nhưng lại không không chế được cả người căng cứng, mặc dù biết con chó này rất hiểu chuyện nhưng anh vẫn sợ nó đột nhiên nhảy lên giường bây giờ căn bản anh không có biện pháp tránh nó. Adam trợn mắt lên nhìn nó, con chó kia lại bày ra vẻ mặt vô tội sau đó linh hoạt nhảy lên giường, anh cứng người vốn định ra lệnh cho nó đi xuống, nó lại đến gần Đường Lâm dùng mũi cọ cọ mặt cô. Đường Lâm ngẩng đầu thấy nó, nó hơi nghiêng đầu nhìn cô, con người đen tuyền lộ ra ánh mắt khó hiểu, sau đó le lưỡi liếm liếm mặt cô giống như muốn an ủi cô. Cô buồn cười kéo nó ra nhưng lại không cười nổi, chỉ có thể đưa tay sờ đầu nó, nó thấy vậy liền nằm sấp xuống giường, đầu gác lên đùi anh. Toàn thân anh cứng ngắc, rất muốn đuổi nó ra ngoài nhưng lại không có lý do để anh làm vậy, còn cô vẫn tiếp tục gãi đầu nó. Không lâu sau, anh phát hiện con chó kia rõ ràng có tác dụng trấn an tâm trạng cô, tuy cô vẫn còn khổ sở nhưng đã bình tĩnh lại, không khóc nữa. Được rồi, vì điều này anh đành nhẫn nại... Tựa vào ngực anh, Đường Lâm xoa xoa đầu Kiều Khả, hít mũi một cái nói giọng khàn khàn: "Xin lỗi..." "Tại sao?" Anh nhú mày. "Anh không thích chó." Cô nói. Thì ra cô vẫn chú ý thấy người anh cứng ngắc, anh tưởng cô đã quên chuyện này rồi. Trùng con chó đang gãi đầu trên chân anh còn lười biếng ngáp một cái nữa chứ, lại thấy cô khóc đến đỏ mắt, Adam nhỏ tiếng lầm bầm: "Chỉ là không quá thích." Cô im lặng một lúc lâu mới khàn giọng hỏi: "Có thể nói cho em biết tại sao anh không thích ra ngoài không?" Nhìn cái đầu màu đen nhỏ bé đang tựa vào ngực mình, lại nhìn con chó đang sáng khoái nằm trên đùi mình, nửa ngày cũng không kêu lên một tiếng, thật lâu sau anh mới xoa xoa cái cổ, áp ứng: "Muốn anh nói cũng được, nhưng em phải nói cho anh biết ác mộng của em." Đường Lâm cứng người, hốc mắt hồng hồng ngẩng đầu thấy anh ním môi nhìn chăm chăm cô, ánh mắt u ám. Cô thấy trên mặt anh cảm xúc rất phức tạp. Anh tưởng rằng cô sẽ từ chối, nhưng cô im lặng một lúc lâu sau đó khàn giọng nói: "Được." Trong lòng Adam ngũ vị lẫn lộn, anh hít sâu một hơi khàn khàn nói, "Lúc anh còn nhỏ... Không có kinh nghiệm." "Có liên quan đến chó sao?" Cô lại dựa vào lòng anh, lầm bầm hỏi. "Không khác mấy." "Đã xảy ra chuyện gì?" Anh hơi nheo mắt lại không muốn nhớ lại chuyện lúc đó, nhưng chần chờ một lúc lâu anh vẫn nói "Lúc đó anh ba tuổi, mẹ mang theo anh tái hôn, cha kế anh có ba người con nên thêm anh nữa cũng không có thay đổi gì lớn, nhưng đối với Alex và Hawke mà nói thì đó là vấn đề lớn." "Và vậy họ ăn hiếp anh?" Cô cầm lấy bàn tay to của anh. Anh im lặng khiến cô đau lòng, đột nhiên cảm thấy may mắn là ngày đó mình không kêu Kiều Khả đuổi anh ra ngoài, cô nắm chặt tay anh khẽ nói: "Cho nên anh mới sợ

chó sao?" "Bởi vì vấn đề an toàn cho nên trong nhà nuôi rất nhiều Doberman." Anh nhìn con chó trên đùi, người cứng ngắt nói: "Anh không thích những con chó này, sau khi họ biết được điều này thì hay dùng đến nó." Trời ơi, anh của anh rồi cuộc là loại người gì vậy? Cô nhủ mầy, kim chế con giận muốn mắng chửi, dịu dàng hỏi: "Vậy tại sao anh không thích ra ngoài." "Không phải là không thích ra ngoài, chỉ là không thích đến công viên." Anh lật tay lại cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, bình thần nói: "Anh từng lạc đường trong công viên gần nhà." "Không ai ra ngoài tìm anh sao?" Cô sững sốt. "Hôm đó lão già và mẹ anh đi du lịch." Anh tự giễu nhếch khóe miệng, "Alex và Hawke nói với Lam Tư và quân gia rằng anh đang ngủ trong phòng, mãi cho đến khi anh hai tìm được anh." "Lại là những người anh này?" Cô hít hơi thật sâu, không thể tin được lại có người ác như vậy. Về mặt Adam âm u nói: "Tổng cộng lão già kết hôn bốn lần, gia đình bọn anh không giống những gia đình bình thường khác, ông ấy luôn bận rộn với công việc cũng không có cách nào quan tâm bọn anh, lúc ấy anh nhỏ tuổi nhất nhà, cho nên chỉ ăn họ khó chịu họ để trút giận lên người anh, bọn họ thả sâu bọ vào trong chăn, cặp sách, giày của anh sau đó đứng bên cạnh nhìn anh sợ đến mức mặt cắt không ra giọt máu. Cho đến khi mẹ anh gặp tai nạn giao qua đời thì những trò đùa dai kia mới dừng lại, anh luôn cho rằng họ ghét anh với mẹ mới làm như thế, sau này mới biết Alex và Hawke chỉ muốn thu hút sự chú ý của mẹ anh." Cho nên khi anh chạy bộ với cô vào sáng sớm anh mới sợ như vậy, anh không chỉ sợ rừng cây mà còn sợ đám sâu bọ, khó trách mỗi lần trở về anh đều tắm thật lâu, khó trách anh không thích ra ngoài, khó trách anh thích sạch sẽ, nếu trước đây cô gặp phải chuyện như vậy cô cũng tự bế như anh. Không kim lòng được cô ôm hông anh, thấy đau lòng thay anh. Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ ngày càng to, Adam ôm chặt cô, nghe tiếng mưa rơi tí tách, mở miệng hỏi cô: "Tại sao em gặp ác mộng." Cô hy vọng anh sẽ quên hết những chuyện này. Đường Lâm tìm thốt, đáy mắt hiện lên đau khổ, một lúc lâu sau mới có biện pháp mở lời: "Em... trước kia em là nhiếp ảnh gia cho tạp chí 'Vòng quanh trái đất'." Nghe đến tên tạp chí kia Adam hơi kinh ngạc, đó là tạp chí nổi tiếng thế giới về địa lý, có thể làm nhiếp ảnh gia trong đó đều là người nổi tiếng. "Bởi vì đó là tạp chí địa lý cho nên em thường xuyên đến những quốc gia xa xôi." Cô rũ mắt xuống, tiếp tục kể: "Vào đầu năm công ty phái em và James cùng với một đoàn khảo cổ học đến châu Phi, đây vốn là thói quen thậm chí có thể xem như một công việc thoải mái, bởi vì đi cùng đội khảo cổ nên nhiệm vụ của em chỉ có chụp hình và giúp họ ghi chép là được. Không giống trước kia riêng việc ăn ngủ ở đi lại và xử lý tài liệu cũng mất hơn phân nửa thời gian, lần này em có nhiều thời gian để chụp hình hơn, lúc rảnh rỗi cũng có thể đi đến những thành trấn gần đó, em chụp rất nhiều hình ảnh, làm nghề này nhiều năm nhưng chưa bao giờ công việc của em lại thoải mái như vậy, vì vậy sau khi kết thúc công việc em và James ở lại đó vài ngày. Ai ngờ ngay ngày bọn em định trở về thì quốc gia đó xảy ra nội chiến..." Cô không tự chủ được nắm chặt quả đấm, giọng khàn khàn nói: "Bọn em bị vây ở đó gần một tháng, tình trạng ngày càng xấu, Đại Sứ Quán không có biện pháp đưa bọn em ra khỏi đó. Vừa vặn khi đó James biết nhân viên hội Chữ Thập Đỏ muốn vận chuyển đồ xuống phía Nam, bọn em đến quốc gia đó rất nhiều lần cho nên quyết định vượt biên với người của hội Chữ Thập Đỏ, mạo hiểm rời đi còn hơn đội ở thủ đó ngày ngày nghe tiếng súng đạn, lo lắng đề phòng có thể chết bất cứ lúc nào." Adam nghe đến đây, lòng mắng dưng hết lên, anh biết sự kiện đó, lúc đó báo đài có đưa tin về tình trạng của quốc gia này, anh không thể tin được đầu năm nay cô lại ở đó. "Mặc dù mấy ngày đầu gặp chút vấn đề nhưng cũng coi như là tốt, quân đội không gây khó khăn cho nhân viên hội Chữ Thập Đỏ, bởi vì phía Nam hạn hán đã lâu, hạn hán tạo thành nạn đói, nạn đói tạo thành bệnh dịch và tử vong, quốc gia đó nghèo vô cùng, không có biện pháp giải quyết vấn đề, đến cuối cùng không một ai đồng ý đến đó." Cô cúi đầu xuống nhìn tay mình nói: "Em biết tình trạng ở phía Nam đặc biệt nghiêm trọng, nhưng mãi cho đến khi tự mình đến đó mới biết được nói nghiêm trọng chỉ để dễ nghe, nơi đó..." Một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay cô, giọng nghẹn ngào cô nói: "Nếu trong cuộc sống có địa ngục thì chính là nơi đó." "Em từ nhỏ..." Cô cắn răng, lau đi giọt nước mắt đang rơi xuống, đau khổ nói: "Năm mười ba tuổi em có máy chụp hình đầu tiên, em cũng rất thích chụp hình, em đến chỗ nào cũng mang theo máy chụp hình, em rất thích nhìn thế giới qua ống kính, nó có thể giúp em biểu đạt cảm nhận của em đó cũng là một cách ghi chép lại những gì em đã thấy, nhưng mà... khi em đứng ở nơi đó... cái thôn xóm đó..." Cô ngừng nói hình như không có cách nào nói tiếp nữa, chỉ có thể dùng đôi tay ôm lấy mình. Cô hóng Adam căng thẳng, im lặng ôm cô vào lòng. Cô dựa vào ngực anh, giọng khàn khàn nói: "Chỗ kia hoàn toàn tĩnh lặng, từng thôn xóm đều im lặng không một tiếng động, không có gà chó, không có trâu bò, trẻ con đói đến nỗi chỉ còn da bọc xương, chính là đói đến hấp hối... em đi qua một căn nhà, có một đứa trẻ nhìn em... Nó ngồi đó nhìn em, ánh mắt trống rỗng khiến em sợ hãi... em đi vào, phát hiện..." Đường Lâm khóc không thành tiếng, vẫn dứ dứ miệng nói tiếp. Adam không ngăn cô, anh biết cô cần nói ra. Cô nhắm mắt lại, nước mắt rơi đầy mặt nói: "Mẹ đứa bé kia nằm ở một bên trên mặt đất, trên người bốc ra mùi tanh tươi, cô ấy... đã chết lâu rồi... cô ấy chết không biết bao nhiêu ngày rồi, lại không có ai xử lý..." "James nói với em... chúng ta có thể chụp tình trạng này, nhiều hơn một tờ báo viết, có thể thêm một người giúp họ." Cô vô lực lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống khuôn mặt, "Nhưng mà em... em không làm được... em không có biện pháp cầm máy chụp hình lên ghi lại những hình ảnh về nạn đói đó, đứa bé gầy như que củi... em không có cách nào nhìn qua ống kính, không có cách nào bấm máy... em rời khỏi nơi đó, mãi cho đến khi vượt qua biên giới em cũng không xuống khỏi xe..." Cô không có cách nào nói tiếp, chui đầu vào trong lòng anh khóc nức nở. Anh không biết nên nói gì chỉ có thể ôm cô, đưa tay lấy khăn giấy ở đầu giường cho cô để cô khóc. Bên ngoài mưa nhỏ dần rồi tạnh, Kiều Khả nằm trên chân anh cũng không biết tại sao cô lại khóc, lo lắng ngẩng đầu lên nhìn cô, anh biết biểu tình của mình cũng giống y như con chó kia chắc là đồng cảnh ngộ, anh chờ một chút sau đó vươn ra một cánh tay ra học cô xoa xoa đầu nó, thay thế Đường Lâm trấn an con chó kia. Nó cũng không phải loài Doberman, lông của nó mềm mượt hơn so với tưởng tượng của anh, mặc dù trước đây dẫn nó đi dạo nhưng không cần thiết anh sẽ không đến gần nó, bình thường đều là cầm dây xích cách xa nó ít nhất một thước. Không biết qua bao lâu con chó kia lại nằm xuống, cô gái nhỏ trong lòng anh cũng đã bình tĩnh lại, nói tiếp: "Sau khi trở về, em đã từng nghĩ thử cầm máy chụp hình lên, nhưng mỗi lần lấy nó ra em sẽ nghĩ đến những người đó, không có cách nào nhìn xuyên qua ống kính nữa." Giọng cô khàn khàn, buồn bã nói: "Em không có biện pháp nào để tiếp tục công việc, cho nên không lâu sau liền từ chức... em không thể tưởng tượng được mình sẽ đi làm công việc khác, em không cảm lên được cũng không bỏ xuống được, có đôi khi em cảm thấy mình giống như đồ vô dụng." Adam im lặng nghe cô nói mới hiểu tại sao đầu năm cô trở về, cả người gầy như vậy tại sao lại có vẻ mặt bị thương nhìn tấm hình thảo nguyên châu Phi đến sững sờ, thậm chí không chạm tới những va li hành lý dùng để đi khắp nơi kia. Nơi đó khiến cô mất đi công việc mất đi nhiệt huyết thậm chí cả linh hồn của cô. Cho nên cô cười ít đi lại hay sững sờ luôn luôn gặp ác mộng cũng không vui vẻ đón giáng sinh. "Em cảm thấy đau lòng sao?" Anh vỗ vỗ vai cô mở miệng hỏi. "Em..." Hốc mắt cô lại đỏ trong mắt chứa đầy nước mắt. "Tình trạng của họ không phải do em tạo thành." Anh giơ tay lên dùng ngón cái lau đi giọt nước mắt đang chảy xuống. "Đó không phải lỗi của em." "Nhưng mà..." Cô lo lắng há mồm, ngón tay anh dừng trên môi cô trầm giọng nói: "Nếu là người khác chỉ sợ cũng như vậy thôi, em không nên tự trách mình. Huống chi ảnh không phải do em chụp nhưng nội dung bài báo không phải do em viết đó sao?" "Anh sao..." Cô hơi hoang mang. "Biết được?" "Anh có xem bài báo đó của 'Vòng quanh trái đất'." Anh xoa xoa mặt cô, "Nó khiến người ta xúc động, gây được nhiều chú ý, anh tin tưởng tình trạng của quốc gia kia sẽ từ từ tốt lên." "Thật sao?" "Người Trung Quốc có câu: 'Làm hết khả năng, nghe theo ý trời'." Ôm cô vào ngực, Adam chậm rãi nói: "Chúng ta đều là người, đã là người thì không hoàn mỹ, chúng ta chỉ có thể làm hết sức. Quan trọng là... em tận lực, vậy đã đủ rồi." Đường Lâm thấy mũi cay cay, ôm lại anh thật chặt hấp thụ an ủi và sức mạnh của anh, cô thật hy vọng, thật hy vọng có người trợ giúp quốc gia kia. Cô ngủ, con chó kia cũng vậy Adam lẳng lặng ôm cô nằm ở trên giường, anh không đuổi con chó kia ra ngoài, anh chỉ nhắm hai mắt như không nhìn thấy nó. Bài báo ngày đó là L.T viết. Lúc đó anh thắc mắc tại sao nội dung là do L.T viết còn tấm hình không phải L.T chụp. Anh rất yêu thích L.T gì đó, anh biết L.T là nữ lại không nghĩ rằng đó chính là cô. Nội dung bài báo ngày đó khiến lòng người rung động, bài viết còn sâu sắc hơn cảm nhận từ tấm hình, lại nghĩ đến cô từng ở trong hoàn cảnh như vậy khiến anh hoảng sợ. Nói thật ra anh thấy may mắn khi cô an toàn trở về. Cô còn quá trẻ lại dồn quá nhiều tình cảm vào công việc mới không có cách nào đối diện với sự thật tàn khốc như vậy. Anh để máy tính lên bàn mới hoàn hồn nhớ tới mình mới viết được nửa chương trình, mới vừa rồi xảy ra chuyện kia anh đã quên tất máy tính. Thấy cô ngủ yên giấc, anh cẩn thận lấy tay cô trên người anh xuống, không một tiếng động bước xuống giường ngồi vào ghế xem lại dữ liệu trong máy tính, vừa quay đầu lại thấy con chó ngủ trên giường kia đã tỉnh, ngẩng đầu dùng cặp mắt to đen tuyền tỏa sáng nhìn anh, hướng anh lắc mạnh cái đuôi. Anh ra hiệu cho nó, nó nghe lời nhảy xuống giường,

sau khi anh mở cửa ngó ra ngoài. Adam đứng ở cửa đang định đóng cửa lại thì thấy bên cạnh ti vi có một hộp giấy. Tay anh cầm nắm cửa, xoay người nhìn về phía cô gái đang ngủ say trên giường. Cô khép đôi mắt sung đỏ lại trên mặt còn vương nước mắt, cho dù là trong lúc ngủ xem ra cô vẫn rất đau lòng. Anh hơi chần chờ một chút đi lên phía trước đắp lại chăn cho cô, vuốt lại mấy sợi tóc mềm mại trên trán, lau đi nước mắt ở khóe mắt cô rồi mới xoay người đi ra ngoài thuận tiện đóng luôn cửa lại. Đi tới phòng khách anh mở hộp giấy bên cạnh ti vi ra, quả nhiên đồ vật bên trong đúng với suy nghĩ của anh, anh lấy từng cái ra ngồi dưới đất nghiền cứu chúng. Con chó kia từ mò đi đến ngửi ngửi, anh ra lệnh cho nó ngồi xuống, sau đó giữa đêm khuya khoắt và im lặng tiếp tục lắp ráp những vật bên trong hộp giấy. *** Đường Lâm không biết tại sao mình lại tỉnh có lẽ vì mất đi hơi ấm của anh. Trong đêm tối chỉ có ánh đèn đường xuyên qua rèm cửa chiếu vào gian phòng chỗ nằm của anh đã lạnh. Cô hơi hoảng hốt tưởng rằng anh ở phòng tắm một giây sau cô thấy ánh đèn ngủ sắc xuyên qua khe cửa, thỉnh thoảng lại đổi màu giống như đèn dành cho khiêu vũ. Đó là cái gì? Cô khẽ nhủ mày nghi hoặc mở chăn ra bước xuống giường. Lưng anh quay về phía cô ngồi trên sàn phòng khách áo son mi màu đen thấm ướt mồ hôi dính chặt vào tấm lưng cường tráng của anh, trong tay đang cầm đèn Led trang trí cho cây thông No-ell, những bóng đèn kia chớp lóe chớp lóe thay nhau tỏa sáng. Trước mặt anh là những thứ cô mua để lắp cây thông Noel giả còn bên tay phải là hộp giấy đựng những món đồ trang trí cây thông. Kiều Khả đề anh đội cho mình một cái mũ ông già Nô-en, nó nằm trên mặt đất hai chân trước đang ôm vài quả cầu màu vàng kim, màu đỏ và màu bạc, nó ôm những quả cầu đỏ giống như đang căng giữ kho báu của mình. "Shit!" Adam thấp giọng mắng một câu, tay phải nhanh như tia chớp bỏ những dây đèn Led ra dùng sức vấy hai cái. Anh bị điện giật. Đường Lâm biết mình nên đến giúp anh, nhưng cô không có cách nào cử động được, cảnh tượng kia thật quá... Cô đứng cạnh cửa nhìn bóng lưng của anh, không khỏi đưa tay che miệng hốc mắt liền ướt. Anh lại giằng co với sợi dây kia cuối cùng cũng gỡ chúng ra được rồi cuộn nó lên cây thông Noel sau đó lấy vật trang trí trong hộp giấy ra. Anh lấy cây gậy nhỏ màu đỏ và tiểu thiên sứ đáng yêu ra cẩn thận từng ly từng tí treo chúng lên cành thông, cô thấy cảm động không thôi. Theo! anh ra lệnh Kiều Khả giao quả cầu ra nhưng nó không hề nhúc nhích. "Con chó ngu dốt, trả quả cầu cho tao! Chết tiệt! Mày đừng tưởng rằng ta không dám đánh mày..." Anh mắng liên tục những vẫn không động thủ, Kiều Khả dùng chân trước ôm chặt quả cầu của nó, chết cũng không buông chỉ ngược đôi mắt vô tội lên nhìn anh. Anh buồn bực thấp giọng mắng: "Đó là để treo lên cây! Không phải đồ chơi của mày! Nhắc đầu mày lên để tao lấy quả cầu nào!". Nó phát ra những tiếng rên tội nghiệp nhưng chết cũng không ngừng đầu. Đáng giận, nếu biết nó thích những thứ gì tỏa sáng lấp lánh thì anh không lấy những quả cầu đỏ ra trước rồi. Giành nhau với nó? Không có biện pháp, Adam với nó mất to trống mắt nhỏ, đe dọa phải không, anh lại liếc nhìn hộp giấy bên trong còn lại một ngôi sao rất lớn màu vàng, anh cầm lên nhìn về phía cây thông, nếu khôn lắm thì cái này được treo ở trên cùng chắc thiếu nó cũng không sao đâu nhỉ? Anh nghĩ một chút, vẫn nên đem ngôi sao này đổi với con chó kia để lấy mấy quả cầu thì hơn. "Có muốn cái này không?" Anh lắc lắc ngôi sao trước mặt Kiều Khả, sau đó ném về phía sofa, thừa dịp nó đi nhặt anh dùng tốc độ nhanh nhất lấy những quả cầu kia cất vào trong hộp giấy. Kiều Khả ngắm ngôi sao quay về thì phát hiện không thấy mấy quả cầu kia đâu nữa, lỗ tai liền sụp xuống. "Cho mày ngôi sao là tốt lắm rồi, mày còn bày ra cái về mặt gì thế hả?" Anh tức giận nói. Kiều Khả nằm xuống mặt đất, khôi phục tư thế cũ chỉ là lần này gác đầu lên ngôi sao về mặt ai oán nhìn anh. "Con chó ngu dốt." Adam hí mắt mắng một câu, nhưng vẫn lấy ra một quả cầu ném cho nó, Kiều Khả vui mừng dùng chân trước chặn quả cầu lại vội vàng ôm vào ngực coi như là bảo bối. Adam mỉm cười về mặt dịu lại ôm hộp giấy bên phải đi về phía cây thông Noel, mới đứng lên đã thấy hốc mắt cô chứa đầy nước mắt nhưng miệng lại nở nụ cười đang đứng tựa vào cửa. Lúc này anh cảm thấy hơi xấu hổ. Anh đứng im tại chỗ nhìn cô thật lâu sau mới mở miệng hỏi: "Làm ồn đến em sao?" Cô lắc đầu đứng tại chỗ nhìn về phía anh về mặt lại rất dịu dàng. Bị nhìn khiến Adam mất tự nhiên, mặt mày nhăn lại lớn tiếng nói: "Chỉ là anh thấy lễ Giáng Sinh sắp đến rồi." Cô cười, một nụ cười nhạt, mang theo nước mắt mỉm cười. Tim anh thất lại, giống như bị cô bóp chặt, sau đó cô đi về phía anh, kiễng chân lên kiễng chân lên hôn lên môi anh. "Cám ơn..." Cô cười mà rơm nước mắt nhẹ giọng nói: "Cám ơn anh, Adam..." Cổ họng anh thắt chặt, thấy nước mắt cô lại rơi nước mắt liền đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, giọng khàn khàn nói: "Đừng khóc nữa, anh làm cái này không phải để muốn nhìn em khóc." Sau khi nghe, nước mắt cô càng rơi, vừa khóc vừa cười đưa tay lên mặt lau nước mắt, mỉm cười nói: "Xin lỗi..." "Thôi." Anh nắm bắt sau đó lấy một quả cầu màu vàng đưa cho cô. Cô đưa tay nhận lấy, cùng anh treo tất cả những quả cầu còn lại lên cây thông. Không lâu sau đã hoàn thành cây thông Noel. Đèn led sáng lấp lánh giữa cành lá, quả cầu màu vàng, màu bạc, màu đỏ phản xạ ánh sáng thành tia sáng ngũ sắc, còn có một số đồ trang trí kỳ quái, ngoại trừ ngọn cây không có ngôi sao lớn kia thì nhìn nó y chang cây thông Noel năm ngoái cô làm. Cô tắt đèn lớn đi, ngồi cùng một chỗ với anh trên sàn. Ngược lên nhìn cây thông Noel rực rỡ nhiều màu sắc trước mắt, cô thấy cảm động không thôi. Lúc trước mua gốc cây giả này chủ yếu vì nhà trọ không có thang máy, qua Noel còn phải dọn dẹp cây và cũng không bảo vệ môi trường, dùng loại này sẽ đơn giản hơn. Nhưng năm nay... cô không có ý định lắp ráp nó... Sau khi từ châu Phi về, cô đã mấy đi rất nhiều hứng thú, áy náy quá sâu cho nên nếu cô đối tốt với mình cũng sẽ cảm thấy rất sa sỉ, tất nhiên trừ lễ Quốc Khánh. Anh ôm cô từ phía sau, ôm cô vào lòng. Mưa ngoài cửa sổ không biết tạt từ bao giờ. Kiều Khả ôm bảo bối mới nằm bên cạnh họ. Nhìn cây thông tỏa sáng lấp lánh trong bóng tối, Đường Lâm cầm bàn tay đang đặt trên eo mình lên, đan tay mình vào tay anh, nhiệt độ trong phòng tương đối thấp nhưng cô lại cảm thấy rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gổ Theo Đuổi Cô Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

"Bao nhiêu?" "Ba bảy độ rưỡi." Rất tốt, ba ngày nay cô đã hết sốt. Miệng cô khẽ cười, nhìn anh cảm nhiệt kể nói: "Đạt tiêu chuẩn không?" "Đạt." Anh không cam chịu liếc cô một cái. "Cho nên em có thể ra ngoài đi dạo được rồi đúng không?" Cô cười nhìn anh hỏi. Anh cất nhiệt kể vào hộp cứu thương. "Bên ngoài tuyết đang rơi." "Đã ngừng." Cô mặc áo len màu hồng vào người, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ nhắc nhở anh. "Trên mặt đất còn đọng tuyết." Nhìn cô mặc áo len xong lại mặc thêm một cái áo khoác, hai tay anh bỏ vào túi quần chân mày nhíu chặt. "Adam, em không yếu ớt như vậy đâu." Đường Lâm đội nón lên đầu xoay người mỉm cười lại mang thêm đôi bao tay, "Chỉ đi dạo thôi cũng không phải là đi chạy bộ." Anh mỉm môi, không nói tiếng nào, chỉ cúi đầu nhìn cô. "Mà anh xem, em giữ ấm rất tốt." Cô vừa đang hai tay để anh xem, vừa nói: "Huống chi đã ở nhà nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy rồi nếu không ra ngoài em sẽ som mốc meo mất." Anh vẫn nhăn mày, về mặt buồn bực. Thấy bộ dáng kia cô liền lại gần anh, hai tay ôm hông anh ngược mặt lên, thử đề nghị, "Nếu không anh cũng ra ngoài với em đi." Cô biết anh không thích cô ra ngoài. Adam buồn bực không muốn đi nhưng để cô ra ngoài một mình anh lại không yên tâm, từ sau kia tên bác sĩ thú y kia xuất hiện anh mới phát hiện anh không thích cô ở cùng một chỗ với người đàn ông khác. Thấy anh không đồng ý cũng không phản đối cô liền tiến thêm một bước nói: "Chỉ đi gần nhà thôi, đi đến quán cà phê ở góc đường uống cà phê, đi không?" Anh chần chờ một chút, nhíu mày mở miệng, "Chỉ đi đến góc đường?" "Chỉ đi đến góc đường." Cô mỉm cười khẳng định. Thấy cô mỉm cười, Adam thăm ngẫm thờ dãi đi lấy áo khoác cùng cô ra ngoài. *** Chỉ đến góc đường, cô nói. Kết quả là sau khi uống cà phê xong, cô lừa anh đến nội thành, đi dạo quanh hành lang nghệ thuật và mấy tiệm sách. Đến hoàng hôn cô mua Hamburg, kéo anh đến bờ biển ngồi du thuyền. Đây không phải lần

đầu tiên anh ăn Hamburg nhưng là Lần đầu tiên ngồi du thuyền. Không biết có phải do tuyết rơi cho nên trên chiếc du thuyền rất ít người hay không? Thật ra thì cũng không tệ như trong tưởng tượng của anh. Anh đứng trên boong tàu nhìn về phía trước. Bầu trời dày đặc mây nhưng lại không có mưa tuyết. Đứng ở đây có thể thấy dãy núi ở từ xa đã bị tuyết phủ trắng xóa, gió thổi lạnh thấu xương, mấy con chim vẫn bay lượn trên tầng. Những ngôi nhà cao tầng ở nội thành xen kẽ nhau, sừng sững đứng ở đó tạo thành một cảnh đặc biệt phía chân trời. Anh từng thấy ảnh chụp thành phố này từ biển, nhưng bây giờ đứng trên thuyền nhìn về phía bờ, cảm giác lại không giống với nhìn qua hình, hình như nó trông trải hơn. Sống tại đây lâu như vậy thế nhưng anh lại không biết nó có đáng về như thế này. Một bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo cầm lấy tay anh. "Lạnh không?" Anh cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt cô đỏ bừng do gió thổi. "Không lạnh." Cô lắc đầu, dựa vào người anh. Sau khi ăn xong Hamburg cô cũng không đeo bao tay vào, anh cũng không, tay cô rất lạnh nhưng tay anh lại rất ấm, tay anh cầm trọn tay cô, kéo tay cô bỏ vào túi áo khoác của mình. Cô không phản kháng chỉ dựa vào gần anh hơn. Không lâu sau trời đã tối thành phố cũng bắt đầu lên đèn, cảnh đêm của thành phố phồn hoa hoàn toàn bất đồng với ban ngày. Đường Lâm len lén nhìn người đàn ông bên cạnh, mái tóc màu vàng nhạt tung bay theo gió, anh không nói gì chỉ im lặng nhìn thành phố rực rỡ trên bờ biển. Sau khi xuống thuyền, cô thăm nghĩ hôm nay họ đi chơi như vậy có được xem là hẹn hò không? "Tiểu thư, cô có thể chụp cho tôi với bạn tôi một tấm hình không?" Mới xuống thuyền, một nhóm nữ sinh Nhật Bản mới tốt nghiệp tổ chức đi du lịch cùng thuyền với họ cầm máy chụp hình chạy đến, mỉm cười dùng giọng Anh không chuẩn mong cô giúp đỡ. Nhìn cô bé cầm máy chụp hình trong tay, cô hơi sợ. "Ồm..." Còn chưa kịp từ chối, một bàn tay to bên cạnh đã nhận lấy máy chụp hình. "Cảm ơn, chỉ cần nhấn cái nút này là được." Cô bé kia nhìn Adam, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng hồng, nhưng vẫn mở miệng nói lời cảm ơn rồi chạy về phía người bạn của mình cười ha ha, tạo dáng để chuẩn bị chụp hình. "Cái này dùng làm sao vậy?" Adam cầm máy chụp hình, khuôn mặt không được tự nhiên hỏi cô. Đôi tay Đường Lâm bỏ trong túi áo khoác, ngẩng đầu nhìn anh, cô hòng khô khốc, "Anh..." Anh chỉ nhìn chăm chăm cô, bình thần nói: "Em chỉ cần chỉ cho anh cách dùng nó là được rồi." Cô chờ một chút, mới nói: "Đem ống kính nhắm ngay đối tượng muốn chụp, sau nhấn nút shutter bên phải là được." Anh nghe theo, nhấn nút shutter nhưng đèn flash không sáng, màn hình vẫn đen thui, anh không nói gì nhìn cô. "Các cô ấy đã thiết lập chế độ bật đèn flash thủ công, anh phải tắt nó đi thì nó và chuyển qua chế độ tự động mới được." Cô nói. Nhưng trên máy chụp hình toàn tiếng Nhật anh thật sự không hiểu gì cả, thật vất vả anh mới làm được theo hướng dẫn của cô, nhưng khi những nữ sinh kia xuất hiện trong màn hình máy chụp hình mắt của họ đã biến thành màu đỏ yêu dị. Về mặt anh như gặp quỷ nhìn chăm chăm ảnh trên màn hình. "Đó là vì đèn flash chiếu trực tiếp vào mạch máu trong mắt họ, nên mắt có màu đỏ." Cô giải thích cho anh, "Máy chụp hình này có thiết bị loại bỏ mắt đỏ, nằm ở bên trong, phía dưới cái đó, không phải, không phải bên đó..." "Có vấn đề gì sao?" Vì anh làm quá lâu nên đám nữ sinh kia nóng lòng, một người trong nhóm cất giọng hỏi. Cô mỉm cười với họ, còn anh vẫn không chỉnh máy được cô liền cầm lấy cái máy xinh xắn trong tay anh rất nhanh liền chỉnh xong tất cả, lại nhét máy vào tay anh. Anh nhìn cô, nhưng không cầm lấy máy chụp hình. "Adam?" Cô lo lắng. "Chỉ là nhấn một nút thôi mà." Anh nói. "Em..." Sắc mặt cô trắng bệch. "Em xem." Anh đứng phía sau cô, cầm lấy đôi bàn tay đang cứng ngắt và run rẩy, đưa ông đến đến tầm mắt cô, ở bên tai cô nói nhỏ: "Cứ xem nó như màn hình ti vi thu nhỏ đi." "Đừng như vậy..." Cô nhìn đi chỗ khác, khủng hoảng nghĩ muốn rút tay về. Anh bình tĩnh cầm tay cô, không cho cô né tránh, chỉ nói nhỏ bên tai cô, "Những cô bé kia đang đợi. Em chỉ cần nhìn họ một cái xác định về mặt đang tươi cười sau đó nhấn nút này là được." Mặt Đường Lâm trắng bệch, biết máy cô bé phía trước đã cười mãi cả quai hàm, chỉ nhìn một cái sẽ không có chuyện gì, đúng anh nói không sai chứ coi như là đang xem ti vi đi. Hít sâu, cô nhìn về phía những nữ sinh kia thông qua màn hình máy chụp hình, một cô bé trong nhóm vì đợi lâu quá nên định ngồi xuống ai ngờ lại bị té ngã khiến cả nhóm bật cười, cô bé kia mặt đỏ tai hồng vội vàng đứng lên. Về mặt của bọn họ tương đối tốt, chờ khi Đường Lâm phát hiện điều đó thì cô đã theo bản năng chụp liên tục được vài tấm. Đường Lâm kinh ngạc nhìn phản ứng của mình, hốc mắt cô hơi đỏ, bên tai lại nghe được lời khen của Adam: "Chụp thật tốt." Các cô bé lại tạo dáng khác, áy náy nói: "Thật xin lỗi, cô có thể chụp cho bọn tôi thêm tấm nữa không?" Lần này cô nhắm đúng ngay tiêu cự rồi nhấn nút shutter không hề chần chừ một giây phút nào. Các cô bé nói cảm ơn với cô xong liền vội vàng chạy lên xe du lịch. Nhìn những bóng lưng không biết buồn lo kia, Đường Lâm thấy mũi cay cay, Adam đưa tay ôm cô vào người, cô vòng tay ôm lấy hông anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào lồng ngực anh. "Xin lỗi." Anh xoa xoa đầu cô thì thảo nói. Cô không nói gì chỉ lắc lắc đầu. Adam hôn lên tóc cô, im lặng ôm cô. Từng mảnh tuyết li ti rơi xuống, anh vẫn đợi đến khi tâm trạng cô ổn định lại, sau đó mới nắm tay cô cùng bước đi dưới ánh đèn đường. Lại qua mấy ngày nữa, bệnh của cô không dấu hiệu tái phát làm anh yên tâm, nhưng anh vẫn ở lại nhà cô, nên mỗi ngày đồ dùng của anh cũng thêm từng món, trên bàn có máy tính của anh, trong tủ quần có thêm áo sơ mi của anh, trong phòng tắm có thêm đồ dùng cá nhân của anh, trong tủ chén có loại cà phê anh thích, anh thậm chí còn mang cả tạ tay (dụng cụ thể thao, làm bằng sắt hoặc gỗ, hai đầu hình tròn, phần giữa nhỏ, cầm tay để thực hiện các động tác) đến đó. Đột nhiên, cô cảm thấy căn phòng nhỏ đi rất nhiều, nhưng cô không để ý, cô thích nhìn anh đi qua đi lại trong phòng cô, thích nhìn anh làm việc. Chỉ cần nhìn thấy anh cô cũng thấy hạnh phúc. Chẳng qua cũng vì thế khiến cô sâu sắc cảm nhận được mình không làm việc. Cả ngày cô đều rảnh rỗi ngồi đọc tiểu thuyết, nấu đồ ăn cho hai người, thỉnh thoảng anh sẽ cùng cô ra ngoài, anh đã không còn bài xích ra ngoài như trước nữa, nhưng khi chạy bộ buổi sáng anh vẫn còn sợ hãi, cô không ép anh nên đổi thành cô đến phòng Gym trong nhà trọ anh để vận động, buổi chiều khi anh ngủ cô sẽ mang Kiều Khả ra ngoài đi dạo, đương nhiên họ sẽ không đi dạo trong công viên kia. Hình như dần dần anh đã quen với Kiều Khả, không biết từ khi nào anh đã không còn cứng người khi tiếp xúc với nó, nhưng là mỗi khi Kiều Khả đến gần anh thì anh sẽ nhũn mảy. Nhưng mà Kiều Khả lại rất yêu thích anh, luôn lượn vòng quanh anh, hướng anh lắc mạnh cái đuôi giống như nó đối với cô. Khi nhớ lại cảnh đó cô lại mỉm cười, ôm đồ mua từ siêu thị về, cô leo lên tầng sáu lấy chìa khóa mở cửa, đi đến phòng cất đồ vào vị trí của chúng. Ba giờ chiều, giờ này anh vẫn còn đang ngủ. Đúng rồi, Kiều Khả? Mỗi lần thấy cô về nó đều chạy ra chơi đùa với cô, sao lần này không thấy nó? Đường Lâm đi ra phòng khách, thức ăn của nó vẫn còn một nửa, cũng không thấy nó ngủ trên thảm nhỏ, trái lại cửa phòng ngủ lại mở một nửa. Không thể nào? Cô nhớ trước khi ra ngoài cửa không đóng mà, vốn định chờ đợi Adam còn chưa phát hiện ra nó sẽ bảo nó ra ngoài, ai ngờ lại nghe thấy tiếng máy sấy, anh không có ở trên giường mà ở trong phòng tắm. Không thấy bóng dáng Kiều Khả trong phòng, cô cảm thấy kỳ lạ liền nghe thấy tiếng anh: "Không nên lộn xộn, mày cái con chó ngu ngốc này..." Cô hơi sững sờ, đi đến cửa phòng tắm, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chỉ thấy anh ngồi trên sàn phòng tắm, một tay cầm máy sấy một tay cào cào bộ lông ẩm ướt màu vàng của Kiều Khả, thay nó sấy khô lông. Trên sàn là dầu gội đầu sữa tắm chuyên dụng dùng cho chó và đôi bao tay, còn có khăn lông lớn cô mua cho Kiều Khả. Vì bộ lông ẩm ướt nên Kiều Khả cảm thấy khó chịu, nó giữ giữ bộ lông của mình làm nước bắn lên người Adam, Adam lại nằng nặc vài câu, nó mới ngoan ngoãn nằm úp sấp trên sàn để anh sấy khô cho nó. Lần này cô nhìn đến ngây người. Anh thế nhưng lại tắm cho Kiều Khả! Anh còn sấy khô cho nó! Anh vừa đi chuyển máy sấy trong tay vừa nói nhảm với nó vài câu, sau đó dùng tay còn lại cào chỗ lông dính vào nhau ra sấy khô, anh cầm chân trước của nó lên sấy khô, sau đó ra lệnh cho nó đuôi chân, Kiều Khả lộ ra vẻ mặt vô tội mặc anh xoay tới xoay lui. Khi anh muốn nó nằm xuống, sấy khô dưới cổ cho nó gió nóng thổi tới làm nó rất thoải mái liền nhắm mắt lại ngáp to một cái. Cảnh tượng như vậy rất ấm áp rất đáng yêu, cô không nhịn được liền cười, cô xúc động có chút ngửa tay muốn chụp lại cảnh này. Từ ngày đó trở đi cô không có mở cái rương đựng máy chụp ra, có lẽ nhấn nút shutter dễ dàng hơn so với tưởng tượng của cô nhưng trong lòng cô vẫn chưa chuẩn bị tốt, dùng máy chụp hình giúp những cô bé kia chụp ảnh là một chuyện, nhưng muốn cô chụp hình một cách chuyên nghiệp lại là chuyện khác. Nhìn anh và Kiều Khả, cô suy nghĩ một lúc lâu, có lẽ cô nên thử một lần. Nếu đối tượng là anh... là anh và Kiều Khả... Không nghĩ nhiều, khi dừng khí này còn chưa biến mất, cô xoay người mở tủ quần áo ra, lấy ra chiếc rương màu đen. Cái rương này khi đã đóng kín thì không thấm nước, cô ngồi trên mặt đất mở khóa rương ra, lúc trước vì phòng phòng ẩm nên cô đặt túi vải bông ở trong rương, cô còn đặt chất chống ẩm bên trong bên trong túi vải bông, tuy gần nửa năm cô không đựng vào những thiết bị chụp hình này, nhưng cô vẫn thay chất chống ẩm theo định kỳ. Lấy túi vải bông ra phía dưới có tấm plastic bọt biển ngăn cách không gian, bên trong là máy chụp hình cô yêu nhất, và các loại ống kính, giá ba chân, đèn flash, đồng hồ đo ánh sáng, phim, pin, dụng cụ vệ sinh hay dùng. Khẽ vuốt máy chụp hình màu đen, cô hít sâu, cầm lấy nó thay ống kính có cự ly từ tám mươi lăm milimet thành một trăm lẻ năm milimet, cô không muốn anh biết cô chụp ảnh, cô muốn lưu lại về mặt tự nhiên nhất của anh. Lâu

lắm rồi cô không đụng đến nó, cô tưởng rằng động tác của mình sẽ vụng về nhưng cô lại rất thuần tay thay xong ống kính, bỏ phim và pin vào máy. Cảm lấy máy chụp hình sau đó đứng lên đi về phía cửa phòng tắm, Adam vẫn đang giúp Kiều Khả sấy lông, nó nằm chổng vó trên mặt đất, đầu của nó cọ cọ lên mu bàn chân anh, bởi vì âm thanh máy sấy lớn nên anh không có chú ý đến sự tồn tại của cô. "Mây dăm chảy nước miếng lên cằm tao, ta liền dằn mây một trận." Anh hí hất uy hiếp nó, nhưng không đẩy đầu nó ra vẫn tiếp tục sấy lông trên bụng nó. Kiều Khả không để ý anh giả bộ hung ác, chỉ thè lưỡi ra thò, cái đuôi đung đưa, giống như bông lúa trong gió. Dáng vẻ của nó thật buồn cười, Adam không nhìn được cũng mỉm cười. "Ngu ngốc." Anh gãi gãi cằm nó, mỉm cười lắm bầm. Anh lại cười rồi. Đường Lâm hơi kinh ngạc, cô phản xạ theo quán tính giờ máy chụp hình lên điều chỉnh tiêu điểm sau đó chụp liên tục vài tấm anh và nó. Điều khiến cô kinh ngạc là anh muốn nó đứng lên để sấy lông trên lưng nó, khi đó bỗng Kiều Khả tiến lên trước mặt anh, há mồm thè lưỡi liếm mặt và miệng anh. Adam hoảng sợ cả người lùi về sau né tránh nhưng Kiều Khả tưởng rằng anh đang đùa với nó, vui vẻ nhào tới liếm lên mặt và miệng anh khiến mặt anh dính đầy nước miếng của nó. "Đù rồi... con chó ngu dốt... ha ha ha... đáng ghét... đừng liếm mặt tao nữa... ha ha ha... rất ngứa đó... ngậm miệng lại... ha ha ha..." Đường Lâm cảm máy chụp hình xem đến mắt choáng váng lại tự động chụp thêm vài tấm. Anh bị liếm đến nổi bật cười, thật vất vả mới bắt được nó, liền ôm nó ngồi xuống nói: "Con chó ngu ngốc, nói mây đừng liếm nữa mây vẫn cứ liếm, tao cũng không phải là cục xương." Kiều Khả bày ra vẻ mặt vô tội nhìn anh, dùng đôi mắt to tròn đen lay láy nghe anh răn dạy. Biểu tình đáng yêu của nó khiến Adam khề trưng mắt, hai bàn tay to bung lấy đầu nó, tiến đến trước mặt nó nói: "Mây đừng tưởng rằng bày ra vẻ mặt này sẽ hết chuyện!" Ai ngờ Kiều Khả thừa dịp anh lại gần lại liếm anh một cái, Adam không kịp trở tay lại được thêm một cái liếm. Mặt anh toàn nước miếng của nó, lúc này Đường Lâm không nhìn được nữa liền cười ra tiếng. Anh ngẩng đầu thấy cô, trong nháy mắt mặt liền ửng hồng. "Đều do con chó ngu ngốc của em hại, em còn cười nữa!" Anh vẫn ngồi dưới đất, khuôn mặt ửng hồng khó chịu nói. "Thực xin lỗi..." Cô che miệng lại, cố nín cười nhưng lại không nhịn được, "Xin lỗi... ha ha ha..." Thấy cô cười gập cả lưng anh nheo mắt lại, không cam lòng một mình mình chịu nhục liền kéo cô qua giữ chặt cô trên mặt đất. Kiều Khả thấy thế vui mừng như điên, chứ thế hai người một chó nháo thành một đoàn, Đường Lâm cũng bị Kiều Khả liếm trên mặt toàn nước miếng. "Oa a, Kiều Khả, chờ một chút, máy chụp hình của tao! Đừng liếm tao! Kiều Khả..." cô kêu liên tục, cảm máy chụp hình giờ lên cao, hướng anh cầu cứu, "Adam!" Thấy cô chặt vật giống mình, anh cười ra tiếng, lúc này mới thay cô bảo vệ máy chụp hình kia, nhanh chóng đứng lên cũng kéo cô đứng lên cùng anh. Nụ cười trên mặt anh khiến tim cô đập loạn, trong nháy mắt cô biết mình yêu anh. Trong phòng tối, Đường Lâm mở máy chụp hình lấy phim ra dùng nước rửa phim để rửa ảnh. Ngâm trong nước rửa phim, ảnh từ từ hiện lên trên giấy, cô dùng kẹp lấy chúng ra rồi treo lên một sợi dây trên không trung. Sau khi rửa hết nước miếng của Kiều Khả cô lại chụp cho nó vài tấm, lần này động tác không hề lỏng lẻo, những thứ này giống như giống như thói quen đã trở lại. Adam không muốn để cho cô chụp mình, nhưng Kiều Khả lại tạo dáng rất tốt. Giấy ngâm trong nước rửa hiện lên hình của Kiều Khả và Adam, chính là lúc anh bung mặt nó để cảnh cáo, tiếp theo là anh bị nó liếm mặt, cô xem từng tấm một, môi hồng bất giác mỉm cười. Lúc chụp hình Adam và Kiều Khả cô tưởng rằng sẽ thấy ánh mắt trống rỗng của đứa bé thông qua ống kính, nhưng tiếng cười của Adam và Kiều Khả hoạt bát đã làm cho hình ảnh đứa bé kia nhạt dần. Cô biết mình vẫn nhớ đứa bé trai kia, mẹ của nó còn có thôn xóm yên tĩnh kia, có lẽ cả đời cô khi cầm máy chụp hình lên đều nhớ tới, nhưng nó lại khiến cô quý trọng những thứ hiện tại hình đang có. Nhìn anh tươi cười sáng lạng trong tấm ảnh ngực cô cảm thấy ấm áp. Anh vươn tay ôm cô, kéo cô dựa vào lồng ngực của mình để tránh gió, cũng cấp thêm dũng khí để cô đối mặt với sự không hoàn mỹ của chính mình. Chúng ta là người mà người vốn không hoàn mỹ... Âm thanh của anh còn vang vọng bên tai cô, cô cảm thấy chua xót nhưng nụ cười trên môi vẫn không biến mất. Rửa xong hình cô ra khỏi phòng tối, lại thấy anh lấy Long Miêu làm gối nhắm mắt nằm trên ghế sofa, một bàn tay buông xuống đặt trên người Kiều Khả nằm bên sofa cả hai đều gáy o o. Lúc hoàng hôn cô đều đã quen với việc người đàn ông này và con chó kia đều ngủ. Cô im lặng không một tiếng động đi đến, muốn gọi anh quay lại phòng ngủ, nhưng thấy anh ngủ ngon như vậy bàn tay lại dừng trên trán anh. Ngón tay nhẹ nhàng di chuyển, cô cúi người nhìn anh lưu luyến cảm xúc trên mặt anh. Hô hấp của anh vẫn cứ đều đều, không hay biết gì. Người đàn ông này... cho dù ngủ cũng khiến cô động tâm. Cô mê mẩn nhìn anh muốn lưu lại dáng vẻ này của anh, cô lưu luyến rút tay về, lén lút xoay người rời khỏi, trở lại phòng tối lấy máy chụp hình, len lén chụp lại dáng vẻ khi ngủ của anh rồi sau đó đi về phòng ngủ lấy cái chăn mỏng đắp cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gỗ Theo Đuổi Cô Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Chuông cửa vang lên, Đường Lâm đi mở cửa. Ngoài cửa có ba người cũng là da vàng tóc đen như cô, trong đó có hai người cô không biết, còn một người chính là chị dâu của Adam. "Hi, xin chào." Cô gái kia cười nhạt, "Tôi là Bạch Vân, là chị dâu của Adam." Đường Lâm tò mò, tại sao cô gái này lại đến đây, nhưng vẫn quay lại mỉm cười với cô ấy, "Xin chào tôi là Đường Lâm." "Xin lỗi vì đã quấy rầy cô, xin hỏi có phải Adam đang ở đây không?" "Anh ấy đang ở trong phòng ngủ." Cô lui ra để ba người họ tiến vào. "Các cô vào nhà ngồi đi, để tôi đi gọi anh ấy." "Ừ ừ." Bạch Vân mở miệng ngăn cản Đường Lâm, "Nó... Ách..." Đường Lâm dừng lại, nhìn cô ấy, nghĩ rằng cô ấy muốn nói gì thì thấy cô ấy nhú mày, cười xin lỗi với cô, lặp lại: "Ừ ừ." Sau đó cô ấy nhìn về cô gái có dáng người hơi cao bên cạnh, dùng tiếng Trung hỏi: "Ninh Ninh, nó đang ngủ, có nên để cho nó ngủ tiếp không?" Đường Lâm xém chút nữa bật cười, cô còn tưởng có chuyện gì nghiêm trọng. Cô ho nhẹ hai tiếng, che giấu ý cười dùng tiếng Trung nói: "Khụ ừ, cô có thể nói tiếng Trung cũng được, tôi hiểu được. Bên ngoài rất lạnh các cô có muốn vào nhà ngồi một chút không?" "Oa, cô là người Trung Quốc sao?" Một cô gái có khuôn mặt ngọt ngào, đi theo cô vào phòng trưng lớn mắt nói: "Anh văn của cô rất chuẩn nha." "Ừ!" Cô mỉm cười gật đầu, sau khi các cô ấy vào nhà Đường Lâm rót trà mời họ, giải thích: "Năm mười tuổi theo đã di dân theo cha mẹ qua đây, cho nên không khác người sinh ở đây là mấy." "Cám ơn." Bạch Vân nhận ly trà tỏ vẻ tò mò hỏi: "Quê cô ở đây?" "Hongkong. Ba tôi là người Trung Quốc, mẹ tôi là người Đài Loan, tôi sinh ra ở Hongkong, sau này vì công việc nên gia đình di dân sang Mỹ." Cô vừa nói vừa đưa trà cho cô gái nhìn có vẻ khờ, đôi phương gạt đầu với cô rồi uống. "Vậy cô cũng rất lợi hại nha, ở đây nhiều năm nhưng tiếng Trung của cô vẫn rất tốt." Người thứ ba là một cô gái tương đối hoạt bát, vẻ mặt bội phục nhìn cô nói. "Người trong nhà tôi vẫn nói tiếng Trung." Đường Lâm đưa trà cho cô ấy rồi giải thích. "Nếu là tôi, tôi đã sớm quên rồi." Cô ấy bật cười, sau đó giống như nghĩ tới gì đó, cô ấy bung lưng trà, nở một nụ cười ngọt ngào nói: "A, đúng rồi, tôi đã quên giới thiệu, tôi tên là Kha Xảo Oa cô gọi tôi là Oa Oa được rồi, tôi cũng là chị dâu của Adam, chồng tôi là Alex, chồng tôi là con thứ ba, còn cô ấy là Âu Dương Ninh Ninh gả cho con thứ tư là Hawke, chúng tôi đều từ Đài Loan tới nha." Cho nên ba cô gái này đều là chị dâu của Adam? Cô biết Hawke và Alex, hai người này là hai người đã ăn hiếp Adam, nhưng Adam từng nói với cô trong nhà anh ấy còn một người gọi là Lam Tư. Đường Lâm hơi sững sờ một chút, không nhìn được nhìn Bạch Vân hỏi: "Chồng cô là Lam Tư sao?" Bạch Vân nghe vậy liền phun trà trong miệng ra, vội vàng để ly xuống đưa tay che miệng lại, Đường Lâm thấy thế vội đưa khăn giấy cho cô ấy. "Bạch Vân lấy Lam Tư? Làm sao có khả năng?" Oa Oa kêu lên, buồn cười hỏi: "Tại sao cô lại cho là như vậy?" "Khẩu mà nghe thấy nhất định sẽ tức chết." Ninh Ninh nhú mày, đáy mắt hiện lên tia gian xảo. Sau khi thở lại bình thường, Bạch Vân vừa bắt đầu dĩ vãng vừa buồn cười nhìn Ninh Ninh, "Em

không nói với anh ấy thì anh ấy sẽ không biết." "Cho nên cô không phải..." Đường Lâm không cần câu trả lời cũng biết mình đã nhầm lẫn, cô lúng túng nói: "Xin lỗi, bởi vì anh ấy rất ít nhắc đến chuyện trong nhà, tôi cho rằng anh ấy chỉ có ba người anh trai." "Không sao." Bạch Vân lắc đầu ý nói cô không cần để ý. "Chuyện của Khẩu hơi đặc biệt, từ nhỏ anh ấy đã không sinh hoạt chung với họ." "Tổng cộng anh ấy có mấy người anh?" Đường Lâm tò mò hỏi. "Tính cả Adam thì có tổng cộng năm người." Oa Oa giương mi lên, một tay chống cằm, "Anh cả Khẩu Thiên Ngang, anh hai Lam Tư, anh ba Alex, anh tư Hawke, Adam là nhỏ nhất nhà." Cho nên anh có ba người chị dâu, lần này đã đến đây ba người rồi. Cô hơi nghi hoặc nhìn ba cô gái hoàn toàn bất đồng trước mặt, chần chờ nói: "Các cô..." Cô còn chưa nói hết câu, Kiều Khả từ trong phòng ngủ đi ra, đến ban công uống nước của nó, sau đó há mồm thè lưỡi cong người đuổi cái lưng mồi của nó. "Cô nuôi chó?" Oa Oa trừng lớn mắt, kêu lên. "Ach..." Đường Lâm bị cô ấy làm cho hoảng sợ, ngược lại Kiều Khả vẫn ung dung đi đến gần họ sau đó lướt qua họ đi vào trong phòng. "Cô mới vừa nói Adam đang ở trong phòng ngủ?" Âu Dương Ninh Ninh ngồi thẳng người, nhìn cánh cửa đang mở một nửa kia hỏi. "Đúng vậy." Đường Lâm gật đầu tỏ vẻ nghi ngờ. "Nó đang ở trong phòng kia?" Bạch Vân đưa tay chỉ vào căn phòng mà Kiều Khả đang đi vào. Đột nhiên, Đường Lâm biết tại sao các cô ấy lại có phản ứng này rồi, cô mỉm cười giải thích, "Anh ấy đã không còn sợ chó nữa rồi." "Không phải sợ?" Oa Oa trừng mắt. "Là không thích." Ninh Ninh nhún mày tiếp lời. Khóe môi Đường Lâm chứa ý cười, sửa lời nói: "Ừ, là không thích, nhưng bây giờ anh ấy thích rồi." "Thật hay giả?" Về mặt Oa Oa hoài nghi, vẫn nhìn chăm chú cánh cửa kia. "Không nghe thấy nó rống chắc là thật rồi." Ninh Ninh buồn cười nói. "Hôm trước anh ấy còn tắm cho Kiều Khả tôi thấy cũng giật mình." Đường Lâm vừa nói xong, ba cô gái liền quay đầu lại nhìn. "Adam tắm cho nó?" Bạch Vân kinh ngạc hỏi. "Adam mỗi lần thấy chó liền lùi ba bước khi về nhà cũng không chịu ra khỏi phòng." Mắt hạnh tròn lên, hai tay Oa Oa đặt trên bàn cả người nghiêng về trước, "Cô chắc canh chứ?" "Ừ!" Đường Lâm mỉm cười gật đầu. "Từ từ, từ từ!" Âu Dương Ninh Ninh nhắc tay kêu lên, trừng cô hỏi: "Chúng ta đang nói về cùng một người sao?" "Đúng vậy, chắc chắn là làm người rồi!" Oa Oa lấy cùi chỏ hất hất Bạch Vân, nhỏ giọng hỏi: "Bạch Vân, chị xác định đây là địa chỉ ba nói sao? Hay là chỉ trùng tên thôi?" "Đúng là căn nhà này mà." Bạch Vân nhìn Oa Oa, cũng nhỏ giọng nói lại: "Trừ khi Ban Đồn nói sai địa chỉ cho cha." "Các cô chờ một chút." Nghe được các cô ấy thì thầm, Đường Lâm đứng lên, đi đến phòng tối lấy mấy tấm hình Adam tắm cho Kiều Khả ra để họ xem, "Này." Bạch Vân ngồi ở giữa đưa tay nhận lấy, ba cô gái chụm đầu lại một chỗ, vừa nhìn thấy những tấm hình kia liền rít lên tiếng. "A, đây đúng là Adam mà!" "Con chó này thật đáng yêu!" "Thật không thể tin được đầu gối Adam lại có vẻ mặt như thế!" "Con chó này thật hưởng thụ nha!" "Ha ha ha ha, trời ơi, tấm này thật buồn cười..." "Ah?" "A, xin lỗi, tấm này không phải..." Ba cô gái yên tĩnh lại, Đường Lâm vừa thấy tấm hình trên tay Bạch Vân liền đỏ mặt, tấm hình đó chính là tấm hình cô chụp lúc Adam ngủ, thấy vẻ mặt ám muội của ba người mặt Đường Lâm càng đỏ hơn. "Cô thương Adam sao?" Bạch Vân dịu dàng hỏi. "Tôi..." Sao lại hỏi cô cái này? Vừa rồi thung vừa lúng túng, đỏ mặt không biết nói gì. Bạch Vân mỉm cười, cũng không miễn cưỡng Đường Lâm phải trả lời, chỉ trao đổi ánh mắt với Ninh Ninh và Oa Oa. Xác định mọi người đều nghĩ giống nhau, Bạch Vân nhìn về phía Đường Lâm, mỉm cười nói: "Chúng tôi có việc muốn nhờ cô." "Nhờ tôi?" Cô ngẩn ngơ, cô với ba người này ngày hôm nay mới gặp lần đầu tiên, các cô ấy không chỉ hỏi vấn đề quá trực tiếp, còn có chuyện muốn nhờ vả cô? "Đúng." Vẫn luôn không nói nhiều Âu Dương Ninh Ninh nhìn thẳng cô nói, "Chúng tôi có chuyện muốn nhờ cô." "Nếu như là có nói, tôi nghĩ rằng có thể." Oa Oa hơi nghiêng đầu, tâm tình khoái trá nhìn cô nói. Nhìn ba cô gái trước mặt, Đường Lâm cảm thấy mình sắp hồ đồ rồi. Đường Lâm biết anh họ Bart nhưng lại không nghĩ rằng anh là con của Phú Khả Dịch Quốc George- Bart. Khi ba chị dâu của anh nói cho cô biết, cô mới hiểu được, người đàn ông này không chỉ viết lập trình, mà anh còn làm chủ một công ty, nhưng chỉ trên danh nghĩa mà thôi, bởi vì anh thích viết lập trình chứ không thích kinh doanh, một tuần anh chỉ đến công ty một ngày, chính là ngày thứ sáu thần bí. Cô không biết mình muốn gì nhưng đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô trở nên rất lớn. Vốn cô chỉ biết anh bán lập trình của mình có chút tiền, cho nên thuê căn nhà kia và bên trong có những thiết bị đắt tiền, nhưng bây giờ chỉ sợ không phải anh chỉ có chút tiền mà thôi. Việc các cô ấy nhờ cũng không phải việc gì lớn. Các cô ấy muốn cô khuyên Adam về nhà ở qua lễ Giáng Sinh. Chuyện này xem ra rất đơn giản, nhưng khi thực hiện thì còn khó hơn trời. "Cha và Adam có sự khác biệt (giữa hai thế hệ)." Bạch Vân nói. "Lão đầu tử kia đều có sự khác biệt với các con của ông ấy." Ninh Ninh tròn mắt nói. "Đừng nói như vậy chứ, em cảm chị cảm thấy thật ra George cũng không có lỗi trong việc này." Oa Oa nói đỡ cho cha chồng. Bạch Vân cười cười, tiếp tục nói: "Tôi không biết cô có biết hay không, nhưng Adam sợ... không thích chó là có nguyên nhân." "Tôi biết." Đường Lâm nhẹ giọng nói, "Anh ấy có nói với tôi." Bạch Vân nhún mày, cả cái này Adam cũng nói, sợ rằng Adam đã có tình cảm với cô ấy rồi, như vậy chuyện này sẽ dễ dàng hơn. "Cô đã biết vậy là tốt rồi." Oa Oa ngồi thẳng người, "Mùa thu năm ngoái tôi cưới Alex, lễ Giáng Sinh tôi với Alex và cặp đôi song sinh trở về đại tràch ăn Tết thì không cần thận... Ách, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn." "Ngoài ý muốn?" Đường Lâm sững sờ. "Lễ Giáng Sinh, không phải đều phải tặng quà sao? Tôi nghe Alex nói Adam một mình ở Seattle này, ngay cả người giúp việc cũng không có, cho nên mới đưa cho nó... Ách... Cái kia..." Oa Oa lúng túng cười. "Cái nào?" Đường Lâm nghe không hiểu nên hỏi lại. "Cô ấy tặng Adam một con chó nhỏ." Ninh Ninh tươi cười nói, "Vì muốn làm cho nó kinh ngạc, lại đặc biệt đợi khi nó ngủ để con chó nhỏ kia lên giường của nó, chuyện gì xảy ra sau đó cô có thể tưởng tượng được." "Cái gì?" Lần này cô thật sự ngờ rồi. "Tôi không có ý, tôi cũng không biết nó sợ chó." Oa Oa lẩm bẩm nói: "Người ta cũng chỉ có ý tốt mà thôi, ai biết Alex khi còn bé lại xấu tính như vậy." "Khi còn bé Alex và Hawke cũng làm như vậy với nó, nhưng họ không thả chó nhỏ mà thả Doberman căn cửa, to lớn dữ dằn." Ninh Ninh tức giận nói: "Khi đó Adam mới năm, sáu tuổi tình dục lại nhìn thấy con chó kia liền sợ chết khiếp, nghe nói nó muốn động cũng không dám động, cứ nhìn chăm chăm con chó kia, mãi đến khi quản gia không nhìn thấy nó liền đến phòng nó tìm mới phát hiện. Tóm lại tuy là con chó nhỏ nhưng khi nó tỉnh lại thiếu chút nữa là phát điên." Oa Oa thở dài nói: "Khi đó căn bản tôi không biết mình làm sai điều gì, Adam cứ tưởng là do Alex và Hawke làm, ngày đó sau khi tranh cãi với bọn họ, liền dọn đồ quay về Seattle ngay trong ngày, cho nên tôi không có cơ hội giải thích với nó. Sau đó tôi mới biết những chuyện mà Alex và Hawke làm với nó khi còn bé, nhưng khi tôi gọi điện cho nó, ngoài mặt thì nó chấp nhận lời xin lỗi của tôi, nhưng sau đó nó cũng không trở về Los Angeles nữa, nên chúng tôi đoán lễ Giáng Sinh năm nay nó cũng không trở về ăn tết." Lo lắng, xoa hai tay vào nhau Oa Oa làm ra vẻ đáng thương nhìn Đường Lâm nói: "Tôi biết mới trước đây Alex làm rất nhiều chuyện không tốt với Adam, nhưng sau này anh ấy cũng hối hận rồi, chỉ là không mở miệng nói lời xin lỗi được, chuyện cũng đã qua nhiều năm, tình cảm anh em bọn họ cũng tốt hơn rất nhiều nhưng chỉ vì chuyện này mà cãi nhau. Ngoài miệng nó nói không có gì nhưng thực ra nó rất để ý." "Hawke cũng thế." Ninh Ninh hít sâu nói: "Anh ấy vẫn cực kỳ để ý những việc mình đã làm với Adam, nhưng tình cảm của anh ấy với Alex cũng tốt, một bên là tình cảm của người anh trai tốt một bên là lòng áy náy với em trai, lần này anh ấy bị kẹt ở giữa tâm trạng rất tồi, Hawke không có biện pháp khắc phục chuyện này liền tìm đến tôi, tôi cũng sắp bị phiền chết rồi." Bạch Vân bắt đầu dĩ cười cười, nhìn Đường Lâm nói: "Chuyện là như vậy, Adam vẫn không có trở lại Los Angeles, cha tức giận tới mức muốn đến đây bắt nó, nhưng ông ấy lại bị bệnh tim, ở cùng chỗ với Adam cũng không tốt lắm, tôi sợ ông ấy vừa tới lại tranh chấp với Adam, cho nên chúng tôi mới đến đây. Nếu có thể chúng tôi hi vọng cô có thể khuyên Adam quay lại Los Angeles qua lễ Giáng Sinh, đến lúc đó anh em bọn họ ở cùng một chỗ, có một khởi đầu còn hơn cứ để chuyện này ngày càng khó giải quyết." Đường Lâm dờ khóc dờ cười nhìn các cô ấy, thật lâu sau mới nói: "Các cô đã quá coi trọng tôi rồi... tôi cùng anh ấy... mới biết nhau không lâu, anh ấy làm sao có thể nghe tôi khuyên?" "Sẽ không đâu, cả nguyên nhân khiến nó sợ chó nó cũng nói với cô, nếu không phải nó thích cô chắc chắn nó sẽ không nói, bình thường nó rất để ý chuyện này. Mà cô xem, nó ở cùng cô, cũng không còn sợ chó nữa, còn có thể tắm cho chó nữa." Oa Oa cầm tấm hình trên bàn lên lắc lắc, bày ra vẻ mặt cầu xin giúp đỡ, "Làm ơn! làm ơn! Chỉ cần cô đi nói một chút thôi... nếu như là lời của cô, nói không chừng..." "Các chị ở đây làm cái gì?" Một giọng nói khàn khàn bất mãn rống lên, cắt đứt lời của Oa Oa. Bốn cô gái trong phòng khách hoảng sợ, ríu rít quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Adam đứng ở cửa phòng, đầu tóc rối bời, vẻ mặt khó chịu cực kỳ. "Hi, Adam." Bạch Vân bình tĩnh mỉm cười, "Bọn chị đến thăm em nha!" Anh không nói hai lời, liền đuổi toàn bộ họ ra ngoài. "Àm" cửa chính bị anh đóng mạnh lại trước mặt ba cô gái, Đường Lâm kinh ngạc nói: "Adam đừng như vậy, Bạch Vân họ cũng không có ác ý." "Không có cũng do họ nói." "Em không biết lòng dạ anh lại hẹp hòi thế đấy." Cô nhún mày dịu dàng nói. "Bây giờ em mới biết." Anh lạnh lùng nói. "Anh..." Cô á khẩu, thật lâu sau mới nói: "Dù sao họ cũng là chị dâu của anh." "Vậy thì sao?" Anh tức giận vì cô nói thay cho

ba cô chị dâu kia, liền thốt lên: "Mắc mớ gì tới em?" Đúng vậy, liên quan gì đến cô? Cô đã bị nhóm chị dâu của anh làm cho lú lẫn rồi, cho nên mới cho rằng anh thích cô... tự cho mình cái quyền có thể quan tâm đến anh. Mắc mớ gì đến em? Âm thanh lạnh lùng của anh vẫn còn vang vọng trong không khí, từng chữ từng chữ một lọt vào tai cô, Đường Lâm không biết phải nói gì, nhìn biểu tình lãnh khốc của anh cô chỉ cảm thấy đau lòng. "Là lỗi của em, em không nên xen vào chuyện của người khác." Cô tự giễu cười cười, mở cánh cửa trước mặt anh ra, thản nhiên nói, "Chẳng qua đây là nhà em, người có quyền đuổi khách là em mới đúng, làm phiền anh cũng đi ra ngoài đi." Giống như bị cô tát một cái, anh không thể tin được trùng, "Em đuổi anh?" "Đúng." Nắm chặt tay cầm cửa, mặt không hề đổi sắc nói. Anh nghiêm mặt đứng tại chỗ trùng, ba cô gái kia vẫn đứng trước cửa, chẳng qua không có ai lên tiếng nói chuyện. Một giây sau, anh xoay người, cũng không quay đầu lại, bước nhanh ra khỏi nhà. Đường Lâm nhìn nhóm chị dâu của anh, nở nụ cười cứng ngắc khề gật đầu sau đó đóng cửa lại. Trán cô tỳ trên cửa, không tiếng động rơi nước mắt. Lòng cô đau quá, đau quá... Sau khi biết mình yêu anh cô không dám nói với anh, bởi vì sợ anh không đáp lại tình yêu đó, vốn cô không muốn nghĩ đến cuộc sống sau này, làm bộ như anh thật sự yêu cô mới đối xử dịu dàng với cô như vậy. Không biết Kiều Khả đã tới bên cô khi nào, nó liếm tay cô, ngửa đầu nhìn cô về mặt đau thương. Cô xoay người ngồi xuống, ôm lấy cổ nó, nhưng vẫn không ngừng rơi nước mắt. Không biết bao lâu sau, đèn nhà đối diện sáng lên, cô thấy anh đứng ở cửa phòng bếp, hai đút trong túi quần, về mặt cứng ngắc cách một con đường trùng mắt nhìn cô. Cả mặt cô đều là nước mắt, cô biết anh nhất định thấy được. Vốn cho rằng chỉ cần anh thích cô là đủ rồi, hiện tại mới biết được, lòng tham của cô quá lớn... Nhưng người đàn ông này không hiểu, khi anh chăm chú nhìn cô, "Tạch" một tiếng cô đưa tay tắt đèn đi, che giấu vẻ chật vật của mình, xoay người mang theo Kiều Khả vào phòng ngủ. Đang chết! Cô gái đáng giận! Khóc cái gì? Khóc có gì tốt? Rõ ràng cô mới là người đuổi anh về, tại sao lại ở bên kia khóc! Ầm. Anh đâm cựa cái lêm trên bao cát, bao cát phát ra âm thanh lớn. Nghĩ đến tối hôm đó cô dùng bộ dáng đó nhìn anh, giống như tát cả lỗi đều tại anh, anh liền nổi giận. Đã một tuần rồi, anh không tìm cô, vậy mà cô cũng biến mất không một tin tức gì. Có làm hay không? Anh cũng không làm gì, chẳng qua là đuổi những cô gái không lương tâm kia ra ngoài mà thôi, cô liền tức giận, không biết trong đầu cô đang nghĩ gì nữa! Ầm, ầm... Anh lại thực hiện một cú đâm móc, sau đó lại một cú đâm nữa. Con bà nó, đều tại mấy người kia làm hại! Rõ ràng trước đó anh và cô rất tốt, không biết những người kia nói gì với cô! Hại anh biến thành thần kinh, thần kinh. Phụ nữ đều là những kẻ điên! Ầm, ầm, ầm, ầm... Mồ hôi của anh rơi như mưa, cầm hận dùng toàn lực đâm vài cú, mỗi quả đâm đều khiến bao cát đung đưa rất mạnh. "Adam." Anh sững sốt, xém nữa là bị bao cát va vào mặt, anh nghiêng người tránh nhanh như chớp, nhìn lại, là Alex. Làm cái quỷ gì vậy? Mấy ngày nay mỗi người đều tùy tiện ra vào nhà anh, nhà anh sắp biến thành công viên rồi. Trời đánh, anh phải tìm người đổi toàn bộ khóa dưới lầu mới được. Bao cát vẫn đung đưa, anh vươn tay giữ nó lại, mặt không thay đổi hỏi: "Anh tới đây làm gì?" "Cùng đánh với đồ vật không có ý nghĩa, hay anh em ta thử so tài đi." Hỏi một đấng Alex trả lời một nèo, nhượng mày nói: "Em còn có bao tay không?" Adam mỉm cười nhìn anh, thật lâu sau mới lấy một đôi bao tay bên cạnh hộp tui ném cho Alex. Alex bắt lấy, cởi áo vest, áo ghi-lê và giày ra, sau đó thoát cả vạt để qua một bên vừa xắn tay áo lên vừa thản nhiên nói: "Hình như rất lâu rồi chúng ta chưa đánh quyền thi phải?" Là rất lâu, sau mười tám tuổi anh đã không còn đánh quyền với Alex rồi. Vì để bọn họ có thể tự bảo vệ bản thân, từ nhỏ lão già đã tìm người đến dạy bọn anh quyền anh, mấy anh em bọn họ sẽ cùng nhau đánh quyền, ngay từ đầu kỹ thuật của anh là kém nhất, trước đây anh vừa thấp lại vừa béo, luôn bị mấy người anh chơi đùa trên sân quyền anh, kết quả cuối cùng là anh luôn bị KO ngã xuống đất. Alex là lão cáo già thắng thua đều bắt anh đưa tiền đặt cược, sau đó sai khiến anh làm việc. Sau đó anh cố gắng để theo kịp họ, nhưng thủy chung đánh vẫn không thắng. Anh hận nhất Alex luôn bày ra bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái, giống anh ấy đánh thắng mình là điều tất nhiên. Đợt khi anh trưởng thành, cuối cùng thể trạng cũng tốt hơn nhưng người này lại đi du học, anh chưa từng có cơ hội báo thù, một lần cũng không có. "Anh muốn đánh cược cái gì?" Adam trừng Alex, lạnh lùng nói. "Anh thắng, em về nhà ăn Tết." Alex mang bao tay, cột chặt dây đai, nhìn anh nói: "Em thắng, tất cả đều nghe theo em, nếu em không muốn về, anh sẽ lo liệu chỗ lão già." Anh hơi híp mắt, đồng ý, "Được." Alex nhếch môi mỉm cười. "Em đã qua cái tuổi mười tám rồi." Adam nhìn thấy nụ cười của Alex liền cảm thấy khó chịu. "Anh biết!" Alex bước lên cái đệm, đi về phía anh, trên môi vẫn mỉm cười, "Đến đây đi." Đó là một tín hiệu, một quả đâm bay thẳng đến bên má phải của Adam, anh cúi đầu né tránh, bước chân di chuyển trên đệm vẫn rất nhẹ nhàng, nhanh chóng di chuyển quanh Alex. Adam bày ra thế phòng ngự, không vội truy đuổi Alex, quả đâm của Alex không có lực mạnh, nhanh tốc độ ra đòn lại rất nhanh, trước đây anh đã ăn không ít thiệt thòi dưới tay Alex. Chẳng qua bây giờ anh sẽ trả lại toàn bộ. *** Lúc nửa đêm, Adam nằm trên đệm, làm như không thấy bóng đèn sáng quắc trên trần nhà, toàn thân đều mồ hôi, thờ hờn hờn không ngủ. "Xin lỗi." Giọng Alex vang lên bên tai. Anh buồn bực không lên tiếng, thật lâu sau giọng nói khàn khàn vang lên, "Tại sao?" "Vi anh ghen tỵ với em." Alex cười khổ, "Charlotte có thể vì em mà ở cạnh lão già, còn Elise lại lựa chọn rời đi để anh ở lại một mình." Adam sững sốt, anh có nghĩ tới nguyên nhân nhưng không ngờ lại có một ngày chính miệng Alex thừa nhận, chứ đừng nói có thể nghe được lời xin lỗi của anh ấy. Nhất thời cảm thấy trong lòng rối loạn, anh im lặng một lúc mới nói: "Đó không phải lỗi của em." "Anh biết." Alex cười khan nói: "Chẳng qua lúc đó anh mới tám tuổi, mà còn bị chiều hư nữa." Alex ngồi dậy, nhìn một bên mặt Adam, thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Em có thể tha thứ cho anh không?" Adam nhìn anh ba đã dề đầu cười cổ mình nhiều năm, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, "Tại sao lại là bây giờ?" Alex hít sâu một hơi, ngập ngừng nói: "Anh vẫn muốn nói, chỉ là không biết mở miệng như thế nào, sau đó thời gian cứ trôi qua một năm lại một năm, anh chỉ có thể bồi thường cho em ở phương diện khác." Adam sững sốt, đột nhiên hiểu ra một chuyện, "Chuyện công ty là do anh nói với lão già và anh Lam Tư?" Alex chỉ cười, cũng không phủ nhận. Thì ra là do anh ấy, Adam vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao hai người kia lại ngoan cố như vậy, cho tới bây giờ vẫn không chịu nghe anh nói, tại sao lại thỏa hiệp đồng ý cho anh làm chủ trên danh nghĩa. Anh ngồi dậy trừng Alex, Adam biết mình nên nói cảm ơn với Alex, thế nhưng nhìn lại người ước hiệp mình nhiều năm, anh chỉ có thể trùng, thế nào cũng không thể nói ra miệng. "Thôi, huề nhau đi." Alex cười cười vỗ vỗ đầu vai anh, rồi đứng lên sau đó vươn tay về phía anh. Adam chần chờ một chút, mới đưa tay ra cầm lấy tay Alex, đến anh ấy kéo mình đứng lên. "Đang chết, thật sự anh đã già rồi!" Alex tự giễu lấy tay đỡ thất lưng của mình, nhìn anh lăm lăm bấm oản giận. "Anh đã hơn ba mươi rồi, em không thể xuống tay nhẹ một chút sao?" Adam trừng anh tức giận nói: "Trước kia anh xuống tay có khi nào nhẹ không?" Alex nghe vậy bật cười, "Nói đùa, thua dưới tay tiêu đệ như em rất khó coi, em có biết sức lực của em rất lớn không? Người thì nhỏ tuổi nhưng sức lực rất lớn giống như Man Ngưu, nếu anh không mạnh tay thì đã som thua dưới tay em rồi." Adam ngăn ra, bỗng nhiên lại bỗng nhiên lại hiểu thêm một chuyện, tại sao về sau người này không tìm anh đánh quyền nữa, hiển nhiên vừa bắt đầu anh ấy đã biết không bao giờ thắng được mình, cho nên khi nghĩ hè trở về nhà cũng tìm đến sách vở để tránh nguy cơ đánh quyền. Thật là... Anh biết trong mấy anh em, Alex là cáo già nhất, gian trá nhất! Adam rầu rĩ nghĩ vậy, nhưng khi Alex một cái lão đảo suýt ngã thì lại đưa tay ra đỡ. Alex khoác vai anh nhìn anh một cái, lại lộ ra nụ cười làm người ta chán ghét, anh không nhìn được nhíu mày, trong nháy mắt thật sự muốn đánh tên này ngã trên mặt đất không thể bò dậy được mới thôi. Chẳng qua cũng chỉ là nghĩ, anh vẫn không làm như vậy, như tâm tình anh vẫn rất vui, ít nhất mắt phải Alex cũng sung tím, mà lần này anh còn KO người này nữa chứ. Hiện tại nhớ tới, anh vẫn thấy sung sướng! Vừa rồi một tấm kia anh đã phát tiết hết oán hận nhiều năm trong lòng. Thôi, nghĩ đến điều này anh sẽ không so đo thiệt hơn với người này nữa. Adam đỡ Alex lên lầu trên, lấy miếng thịt bò trong tủ lạnh đưa cho Alex để anh đặt lên con mắt sưng to của mình. "Shit..." Alex đáp miếng thịt lên, đau đến nỗi mắng ra tiếng, anh ngửa đầu, dựa lưng vào ghế, dùng con mắt còn lại nhìn Adam, "Adam, nơi này của em có rượu không?" "Chỉ có Vodka." Adam cũng tê liệt trên ghế ngồi giống Alex. "Cho anh một ly được không?" Alex nói. "Anh uống say thì làm sao trở về được?" Adam không nhúc nhích nói. "Em không thể chứa chấp anh một đêm sao?" Alex cười khổ hỏi. "Nơi này của em không phải là khách sạn." Adam kêu lên, nhưng vẫn đứng lên, lấy bình rượu trong tủ ra, rót cho Alex một ly, "Này." Alex khẽ uống một hớp, nặc cho chất lỏng kia chảy vào cổ họng, từ từ thả lỏng cơ thể. Alex nhắm mắt lại thờ dài, hỏi Adam: "Em không về nhà qua lễ No-ell sao?" Adam lại trở về tư thế ban đầu, trừng mắt nhìn trần nhà, thật lâu sau mới nói: "Còn nói." "Oa Oa không có ý tặng em con chó kia." Tuy nhiên chuyện này đã nói qua một lần nhưng căn bản Adam không thèm nghe, Alex không nhìn được giải thích lần nữa, "Cô ấy không biết với lại anh cũng không biết cô ấy sẽ tặng em một chú chó." "Em hiểu." Adam nói. Alex im lặng một lúc, lại uống một ngụm rượu mới nói: "Em đừng trách bọn Oa Oa, các cô ấy chỉ lo lắng cho em mà thôi." Adam nghe vậy, nhìn không được trọn trùng mắt, "Là yêu nữ thích lo chuyện bao đồng thì

đúng hơn." "Cho là vậy đi." Alex bật cười. "Thật không biết anh thích chị ấy ở điểm nào nữa?" Adam hừ nhẹ một tiếng, nói thầm. "Rất nhiều không phải chỉ một điểm mà thôi." Khóe môi Alex chứa ý cười, nhíu mày nói, "Còn em? Anh nghe nói em cực kỳ thích vị tiểu thư ở đối diện." Adam cứng người, con tức đã lui gờ lại bật phát lên, hết sức khó chịu bật thốt lên: "Em mới..." "Adam!" Alex mở miệng cắt ngang lời anh, ngồi thẳng người, lấy miếng thịt trên mắt xuống cảnh cáo anh, "Đừng nói những lời khiến mình sẽ hối hận." Anh trừng Alex, im lặng dựa lưng vào ghế dựa. "Em thích cô ấy sao?" Alex nhìn về mặt vừa khoa chịu vừa ảm ức của em trai thì cảm thấy thú vị. Sắc mặt Adam càng khó coi, hai tay khoanh trước ngực một câu cũng không nói mà chỉ trừng Alex. "Có muốn biết vì sao cô ấy lại đuổi em ra khỏi cửa?" Alex nhíu mày hỏi. Mẹ nó, những cô gái kia lại × anh, tất cả đều miệng rộng. Adam cảm thấy xấu hổ, vừa giận vừa hờn, nhưng vẫn là... Chết tiệt vẫn là muốn biết tại sao. Anh không hiểu tại sao anh mới là đương sự trong cuộc lại không biết, nhưng Alex lại biết, nhưng cũng phải nói người này đã kết hôn hai lần, có lẽ anh ta thật sự biết nguyên nhân... Mẹ nó! Anh há miệng mấp máy môi, thật lâu sau mới ồm ồm nói, "Tại sao?" Alex mỉm cười, "Bởi vì, chỉ thích vẫn không đủ." "Có ý gì?" Adam nghe không hiểu, khó chịu hỏi lại. "Còn lại tự em nghĩ đi." Alex lại dựa vào lưng ghế, đặt miếng thịt lại lên mắt, tâm tình khoái trá nói: "Đúng rồi, vợ anh muốn anh chuyển lời đến anh, trước mắt Kiều Khả đang ở đại trạch em không cần lo lắng." Kiều Khả ở Los Angeles? Anh cả kinh, bật dậy, "Tại sao nó ở đó? Đường Lâm đâu?" "Ah, em không biết sao?" Alex bình chân như vại nói: "Bởi vì em làm người ta khóc, bọn Bạch Vân không yên tâm cho nên ngày hôm sau liền đến nhà tìm cô ấy, mấy người họ nói chuyện rất hợp nhau, sau đó Đường tiểu thư nói cô ấy nhận được một công việc chụp hình, cho nên mới nhờ Oa Oa chăm sóc con chó kia." Cô đi? Cô ấy thậm chí không nói một tiếng liền đi? Không đúng, chờ một chút, có phải Alex vừa mới nhắc tới công tác? Cô đi công tác? "Tạch" một sợi dây thành kính bị đứt, trong đầu Adam trống rỗng, không hiểu tại sao lại hoảng sợ, "Anh nói cái gì?" "Đường tiểu thư nhờ Oa Oa chăm sóc con chó kia." "Không phải câu này! Anh mới vừa nói cô ấy đi công tác?" "Đúng vậy, cô ấy mới nhận được một công việc, ngày hôm qua đã xuất ngoại." Cô mới cảm lại được máy chụp hình lại chạy đi công tác? Cô bị cảm mới khỏi không được bao lâu, nhưng cả đứng cũng không vững, vậy mà dám bỏ chạy đi công tác? Cô gái đáng chết kia mỗi lần đi không phải đến biên giới thì đến nơi hoang dã, thân thể cô yếu ớt như vậy làm sao có thể lên núi xuống biển, cô chết ở nơi nào có quỷ mới... "Nơi nào?" Mặt Adam mặt xám như tro, nắm chặt quần áo của mình hỏi: "Cô ấy chạy đi đâu công tác?" "Brazil và Peru." Đây mắt Alex hiện lên tia giao hoạt, mở miệng bỏ sung thêm: "Khu vực sông Amazon."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gõ Theo Đuổi Cô Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Biển mênh mông phản xạ ánh nắng mặt trời, ánh sáng rực rỡ màu vàng khiến người ta không thể mở mắt ra được. Cô ngồi ở mũi thuyền, lấy máy chụp hình ra, dùng vải sạch lau màn hình, lau thật sạch dụng cụ kiểm tiền của cô. Địa phương quý quái này bữa buồn chán vừa nóng, mặc dù thỉnh thoảng trên mặt sông sẽ có gió, nhưng gió thổi vào người mồ hôi lại nhễ nhại rất khó chịu, thuyền đi thẳng tới, bình thường chỉ khi nào thuyền đi ngang qua bóng của bụi dây leo thì mới thấy mát, chỉ là dưới bóng cây rất nhiều muỗi vằn và ruồi khiến người khác phải sợ hãi. Không lâu sau thuyền rời khỏi dòng chảy chính, ngoặt vào một nhánh sông, đi vào giữa rừng mưa nhiệt đới, thuyền ở trong dòng sông nhỏ nhỏ lên theo con sông lớn, rong rêu, và bèo cũng nhấp nhô dao động theo con sông đó. Đường Lâm lau sạch máy chụp hình liền cất các thiết bị vào trong rương, mới lắp phim đã thấy một con rắn xinh đẹp đang cuốn vào một cành cây khô, cô ra hiệu cho lái thuyền người Ấn Độ giảm tốc độ, để thuyền chậm chậm lướt qua nó. Cô từ các góc độ khác nhau liên tục chụp hình, đến địa phương này được vài ngày cô cũng chụp được trên trăm tấm ảnh từ thực vật đến phong cảnh. Nói thật chỗ cô đi công tác luôn luôn cực kỳ không thoải mái, nhưng mà nơi càng xa xôi càng ít người khai thác cho nên cảnh đẹp tự nhiên khiến con rung động. Một con vẹt xinh tươi rực rỡ bay lướt qua đầu cô, xem chút nữa là cô có thể bắt được nó, sau đó lại chụp hết một cuộn phim, cô lại đổi một cuộn mới. Cô luôn tận lực nắm bắt cơ hội chụp ảnh, cho dù bây giờ kỹ thuật của cô đã tốt hơn nhiều so với lần đầu tiên cầm máy chụp hình, nhưng mỗi lần cầm máy lên thì có thể chụp được bao nhiêu cô liền chụp, đó là theo thói quen nhiều năm kinh nghiệm khiến cô hiểu được, một tấm hình đẹp bình viễn không bao giờ ít, tấm này chụp từ góc độ này thì đẹp, có lẽ góc độ đó còn đẹp hơn, bây giờ ánh sáng tốt nhưng một giây sau ánh sáng sẽ tốt hơn. Nhánh sông nhỏ chảy sâu vào trong rừng rậm không thấy một tia mặt trời, phía trước có ánh sáng, mấy ngày trước bọn họ chọn bờ biển này làm nơi ở tạm, trong nơi ở họ đang nấu cơm, cô ở xa cũng nghe được mùi thơm của thức ăn. Cô đeo rương thiết bị chụp ảnh của mình lên vai, chuẩn bị khi thuyền đến gần bờ thì sẽ xuống thuyền, liếc mắt một cái liền thấy người đàn ông cường tráng đang đứng trên bờ biển. Trong nháy mắt cô tưởng mình nhìn lầm, dù sao trong trí nhớ của cô người đàn ông kia trắng từ đầu đến chân, chứ không giống người đàn ông trước mặt cô, có thể phơi nắng da đã thành màu đồng, hơn nữa làm sao anh lại xuất hiện ở đây? Bình thường gọi anh đi công viên cứ như lấy mạng anh vậy, huống chi đây là rừng mưa nhiệt đới. Nhưng là... cô chưa từng gặp người nào có mái tóc màu bạch kim như anh... Thuyền càng tiến vào, tim cô đập càng nhanh, cô hòng thất chặt, khuôn mặt của anh càng ngày càng rõ ràng, vẻ mặt anh rất bình tĩnh, con anh màu hổ phách lóe lên. Người lái thuyền tắt động cơ, dùng kỹ thuật tốt nhất khiến thuyền dừng lại ngay trước nơi ở tạm. Là anh, anh bị nắng ăn đen. Anh lội nước đi đến cạnh thuyền, vươn tay ra vòng ra eo cô ôm cô lên bờ. Giật mình nhìn anh, cô vẫn hơi mù mờ, không dám tin vào mắt mình. "Anh ở đây làm cái gì?" Khi anh thả cô trên mặt đất thì cô liền hỏi. "Em nói thử xem?" Hai tay cô vẫn đặt trên eo cô, cúi đầu nhìn cô, tức giận hỏi. Tối đầu hai tuần, cô vẫn luôn ép mình không nên nghĩ đến anh, cô cho rằng thời gian sẽ làm phai nhạt tình cảm cô dành cho anh, nhưng giờ phút này tim cô lại đập rất nhanh, cô muốn vùi đầu vào ngực anh, hưởng sự dịu dàng của anh, muốn dùng sức lắc đầu anh ép anh nói anh yêu cô. Cô gái vô dụng.... Đáng chết, tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Cô liếc mắt nhìn anh, giọng khàn khàn đôi đẽ tài, "Anh đến đây đã bao lâu rồi." "Hai tuần rồi." Cơ hồ anh nghiêng rằng mới nói được câu này. Cô cứng người, bỗng ngẩng đầu nhìn anh, "Anh nói gì?" "Sau khi em đi anh cũng theo đến đây." Anh phát điên, lo lắng và tức giận chất chứa hai tuần nay liền bật phát toàn bộ. "Con mẹ nó, em có biết mình mới hết bệnh không? Đi nơi nào không đi lại chạy đến cái nơi gà không ỉa cứt, chim không đẻ trứng này!" "Em..." Anh lắc mạnh cổ, nổi giận dùng dùng chửi ầm lên: "Em đang nghĩ cái gì? Em có não không vậy? Tại sao xuất ngoại cũng không nói với anh một tiếng? Số điện thoại anh đưa cho em là giả sao? Tại sao không gọi điện cho anh?" "Anh..." "Tại sao bọn em không đi theo lộ tuyến đã định? Cả ngày anh đều đi theo lưu vực sông của rừng mưa nhiệt đới, đi suốt hai tuần cũng không thấy tung tích của em, em có biết anh lo lắng sắp điên rồi hay không?" Anh lại cắt đứt lời cô, Đường Lâm vốn hơi nổi cáu, nghe được những lời kia con tức đã vọt đi hơn nữa. Anh lo lắng cho cô? Còn lang thang tại lưu vực sông Amazon hai tuần? Cô nhíu mày, gờ tay lên che môi anh lại, ngăn cản anh nói tiếp: "Adam, ngậm miệng!" Anh nheo mắt lại, vừa mở miệng định mắng tiếp thì một bàn tay nữa cũng gờ lên, đè lên môi anh. "Em có lời muốn nói!" Cô nói. Hai mắt anh vẫn nổi lửa, nhưng cuối cùng cũng im lặng. "Thứ nhất nơi này không phải là nơi gà không ỉa cứt, chim không đẻ trứng, khu vực sông Amazon là báu vật mà ông trời ban cho loài người, trong rừng mưa nhiệt đới này trước mắt xác định có tám loại linh trưởng, ba trăm năm mươi loài chim, ba mươi bảy loài thằn lằn, báo, rái cá, cú mèo, khi." Cô nhìn anh bình tĩnh nói: "Thứ hai em quên mở nguồn đi động, khi em nhớ đến thì nó đã som roi xuống sông rồi, nơi đó có cá Piranha và cá sấu, cho nên em không muốn xuống nhặt, anh cũng không hy vọng em sẽ bị chúng ăn hết chứ. Anh nghe vậy

sợ trắng mặt, muốn nói chuyện nhưng hai tay cô vẫn đang đặt trên miệng anh, sau đó cô tiếp tục nói: "Thứ ba ai nói bọn em không đi theo lộ tuyến?" Anh hí hắt nhủ mày, đưa tay chỉ tay cô đang đặt trên miệng mình, cô vừa buông tay ra liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh: "Bọn em có đi theo lộ tuyến sao?" "Á Lê Toa là nhóm trưởng của nhóm, cô ấy định ra lộ tuyến em không có khả năng tự thay đổi chúng." Anh cứng người, đi nhanh về phía nhà tạm, kêu lớn tên người nào đó: "Mạnh Khắc, tên đáng chết này lập tức lăn ra đây cho tôi." "Anh tìm Mạnh Khắc dẫn đường?" Cô sững sờ hỏi, vội vàng kéo: "Mạnh Khắc - Harris?" "Em biết cậu ta?" Anh dừng bước lại, về mặt khó chịu nhìn cô. "Đương nhiên cô ấy biết, lần đầu tiên đi sông Amazon chính tôi là người dẫn cô ấy đi." Một người đàn ông bước từ trong nhà tạm ra, mỉm cười nhìn Adam, từ từ nói. "Anh Mạnh!" Khi cô nhìn thấy người kia liền kêu lên, bỏ tay Adam ra chạy về phía người kia. Mạnh Khắc ôm cổ cô, ân cần hỏi thăm: "Nha đầu, em có khỏe không?" "Sao anh lại đến đây?" Cô vui mừng ôm lại anh, như một người anh trai, ngửa đầu nhìn anh, "Em tưởng anh về hưu rồi!" "Á Lê tới tìm anh, nói là có một người mới muốn đến sông Amazon tìm em." Mạnh Khắc cười tí mắt nói, "Anh nghĩ thật lâu rồi chưa gặp em, cho nên mới đến đây." Cái gì người mới? Mẹ nó, quả nhiên tên tên khốn kiếp này cố ý mang anh đi vòng quanh khu rừng nhiệt đới! Về mặt Adam đen như than, lại thấy người đàn ông kia ôm Đường Lâm, một nỗi ghen tuông trào lên, không chịu được đưa tay kéo cô về, nổi giận nói: "Tôi còn chưa nói hết!" "Nói cái gì?" Miệng Mạnh Khắc cắn một cọng cỏ, nhủ mày xen mồm vào. Adam á khẩu, tức giận trừng anh ta, "Không liên quan đến cậu!" Lại là câu này! Thần kinh Đường Lâm căng thẳng, không hiểu sao lại tức giận, đẩy anh ra lạnh lùng nói: "Anh ấy quan tâm em cho nên chuyện của em đương nhiên liên quan đến anh ấy, anh có chuyện gì thì nói nhanh lên, còn nếu không có thì quay về đi, em còn phải làm việc!" Sắc mặt anh xanh mét trùng, không hiểu tại sao cô lại tức giận, anh từ Bắc Mỹ chạy đến đây, bị người này chinh hai tuần, giờ cô lại đuổi anh về? Thấy anh một câu cũng không nói, mặt cô lạnh lùng xoay lưng đi về phía nhà tạm, anh tức giận đến nỗi không nói được câu nào, chỉ muốn một đám đánh rưng rưng người đàn ông tên Mạnh Khắc đang đứng trước cửa nhà tạm. "Nha đầu, em thương anh ta, đúng không?" Dưới bầu trời đầy sao, cơn trung kêu chít chít. Đường Lâm không nói một lời, chỉ ngồi bên lửa trại cúi đầu nấu cháo húp ầm. Mạnh Khắc cũng không ngại, chỉ ném một hạt đậu phộng vào miệng, nhìn cô buồn cười nói: "Á Lê Toa với anh là anh ta rất giống Saatchi nhưng anh không tin, kết quả khi nhìn thấy anh ta liền khiến anh giật mình." "Anh ấy không giống." Cô buồn bực nói, "Saatchi không nhát gan như anh ấy, em cho rằng anh ấy cực kỳ nhát gan, khi nhìn thấy sâu lông sợ tới mức mặt trắng bệch, một con đĩa nhỏ cũng khiến anh ấy cứng người, em tưởng rằng không đến một ngày anh ấy liền xách đuôi chạy về, không ngờ anh ấy lại có thể chịu được đến hai tuần". Mạnh Khắc nhìn cô tò mò hỏi: "Tên đó vì em mà từ xa chạy đến đây, vượt qua nỗi sợ hãi của bản thân theo anh đi khắp rừng mưa nhiệt đới, rốt cuộc em còn giận nó cái gì?" Cô quấy cháo đã sôi sùng sục, dưới tác dụng của lửa nó đang chuyển từ màu hồng sang màu xanh dương. Cô nhìn nhìn chăm chăm keo dán đang chuyển màu, thật lâu sau mới hỏi: "Anh cảm thấy anh ấy đến đây là vì em sao?" "Không phải sao?" Cô rất mong là như vậy, nhưng lần trước cho là như vậy nhưng người đàn ông kia lập tức đập tan ảo tưởng của cô... Mím môi, Đường Lâm gương mặt nhìn anh, "Em không biết." "Có ý gì?" Thấy vẻ mặt lo lắng của cô Mạnh Khắc nhủ mày hỏi. "Nếu như em không hỏi anh ấy sẽ không chủ động nói chuyện của mình, nếu em không nói anh ấy cũng ít hỏi chuyện của em. Anh ấy thủy chung chưa bao giờ nói vì sao anh ấy chăm sóc em." Đường Lâm tự giễu cười, "Vốn em cho rằng như thế cũng được, chỉ cần anh ấy tốt với em thì tốt rồi, nhưng sau đó... sau đó đã xảy ra một chuyện, em nhiều lời nói đôi câu, kết quả anh ấy quay lại nói: 'Mắc mớ gì đến em!'" Mạnh Khắc nghe vậy sững sờ, bây giờ liền hiểu tại sao buổi chiều cô nghe Adam nói câu kia liền nổi giận. Anh cười khẽ một tiếng, nhìn cô nói cô nói: "Em không biết cậu ta có tình cảm với em hay không?" Đường Lâm ngượng ngùng trừng anh. "Nếu như vậy thì để anh đi hỏi cậu ta." Anh không thêm đề ý đến sự ngượng ngùng của cô, cười nói. "Không cần." Cô quay đầu lại, tức giận nói. "Tiểu quỷ nhát gan." Mạnh Khắc đứng lên, cười rồi bỏ lại câu này, đi về phía cửa nhà tạm. Cô tức giận lấy lấy que sắt chọc chọc than trong đống lửa, buồn bực nói, "Đúng là em nhát gan, thế thì sao, nhát gan cũng không phạm pháp..." Đáng giận, bọn muỗi chết tiệt! "Chát" Adam vỗ chết một con, nhưng cũng không giúp được gì, hai bên bờ sông của rừng mưa nhiệt đới vẫn còn trên trăm triệu con muỗi và động vật hút máu. Trùng cô gái cảm thấy chụp hình đang ngồi ở mũi thuyền, anh vừa tức lại vừa giận nhưng lại hết cách với cô. Mấy ngày nay, cô làm như không thấy anh, cả ngày không phải chụp ảnh thì lau chùi dụng cụ chụp hình, cô xem máy chụp hình như bảo bối suốt ngày đeo trước ngực, ngay cả một cái liếc mắt cô cũng không cho anh. Mấy mớ cái con quỷ, máy chụp hình cái con quỷ! Sớm biết như vậy anh sẽ không khích lệ cô cảm thấy quý giá lên lên nữa! Có trời mới biết tại sao anh lại ở đây, cô gái kia căn bản không thêm ngó đến anh, anh nên sớm về nhà và quên cô đi mới đúng! Anh vốn định làm như thế, nhưng vừa nghĩ đến nếu một giây sau cô bị rơi xuống nước, gặp phải cá sấu, cá Piranha, hay bị măng xà ăn thịt, hay bị bộ tộc ăn thịt người chặt đầu, thì ngay cả một bước anh cũng không dám đi. Đáng chết! Cuối cùng thì cô đang tức giận cái quỷ gì? Trùng bóng lưng của cô anh không tự chủ được cau chặt. Đúng lúc này đột nhiên thuyền phía trước truyền đọt tiếng nổ lớn, thân thuyền lung lay kịch liệt, Đường Lâm hét lên một tiếng, rồi liền rơi xuống nước. Anh cả kinh, lập tức nhảy xuống nước, bơi về phía cô. Cô không có việc gì, thậm chí còn tự mình bơi về phía thuyền bên cạnh, anh không nhìn được chữ ầm lên. "Đáng chết! Anh chịu đủ rồi!" Toàn thân Adam ướt sũng, thờ hồn hên đứng trên thuyền, tức giận nói: "Em lập tức quay về cùng anh." "Quay về? Vậy còn công việc của em thì sao?" Cô tức giận liếc anh một cái, "Bart tiên sinh, không phải ai cũng có gia tài bạc tỷ như anh, nếu không làm việc sẽ không có tiền, không có tiền sẽ không có cơm để ăn. Quay về? Không làm việc không có tiền em sẽ ăn cái gì? Anh nuôi em à?" "Được, anh nuôi em!" Anh trừng to mắt mắt to như chuông đồng, nổi giận nói. "Anh nuôi em?" Cô dừng lại, dừng việc lau máy chụp hình lại, mắt hạnh tròn tròn trừng anh, "Tại sao?" "Không phải em muốn anh nuôi em sao?" Anh tức giận nói. "Em không nói như vậy." Sắc mặt cô lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói xong lại cúi đầu tiếp tục dùng sức lau máy chụp hình. "Xin lỗi vì đã khiến anh hiểu lầm, em có tay có chân, tiền kiếm được tuy ít nhưng vẫn đủ dùng." "Em..." Anh tức giận đến nỗi muốn đưa tay chỉ cô. "Cuối cùng thì em muốn thế nào?" "Không thể nào cả." Cô lạnh lùng nói: "Em và anh không thân không thích, sao lại không biết xấu hổ để anh nuôi em. Huống chi người Trung Quốc chúng em có một câu 'dựa núi núi đổ, dựa người người chạy, dựa vào chính mình là tốt nhất' chẳng qua vẫn cảm ơn ý tốt của anh." Anh tức đến nỗi không nói được gì, thật sự muốn đánh cô bất tỉnh rồi mang cô đi luôn. Anh trừng cô, không hiểu tại sao cô lại ngoan cố như vậy? Không thể từ bỏ như vậy được, anh nghiêng răng nói: "Em muốn như thế nào mới đồng ý với anh rời khỏi chỗ này?" "Chờ sau khi công việc của em kết thúc." Cô nhàn nhạt nói. Khóe mắt anh giật giật, nóng hổi hỏi: "Trên thế giới này có rất nhiều chỗ tốt để chụp hình, tại sao em cứ phải làm việc ở cái địa phương mà có thể chết bất cứ lúc nào vậy?" Cô im lặng, không nói thêm gì nữa, chỉ chuyên tâm vào công việc lau sạch dụng cụ làm việc của mình. Anh tức giận trừng cô, Anh rõ ràng đứng trước mặt cô chỉ đợi cô ngán đầu lên trả lời câu hỏi của anh. Hai người không tiếng động giằng co, cuối cùng vài phút sau Đường Lâm dừng công việc đang làm lại nhưng cũng không ngẩng đầu nhìn anh. Thuyền lướt qua mặt nước, từng con sóng đánh vào mạn thuyền. Cô nhìn những con sóng kia, hít sâu một hơi, nắm chặt cạnh thuyền, lấy dũng khí mở miệng: "Adam, anh có yêu em không?" Trừ bỏ tiếng động cơ thuyền và vài tiếng côn trùng kêu từ xa, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Anh không trả lời, cô càng căng thẳng, muốn rơi nước mắt, nhưng lại nghe thấy anh nổi trận lôi đình rít gào lên tiếng: "Em hỏi cái vấn đề quỷ quái gì vậy? Anh không yêu em, em nghĩ tại sao anh lại từ một nơi xa xôi chạy đến đây để bị muỗi đốt? Vì nhàm chán sao? Anh cũng không rảnh đến mức không có việc gì để làm!" Đường Lâm nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy anh như muốn giết người nhưng cô lại cảm thấy anh rất đẹp trai giống như một thiên sứ. "Thật?" Cô run run hỏi. "Nói nhảm!" Anh bộ dáng giọng nói khàn khàn vang lên, nếu không phải thấy ô giông như sắp khóc, anh nhất định đưa tay lay cô. "Không chỉ thích thôi đúng không?" Cô nở nụ cười run rẩy hỏi. Nhìn cô đột nhiên anh nhớ tới lời nói của Alex, âm thầm muốn đánh tên kia một đấm, anh buồn bực nói: "Thích là không đủ." Cô hòng cô ghen ngào, hốc mắt rưng rưng, khàn giọng mở miệng, "Nếu cả đời em cũng không có cách nào từ bỏ công việc này thì sao?" Cả đời? Muốn anh cả đời lo lắng cô luôn đi trong nước trong lửa sao? Không có chuyện gì lại lên núi xuống biển? Vừa đi là hai ba tháng không thấy bóng dáng? Cả ngày lo lắng đề phòng, lo lắng và sợ hãi sao? Trán anh nổi gân xanh, muốn mở miệng mắng chửi người mắng chửi người, nhưng lại không mắng được, nhìn hai mắt đầy nước mắt của cô, anh chỉ khó chịu nói: "Tại sao?" "Bởi vì..." Cô cười mà rớm nước mắt nhìn anh nói: "Anh khiến em hiểu được, mình có thể chụp ảnh cũng có thể thúc đẩy một việc, có lẽ trong thời gian ngắn em không có cách nào thay đổi tất cả, nhưng thông qua những bài báo có thể khiến người khác chú ý nhiều một chút, dốc lòng thay đổi hiện trạng, bảo vệ rừng mưa nhiệt đới này góp phần

bảo vệ môi trường, để một số loài động thực vật quý hiếm tiếp tục sinh sống, có lẽ trong tương lai sẽ không còn chiến tranh... Có lẽ đây chỉ là ước mơ, nhưng con người cũng có ước mơ vĩ đại đúng không?" Tự gây nghiệt, không thể sống. Câu thành ngữ từ xa xưa đột nhiên hiện ra trong đầu anh, trùng cô, âm thầm thờ dài, vươn tay về phía cô, lớn tiếng nói: "Tối đây." Cô vừa khóc vừa cười, khuôn mặt tràn đầy nước mắt vui đầu vào ngực anh. Ôm cô vào ngực, anh đau lòng nhưng không biết nên làm gì. Ánh tà dương nhuộm đỏ dòng sông, mấy con chim không biết tên bay qua bầu trời màu hồng, nước chảy róc rách, bờ bên trái có một con rắn màu sắc sặc sỡ bám trên cây, bờ bên phải có một con cá sấu từ từ di chuyển bốn chân bò vào trong nước. Nơi này xinh đẹp nhưng cũng nguy hiểm, anh biết còn nhiều mãnh thú đang trốn trong nước và trên bờ. Anh vô lực thờ dài, anh xoa đầu cô, nói với giọng khàn khàn, "Anh có điều kiện." "Ừ!" Cô ở trong lòng anh hít hít cái mũi, ngẩng đầu lên. "Em phải lấy anh, còn có... Con bà nó, anh nhất định là điên rồi!" Adam lăm bầm mắt, nhưng vẫn nói: "Lúc em đi đến những nơi quý quái như nơi này nhất định phải có anh cùng đi." Đường Lâm tròn to mắt, môi hồng khê cong lên, "Anh chắc chứ?" "Tất nhiên! Anh biết mình đang nói gì." Anh híp mắt trong lòng rất khó chịu. "Nếu em mà còn không nói tiếng nào một mình chạy đi, nhất định anh sẽ dây dưa không dứt với em!" Cô nghe vậy bật cười, gật đầu đồng ý, "Được." "Được cái gì? Lấy anh? Hay chưa nói lời nào đã đi?" Để ngửa bắt trặc, anh vẫn nên hỏi rõ ràng một chút. "Đều được." Cô lại vui đầu vào ngực anh, cười mà chảy nước mắt nói: "Đều được, chỉ cần anh không hối hận là được." "Hiện tại anh hối hận rồi." Anh nói thẳm. Sau khi nghe thấy cô ở trong ngực anh cười rất vui vẻ. "Cô gái không có lương tâm..." Anh lầu bầu oán trách, nhưng cánh tay lại siết chặt hơn. Thật không biết anh trên ghẹo phải ai? Anh chỉ muốn im lặng sống trong ngôi nhà trọ kia hết quãng đời còn lại, không có việc gì thì viết lập trình, xem phim điện ảnh cũ, nếu thấy nhàm chán thì xuống lầu dưới chạy bộ một chút, rồi tập quyền anh, ai biết ông trời lại ban cho anh một cô gái thích chạy loạn... Thật là... Mẹ nó, lại một con muỗi chết tiệt nữa!

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Nam Đầu Gổ Theo Đuổi Cô Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.